

КАТРИН КЪУЛЪТЪ

БАРД

ВЪВЕЖАВА
1994

ХЕРЦОГЪТ

Шотландия - началото на 19-ти век.
Заповядайте в дома на гордия красавец
Ян Кармайкъл, за да се насладите
на вечната сила на любовта!

Катрин Каултър

Херцогът

ГЛАВА ПЪРВА

Най-голямата дъщеря на граф Брекурт, лейди Фелисити Трамърли, още от малка беше учена какво се иска от нея. За това имаше грижа преданата ѝ майка. Със сигурност от нея се очакваше и повече, особено като се имаше предвид, че е сгодена за херцога на Портмейн. В края на краищата тя беше дала съгласието си за този брак. Херцогът трябваше да бъде доволен от това. Смяташе я за покорна и хрисима. Единственото му желание беше годеницата му да бъде послушна като овчица. Фелисити се постара да го убеди, че е точно такава. Майка ѝ я галеше по хубавата черна коса и постоянно ѝ повтаряше, че с прилежание ще постигне всичко. В интерес на истината понякога ѝ беше трудно да се преструва на хрисима. Особено трудно ѝ беше днес, след като разбра причината за посещенията на херцога. Въпреки че през миналата седмица в „Газет“ беше публикувано съобщението за тяхната сватба, Фелисити си налагаше да бъде все още добра. Искаше ѝ се да се разкрещи, засегната от безцеремонността и остротата на думите му, но се сдържа и любезно изрече:

– Скъпи Ян, много се радвам, че наследяваш имение и титла, макар да са шотландски. Все пак не мога да разбера защо е толкова спешно да заминеш точно сега, в разгара на Сезона. От този замък сигурно са останали само руини и ти винаги можеш да ги посетиш. Кулите едва ли ще се сгромолясат, ако отложиш пътуването си до лятото? Скъпи, надявам се, че не е опасан с ровове, пълни с вода! Те са толкова нездравословни! Никой не би те оправдал: да пренебрегнеш удоволствията, които Сезонът така щедро ни предлага!

Фелисити никога не би му признала, че се интересува само от богатството и титлата му. След техния годеж искаше всеки да я зачита като бъдещата херцогиня на Портмейн. Имаше една-две завистници, които отказваха да се съобразят с този факт. След сватбата Фелисити щеше да ги постави на мястото им.

Ян Чарлз Кърлю Кармайкъл, петият херцог на Портмейн, изгледа нежната и привлекателна девойка пред себе си. Тъмните му очи просветнаха иронично. Невъзможно му беше да скрие, че се забавлява. Винаги му беше приятно да я гледа. Освен че беше много красива, Фелисити говореше тихо. Така подобаваше на бъдеща херцогиня. И походката ѝ беше като на благородничка. Той не се съмняваше, че е достойна за

него. Накрая продума:

– Да, права си, Фелисити. Никой няма да одобри моята постъпка, особено чичо Ричард. Но точно той ме е учил, че трябва да пазя това, което е мое, иначе друг ще се възползва от него. Тогава бих се превърнал в глупак. Разбери, че се налага да замина. Ако тръгна следващата седмица, ще се върна след месец. Сигурен съм, че ще ме разбереш, скъпа! Не мога да пренебрегна задълженията си, въпреки че те пречат на по-приятни занимания.

Истината беше, че превзетостта и глупостта на хората, с които бе принуден да се среща, го дразнеха. Непрекъснатите партита и балове по време на Сезона му бяха скучни. Тези събития, обаче се харесваха на всяка жена, а той беше джентълмен. Сега имаше възможност да избяга от суетата, без да бъде груб.

Лейди Фелисити беше поразена. Не можеше да повярва, че така категорично отхвърляха доводите ѝ. Годеникът ѝ предпочиташе да се скрие в най-затънтения край на света, вместо да бъде в Лондон с нея. Тя преглътна острите думи и внимателно отговори:

– Ян, ти самият си ми казвал, че не познаваш тези хора! Знаеш, че всички шотландци са нетърпими вандали. Не ми се вярва да посрещнат добре един англичанин. Защо просто не изпратиш адвоката си Джеркин? Той би се справил чудесно.

Херцогът се вгледа в светлозелените ѝ очи. Те му напомнях за очите на първата му съпруга. Не, сега не трябваше да мисли за Мариан! Дори беше длъжен да я забрави. Надяваше се, че щом стане херцогиня, Фелисити ще му помогне да се освободи от спомена за отдавна починалата му съпруга.

– Може и да имаш право, скъпа, но все пак съм длъжен да посетя Пендърлей и да реша съдбата на замъка. Не забравяй, че тези отвратителни вандали, както ги нарече, са мои роднини и във вените ни тече еднаква кръв.

– Казах, че са нетърпими, а не отвратителни!

– Извини ме, но за мене двете думи са близки по значение. Титлата ми идва от моя пралеля, която все още живее в Пендърлей. Това става по силата на някакво завещание, направено преди години. Неприятно ми е, че трябва да те оставя точно в разгара на светския живот, но винаги можеш да разчиташ на Джил. Той ще те заведе, където пожелаеш. – Постара се да избегне погледа ѝ, докато изричаше това. – Ти го харесваш. Джил е умен и весел, а и танцува добре. Знае всички клюки в Лондон. Не разбирам как успява да научи всичко.

Усетил, че започва да се забърква, херцогът се засмя и тръсна глава.

– Можеш ли да си представиш, жилетката му е на жълти райета и с огромни сребърни копчета! Върху нея носи жабешко зелено палто.

Когато го видя така нагизден, Ян го нарече паун. Джил просто го потупа по рамото и го увери, че с облеклото си той пък изглежда прекалено сериозен и скучен.

Колко би се изненадал херцогът, ако узнаеше, че лейди Фелисити предпочита повече одеждите на Джил пред неговите. Едва ли би повярвал, че тя харесва по-дребното тяло на Джил. Той не подозираше, че в този момент сърцето на Фелисити се свива от ужас, защото си беше припомнила думите на брат си. Когато баща ѝ му съобщи за годежа ѝ, той огледа крехката ѝ фигура и се пошегува:

– Горкото ми котенце, та херцогът е мъж-планина! Онзи ден го гледах как се боксира. Тялото му е само мускули. Няма и грам тлъстина. Предполагам, че такива са и мъжките му пропорции, ако се сещаш за какво намеквам? Сигурно не подозираш каква първа брачна нощ те очаква, защото си още девствена и невинна. Обзалагам се, че след това няма да можеш да ходиш.

Фелисити бързо отмести поглед, осъзнала, че гледа годеника си ужасена. Отново си припомни, че той все пак е херцог. Хората не се ужасяват от херцозите, а им се възхищават. Когато стане херцогиня, ще бъде възнаградена за онова, което щеше да е длъжна да изтърпи в спалнята. Щеше да му роди наследник. Знаеше, че всички ще очакват това от нея, дори и скъпата ѝ майчица. Тя трудно приемаше мисълта, че малкото ѝ съкровище ще трябва да търпи жестокостите на някакъв съпруг. След това Ян щеше да се задоволява със своите любовници и мъките ѝ щяха да приключат.

Лейди Фелисити успя да се усмихне. Реши да не му противоречи повече. Знаеше каква е реакцията му, когато беше дръзвала да има различно от неговото мнение. Младата жена решително се изправи. Когато стане херцогиня, нещата щяха да се променят.

– Знаеш, че ще ми липсваш ужасно, Ян!

Той също стана от канапето, тапицирано със светлосин бродат.

– Ти също ще ми липсваш, скъпа. Радвам се, че ме разбираш. Обещавам ти, че няма да отсъствам дълго.

Лейди Фелисити изобщо не го разбираше, но предпочете да замълчи. Позволи му да я целуне. Устните му бяха топли. Тя нямаше нищо против целувките, ако с тях се изчерпваха съпругеските задължения.

Майка ѝ обаче ѝ беше намекнала, че ще трябва да търпи много повече. Всички жени бяха подложени на такива мъчения. Скъпото ѝ момиченце също трябваше да се мъчи.

Докато икономът държеше палтото на херцога, Фелисити каза:

– Струва ми се, че има цяла вечност до август, Ян! Остават още шест месеца до сватбата, но ще бъде най-голямата през тази година. Ще я направим в „Сейнт Джордж“ и ще поканим всички, които ни уважават.

Думите ѝ му напомниха за Мариан. С нея също се бяха оженили в „Сейнт Джордж“. Това беше най-щастливият ден в живота му. Мариан, неговата красива Мариан!

Ян погледна Фелисити. В нейната компания беше открил забравени досега радости. Тя поразително приличаше на Мариан. Колкото повече я опознаваше, откриваше същата нежност и срамежливост, същата мекота и миловидност.

Знаеше, че му е време да се ожени отново. Вече беше на двадесет и осем. Животът криеше изненади, а всеки очакваше от него наследник. Отново си припомни какъв щастливец е да има Мариан, а сега и Фелисити до себе си.

Младият мъж хвърли последен поглед към годеницата си и си тръгна.

По-късно същия ден господин Джил Бредстън се беше настанил в гостната на градската къща Портмейн. Той въртеше чашата с коняка във фините си пръсти и разговаряше със своя братовчед, херцога на Портмейн.

– Фелисити ми каза, че заминаваш за Шотландия. Доста рисковано начинание, но ти харесва, нали? Мразя тези пътувания, които сякаш нямат край. На всичкото отгоре си принуден да спиш в кровати, които гъмжат от бълхи. Имам чувството, че кучето на стопанина е по-чисто от тях. Разбираш, че Фелисити е доста разтревожена от твоето решение. По-скоро беше ядосана. Тя доста старомодно вирна носле, устните ѝ се присвиват, а очите ѝ блестят. Да, умее да скрива своя гняв. Възхищавам се на майка ѝ. Възпитала я е много добре.

Ян се беше привел над огромно дъбово бюро и внимателно разглеждаше картата на Шотландия.

– По дяволите, Джил, та на мен ще ми трябва поне пет дни да стигна до замъка Пендърлей. Пътищата сигурно са разкаляни и са по-

подходящи за овце, отколкото за коли. Близо е до Бериук, на източното крайбрежие. Извинявай, приятелю, не чух какво каза?

– Говорех за гнева на годеницата ти, Ян.

– Ако Фелисити те е изпратила, за да промениш намерението ми, само си губиш времето. Трябва да замина. Това е мое задължение. Ти, разбира се, ще се грижиш за нея?

– Не се съмнявай в това. За мен ще бъде удоволствие и дори ще се забавлявам. Благодаря ти, братовчедо, че ми позволяваш да заема твоето място. Та нали съм твой формален наследник?

Херцогът си спомни за купищата сметки, които Пабсън беше изплатил по негово нареждане. Ян обичаше своя модерен братовчед и не му се сърдеше за това. Благодареше на Бог, че младият мъж не беше пристрастен към хазарта, а към сребърните копчета и към екстравагантните жилетки.

– Свободен си да постъпваш, както ти харесва. Единствената услуга, която искам от теб, е да придружаваш Фелисити. Ще направиш така, че да е доволна, нали, Джил?

– О, имай ми доверие. Майка ѝ я е научила никога да не се мръщи. Ако все пак го направи, аз съм насреща. Няма да допусна челцето ѝ да се набръчка преждевременно. Между другото, замислял ли си се, че тя много прилича на майка си?

– Тъй като си мой братовчед, вярвам, че няма да плъзнат слухове. Фелисити обича светския живот. Също като Мари... По дяволите! – Херцогът въздъхна и отмести поглед. – Щом Фелисити желае своите балове и партита, не искам да бъде разочарована!

Джил люлееше кадифената панделка, която държеше часовника му.

– Ян, твоето пътуване до Шотландия идва съвсем не навреме. Да се развяваш насам-натам точно в разгара на Сезона...

– Да се развявам? Какъв глупав израз! Сезонът е най-скупното нещо на света и ти знаеш това. Е, може и да не си на същото мнение, но за мен е така!

– Надявам се да не твърдиш това и пред своята годеница. Веднага ще те провъзгласи за лицемер и ще те накара да си платиш.

Херцогът просто искаше да бъде оставен на мира. Внимателно нави картата на руло и я привърза с къса панделка.

– Джил, може би си прав. Ще бъда откровен с теб. Отиването ми в Пендърлей е като освобождаване от тъмница, а не е досадно задължение. Любопитен съм да видя своите роднини Робъртсънови, както и самото място. Освен това мисълта, че ще трябва да кавалерствам на друга

годеница по време на Сезона, ми причинява мъка. Бих бил щастлив, ако никога вече не ми се налагаше да идвам в Лондон.

– Много мъдро от твоя страна да спестиш истината на Фелисити, братовчедо. Страшно трудно ще ѝ бъде да се държи смирено, когато разговаря с теб. На лицето ѝ има маска, Ян. Не вярвам да не си забелязал?

– Няма да са малко разочарованията ѝ, Джил, но тя е великодушна и умна.

Братовчед му го изгледа скептично.

– Господи, Ян, съгласен съм, че Фелисити физически страшно прилича на Мариан, но това е всичко! Тя сподели с мен, че категорично отказваш да говориш с нея за първата си съпруга. Съвсем естествено е да бъде любопитна.

– Фелисити ще знае единствено това, което искам да ѝ кажа, Джил! Вече съм ѝ доверил, че харесвам жени от нейния тип.

– О, Ян, не е ли достатъчно, че всичките ти любовници през последните пет години бяха с черни коси и зелени очи? Ако тя разбере това, съвсем скоро ще узнаеш истината за нежната ѝ натура. – Когато погледът на херцога потъмня, той миролюбиво вдигна ръце. – Прости ми, Ян, няма да кажа и дума повече! Щом искаш да се ожениш за Фелисити, кой съм аз да те разубеждавам?

ГЛАВА ВТОРА

– Благодаря за загрижеността, братовчедо. Колкото до характера на Фелисити, той ще стане точно такъв, какъвто го желая. Тя ще бъде съпругата, от която имам нужда!

Ян веднага съжали за това свое изявление. Не му се искаше да бъде толкова откровен. Затова бързо смени темата.

– Трябва да знаеш, Джил, че бедният, стар Мабли не спира да вешае нещастия. Казах му, че ако не иска да ме придружи, ще взема Джапър. Постоянно ходи след мен и ми напомня да не забравя ту палтото, ту връзката си. Той все още не може да свикне, че не съм малко момче, а мъж на двадесет и осем години.

Бредстън несъзнателно погали своята безупречна връзка. Въпреки че не притежаваше атлетичното тяло на своя братовчед, не се съмняваше в елегантния си външен вид. Той беше цивилизован и модерен. За мъж като него мечтаеше всяка жена. Винаги знаеше какво да каже и как да постъпи. Неговото мнение беше, че Ян е скупен и прекалено сериозен, а начинът, по който се обличаше, доказваше това.

– Мабли вече е твърде стар, Ян. Бил е камериер и на баща ти, нали? Време е да излезе в пенсия. – Джил се прозя.

„Толкова е лекомислен моят братовчед – помисли си херцогът. – Гледа единствено богатствата и привилегиите на титлата, а не и отговорностите, които носи тя.“ Гласно изрече само:

– Не, Джил! Аз ще съм загубен без него, а и той, ако не лъска всеки ден ботушите ми, със сигурност ще умре. Но стига сме говорили за стария човек. Каза ли ти Фелисити за начина, по който ставам граф Пендърлей?

– Спомена нещо за някаква пралеля. Не искам да те обидя, но трябва да призная, че веднага щом пристигна новата й рокля от мадам Флоке, тя загуби интерес към темата. Веднага започна да иска мнението ми за новите течения в модата, разбира се.

– Разбирам. Е, аз нямам костюми, които чакат твоята оценка. По тази причина ще трябва да ме изслушаш.

Бредстън размахна монокъла си. После се настани удобно на канапето със страдалческо изражение.

– Сърцето ми бие в очакване, а душата ми копнее да чуе поемата ти.

Едва споменал името Робъртсън, Ян беше прекъснат от иконома. Отворил двойната врата на библиотеката, той обяви:

– Извинете, Ваша светлост. Доктор Едуард Мюлхауз е дошъл да ви види.

– Едуард! Господи, не сме се виждали с месеци. Покани го да влезе, Джеймс. Спомняш си Едуард Мюлхауз, нали, Джил? Запознах те с него при последното ти посещение в Кармайкъл Хол. Това е човекът, с когото най-много се забавлявам.

Докторът влезе в красивата библиотека на херцога с грейнало лице. Той беше едър мъж. С огромните си ръце и ходила много напомняше на мечка. Въпреки това беше прилично облечен. Джил веднага отбеляза, че не е така елегантен като него самия.

Мюлхауз и херцогът бяха приятели още от деца. Двамата мъже си стиснаха ръце. Ян потупа госта си по рамото.

– Нима пациентите ти позволиха да напуснеш Съфолк?

– Когато тръгнах, имаше само един куц кон. Не можех да открия човек дори с навехнат глезен. Не ми оставаше нищо друго, освен да дойда в Лондон и да посетя баща си. Помислих си, че ще бъде добре да те видя. И ето ме тук.

– Това е чудесно, Едуард! Предполагам, че помниш моя братовчед Джил Бредстън?

– Разбира се. Удоволствие е за мен да ви видя отново.

Джил с нежелание подаде ръката си на човек с конструкцията на вековен дъб, който явно лесно би могъл да намести навехнат крак. Бредстън въздъхна и каза:

– Сядайте, Едуард. Сега вече сме двама, с които да скучае Ян.

– За твоё сведение, Едуард, наскоро наследих графство в Шотландия. Тъкмо разказвам на Джил как се случи това. – Той подаде чаша шери на приятеля си. – Но първо искам да ми разкажеш за Кармайкъл Хол. Денвърс още ли е скован от артритата?

Докторът започна да описва Съфолк, Кармайкъл Хол и многобройните им жители.

– Денвърс не се е променил. Твоят иконом се държи така, сякаш той е господарят. Изобщо не търпи възражения.

– Ян го използва, за да крепи авторитета му.

– Не е вярно, Джил! Ти си този, който обича да се перчи.

– Ти също, Ян. Само че така си свикнал с почитанията, които ти се поднасят, че не ги забелязваш.

Дали наистина беше така, зачуди се херцогът. Разговорът продължи

още минута в същия дух. После Едуард тръсна глава и каза:

– Достатъчно за Кармайкъл Хол, Лондон и краля. Разкажи за новото си графство, Ян.

– Жалко – изпъшка Джил, – мислех, че сме го разсеяли.

– Нямах късмет, Джил. Съжалявам даже, че няма много за разказване.

Братовчедът отегчено вдигна поглед към тавана. Ян не му обърна внимание. Замисли се, подпрял с ръка главата си.

– Любопитно е наистина – каза накрая. – Титлата и имението идват от моята пралеля, единствената сестра на баба ми. Доколкото разбрах, тя се е омъжила за Енгъс Робъртсън скоро след като принц Чарли се е качил на трона. Има някакви неразбории, но дворът е решил, че аз ще бъда единственият наследник. Явно няма други мъже, родени от този брак. – Херцогът намигна на братовчед си и продължи: – Но низините в имението не могат да се сбъркат с върховете на Робъртсън

– Съгласен съм – каза Джил и кимна. Осанката му приличаше на тази на епископа на Йорк. – Не бих ги сбъркал никога.

– Единственото, което знам от своя адвокат, е, че в Шотландия няма друг мъж, който да бъде обявен за наследник. Графът е имал син, умрял през хиляда седемстотин деветдесет и пета година. Оставил е три дъщери.

Бредстън прикри прозявката си зад ослепително бялата си ръка.

– Древната история е толкова отегчителна, нали, Едуард? – После се усмихна и продължи: – Благодаря ти, Ян, че много бързо ни пренесе в наши дни. Предполагам не си известил Фелисити, че има много братовчедки? Това би набръчкало красивото ѝ чепце, майка ѝ също няма да бъде доволна.

– Колкото до това, Джил, става въпрос за три момичета. Това разбрах от писмото на пралеля си.

Едуард Мюлхауз зяпна.

– Значи старицата е още жива? Господи, тя трябва да е толкова възрастна, че е видяла потопа, описан в Библията?

– Може да е на седемдесет, осемдесет или сто години. Това няма значение. Жива и здрава е.

Бредстън стана.

– Горкият Ян! Налага се да се грижиш за някаква дърта вещица и за три невръстни дечица. Е, трябва да тръгвам, приятелю. Оставям Едуард, за да оплачеш съдбата си пред него.

– Сигурно те очакват да си кажеш мнението за някоя нова жилетка,

Джил?

– Точно така. Трябва да реша дали червенокафявите райета подхождат на златни или на сребърни копчета. Всъщност формата на самите копчета също е от голямо значение. Такива неща изискват време. – Той се обърна към Едуард. – Надявам се, ще ме поканите на Бруук Стрийт. Ян заминава към края на седмицата. Очаквам да те видя преди това, братовчедо? Пожелавам ти от все сърце да прекараш добре в Шотландия.

Щом Джил излезе, Едуард въздъхна и рече:

– Въпреки че са изминали петдесет години след Кълоден, разбирам защо шотландците намразват англичаните още от пръв поглед.

Херцогът тихо отговори:

– Мислил съм за това, приятелю. Решил съм да взема със себе си единствено Мабли. Каквото и да е отношението им към англичаните, не искам да ме презират, защото мъкна десет слуги и цяло стадо мулета с дрехите си. Джил да върви по дяволите. Нека мисли каквото си ще. Но стига за моите дела, Едуард! Каж ми какво те води в Лондон?

Тъй като рядко идваше в столицата, Едуард беше изготвил цял списък, начело на който бяха отбелязани няколко места за плътски удоволствия. Когато докторът приключи, Ян възкликна:

– Господи, ще ми трябва цял месец за възстановяване, а все пак ми предстои и пътуване!

Съфолк беше хубаво място, но там нямаше бардаци.

– Ще си почиваш, докато пътуваш до Шотландия, Ян – усмихна се гостът и вдигна чаша.

– По дяволите, заслужава си да опитаме! Нали си доктор, после ще облекчиш страданията ми?

– Ще се постарая, Ян. Вече е четири следобед. Няма ли да решим какво ще правим довечера?

Херцогът си спомни за своята любовница Чери Брайт и въздъхна.

– Предполагам нямаш предвид къщата на мадам Тревалие?

– Но, разбира се! Вече съм готов. Шест месеца бях заточен в глухата провинция. Там има само омъжени жени и благородни девици, които можеш само да ухажваш. Всички дъщери ми се усмихват и с погледите си ме изнервят. Съпругите ме изпиват с поглед и ме плашат до смърт. Навсякъде срещаш само овце. Какво може да направи беден доктор като мен?

– Добре, добре. Ще посетим всички бардаци, докато се заситиш.

– Погледни още веднъж списъка ми, Ян! Дали не съм пропуснал

някое интересно място?

– Между другото, как се снабди с него?

– От коняря на хан „Летящи гъски“. Там съм отседнал. Той има красива дъщеря, но не мога да припаря до нея.

Херцогът въздъхна.

– Върви в хана и донеси нещата си. Не мога да допусна да спиш на друго място. Най-късно до шест да си тук. Ще вечеряме в моя клуб и ще започнем със списъка ти.

Едно от най-здравите неща на този свят е приятелството, започнало на шестгодишна възраст.

ГЛАВА ТРЕТА

Лейди Адела Уиклиф Робъртсън, овдовялата графиня на имението Пендърлей, вдигна стария си бастун от слонова кост и насочи изхабения му връх към внучката си.

– Хайде, дете, изправи рамене! Стойката ти е като на онази повлекана Мораг точно преди да се почеше. Въпреки че си Робъртсън, във вените ти тече английска кръв. Това те прави истинска лейди. Дамите не се прегърбват, разбра ли?

– Да, бабо – отговори Бранди и изправи рамене.

В огромната кръгла гостна на вдовицата постоянно духаше отнякъде. На момичето му се искаше да се свие, за да се постопли. Каменните стени бяха покрити с вълнени гоблени. Те много отдавна бяха просмукани с влага от студените ветрове на Северно море. Понякога Бранди виждаше как вятърът повдига поизръфаните краища на гоблените и ги удря в грубите камъни. Тя се сви по-близо до почернялата от времето камина.

– Вярно ли е това, което ми каза Бърtrand, бабо? Новият граф наистина е английски херцог и ще бъде нашият господар?

– Така е, детето ми. Както знаеш, неговата баба е моя сестра. – Старицата изпуктя. – Тя беше слаба. Във вените ѝ течеше някаква кашлица вместо кръв, а духът ѝ беше като разрежено вино. Господи, колко бяхме различни! Всяка пое по своя път...

Гласът на лейди Адела трепна. Бранди разбра, че мислите на баба ѝ са поели по мъглявия път на изминалите години. Момичето почака учтиво няколко минути, после задърпа черния сатенен ръкав на роклята ѝ.

– Бабо, мислиш ли, че този английски херцог ще дойде в Пендърлей?

– Той? – Лейди Адела се стресна и насочи избелелите си сини очи към своята внучка. – А, да херцога. Да дойде тук ли казваш? – Присви тънките си устни, недокоснати от мъжка целувка повече от тридесет години. – Не ми се вярва, детето ми. По-вероятно е да изпрати някой от своите помощници. Той със сигурност ще има конска физиономия и ще души наоколо. Единственото, на което можем да се надяваме, е един отсъстващ английски господар. Той непрекъснато ще повишава рентата ни, Бранди. Да, той ще взима, докато не остане нищо. Но сигурно не знае, че единственото нещо, на което може да се надява, е ръждясалото

оръдие.

Изразителното лице на Бранди почервенея.

– Но ние нямаме нищо! Нашите арендатори биха гладували, ако не хващаха по някоя риба. Бабо, ти сигурно грешиш! Сигурно кръвта във вените, която ме прави лейди, не е английска? Щом аз не съм такава, как може английски джентълмен да постъпва така?

Лейди Адела се отпусна назад в креслото. Изкривените ѝ от артрит пръсти се вкопчиха в дръжката на бастуна. Тя не би могла да мрази англичаните, защото беше една от тях. И все пак не успяваше да забрави Кълоден. Годините, когато английските наказателни отряди опустошаваха земите на шотландците и избиваха цели кланове. Тя беше успяла да спаси семейство Робъртсън, но не и северната част на страната. Херцогът на Къмбърланд се беше заклел, че ще ги смаже. Шотландците бяха посичани, без значение дали са мъже, жени, или деца. В планинските области бяха останали малко живи и страшна омраза и жажда за мъст.

Допреди десет години дори обикновените гайди бяха забранени. Английските господари се страхуваха, че дрезгавите им тъжни звуци ще припомнят на живите за предишната слава на клановете. Да, въпреки че беше живяла петдесет години в този забравен от света замък край Северното море, лейди Адела беше все още англичанка. Тя въздъхна тежко и каза:

– Не, Бранди, не трябваше да говоря така за английския херцог. В него има от моята и от твоята кръв. Нека да оставим на времето да покаже що за човек е. Може и да не е толкова лош.

Старицата наблюдаваше как се стесняват кехлибарените очи на внучката ѝ. Тя наистина притежаваше доста от качествата на англичаните. В момичето имаше вродено достойнство, което не беше наследило от слабия, безволев Робъртсън, а от нея самата. Само да се беше родила момче, колко различно би било всичко! Тогава този англичанин нямаше да се домогва до шотландската титла и имението.

Внезапно Бранди се изправи на колене върху малката възглавничка. Вдигна нагоре ръце и изви гръб, като се протегна сладко.

Лейди Адела примига, видяла внучката си с други очи. Въпреки че на зрението си не можеше да има пълно доверие, стори ѝ се, че гърдите на момичето бяха пораснали. Вече се показваха над деколтето на старата ѝ синя рокля от муселин. Тънкото ѝ кръстче не можеше да заблуди бабата. Вероятно много отдавна беше навлязла в пубертета. Лейди Адела се намръщи.

– На колко години си, детето ми?

Бранди се изви към баба си. Две тежки, руси плитки докоснаха избелелия килим.

– На Архангелов ден ще навърша деветнадесет, не си ли спомняш, бабо?

– Дръж си езика зад зъбите, момиче. Значи си на осемнадесет. Не ми се превземай с някакъв Архангелов ден. Ти си на осемнадесет и толкова. Помня рождените дни на всички Робъртсън. Нима ме мислиш за някаква изкуфяла старица?

– О, не, бабче! Може би си малко инат и властна, но не и изкуфяла. На моменти дори си малко деспотична, но всичко е в границите на нормалното.

– Гледай ти да не си такава, госпожице!

Бранди започна да се чуди какво искаше да намекне баба ѝ.

Възрастната жена затвори очи и се облегна в любимото си кресло. Значи на Архангелов ден внучката ѝ щеше да навърши деветнадесет. Отдавна ѝ беше време да се задоми. А такъв проблем стоеше и пред Констанс. Господи, тя сигурно беше на шестнадесет! Малката Фиона също растеше. Емили беше издъхнала при раждането ѝ. Това беше преди шест години, когато смешните французи се колежа един друг. Слаб и некадърен, вторият ѝ син Клив беше останал сам с три дъщери. Колко неутешим беше, преди самият той да загине в морето. Корабът му се беше разбил при буря само на стотина километра от брега.

Бранди пристегна карирания си шал. Той щеше да ѝ бъде постоянен спътник чак до април, когато поляните щяха да се покрият с цветя. Тогава щеше да се чуди с какво да се облече. Но все щеше да измисли нещо.

Момичето се усмихна весело. Въпреки студените течения пролетният ветрец вече беше по-топъл. Може би щеше да успее да открие китка бял пирен. Казваха, че носи щастие.

Размърда пръсти в протритите си чехли. Те неочаквано ѝ бяха станали малки. Стараеше се да не безпокои баба си. Много внимаваше, когато я видеше да потъва в спомените си. Неочаквано се сети за дядо си. Изпита тъга, че вече го няма, въпреки че не го беше обичала много. От всички членове на фамилията той беше най-свадлив и груб. Неприличните му шегички постоянно я бяха карали да се изчервява от срам. Колко жалко, че беше умрял, без да признае за наследник чичо ѝ Клод. Ако той беше следващият граф Пендърлей, този непознат англичанин нямаше да отнеме земите им.

Бранди вдигна поглед към стария часовник, килнал се върху

камината подобно пиян моряк. Вече беше почти четири часът. По това време баба ѝ държеше всички да пият чай. Беше успяла да наложи тази традиция още преди петдесет години. Веднага се дочуха познатите тежки стъпки на Краби.

Високият, набит мъж влезе във всекидневната. В ръцете си държеше тежкия сребърен поднос. След него вървеше братовчедът Пърсивал.

– Господин Пърсивал е тук и иска да ви види – съобщи съвсем неужно Краби.

Сърцето на младото момиче се сви, като видя как върху пергаментовото лице на баба ѝ се разля широка усмивка. Винаги беше така. Бранди потръпна и бавно се изправи. Пристъпи и застана зад креслото на баба си. Не можеше да понася Пърсивал. Причината не беше само, че той ласкаеше най-безсрамно старицата. Напоследък беше започнала и да се страхува от него.

На миналия Архангелов ден, точно на рождения ѝ ден, беше започнал да я гледа някак особено. Не разбираше какво се крие в зелените му очи, но се ужасяваше от чувствата, спотаени там. Цяла зима беше мислила по този въпрос и вече изпитваше постоянен страх от този човек.

Лейди Адела се обади:

– Хайде, Краби, не стой там като стар глупак. Подреди чашите върху масата, както през всичките тези петдесет години. Точно така. Сега можеш да си вървиш. А, и кажи на готвачката, че тази вечер не искам да виждам в супника нито леща, нито някоя от нейните оризови супи. Тези нейни помии проядоха стомаха ми. Предай ѝ, че в чест на моя внук трябва да приготви нещо по-специално.

Лейди Адела се обърна към Пърсивал и посочи с бастуна си към отсрещното кресло.

– Е, момчето ми, време е да заемеш подобаващото ти се място. Сядай, сядай. Бранди, налеј чая. Днес пръстите ми са схванати и вдървени точно като бастуна.

Девојката се измъкна внимателно от убежището си и се приближи към сервиза. Тъкмо беше хванала држката на чайника и Пърси стисна ръката ѝ.

– Здравей, малка братовчедке. Днес си много свежа. – Пръстите му започнаха да гаят ръката ѝ.

Искаше ѝ се да го удари по главата с чайника, но той вместо да го нарани, със сигурност щеше да се пръсне във въздуха. Бързо издърпа ръката си и я избърса в роклята си. Не искаше да разиграва сцени пред лейди Адела.

Младият мъж се засмя и каза:

– Скъпа моя бабо, как успяваш с всяка измината година да изглеждаш все по-млада? – Приведе се и целуна леко изпъстрената с вени ръка на старицата.

– Ти си един пес, Пърси, но ми харесваш. Защо не дойде, когато те повиках? Три месеца чакам да получа съболезнованията ти. Все пак съм изненадана, че си изоставил развлеченията си в Единбург?

– Аз не съм лицемер, госпожо. Преселването на лорд Енгъс в откъснатото рано или късно ще доведе всички опечалени роднини до каменната му могила. Някои просто ще го направят по-късно.

– Чаят ти, братовчеде!

– О, малко светлина в мрака. Благодаря, малката ми. Ти растеш. Подобно нежно цвете трябва да украсиш нечия преградка.

– Сравнението ти е най-малкото неточно, Пърси – срязва го лейди Адела. Тя беше ядосана, че мъжките му очи бяха забелязали промяната в Бранди преди нея самата.

– Бабо, може ли да бъде извинена? Обещах да се разходя с Констанс и Фиона.

– Разбира се, детето ми, но гледайте да не закъснявате. Знаеш, че не обичам супата ми да е изстинала.

Девојката сковано се поклони към своя братовчед. После повдигна полите на роклята си и излетя от стаята. Стори й се, че проклетникът се смее след нея.

– Тя вече не е дете, госпожо! – Думите му бяха изречени достатъчно силно, за да ги чуе и Бранди.

– Не флиртувай с момичето, Пърси. Още е младо и невинно. Едва ли ще схване правилно думите ти. – Лейди Адела вдигна чашата и шумно процеди глътка горещ чай през редките си зъби. Видя зелените му очи да се присвиват предизвикателно и вътрешно се усмихна. Да, всички мъже Робъртсън си приличаха. До един бяха слаби и превзети. Въобразяваха си, че за жените са богове. Хапеха като зверове, щом не успяваха да получат онова, което искаха. А това обикновено беше друга жена.

– За твоето неувяхващо дълголетие, госпожо – каза Пърси, като вдигна чаша.

Лейди Адела се засмя сковано.

– Бях се зарекла, че ще надживея Енгъс, и устоях на думата си. Той подивя от ярост, когато докторът му каза, че умира. Ако бяха останали някакви пари, със сигурност щеше да ги изгори, вместо да ми ги остави.

Голям негодник беше!

– Чудя се как се чувства сега. Гори в пъкълта и гледа как разговаряме двамата. – Младият мъж овладя горчивия си сарказъм и добави: – Най-сетне бих могъл да посещавам Пендърлей, когато си поискам.

Графинята изгледа ръцете си, после чайника върху масичката и рече:

– Какво ще кажеш, момчето ми, ако те направя законен внук?

Пърси усети как кръвта пулсира в слепоочията му, но си наложи да бъде спокоен.

– От години имаш такова намерение, нали? Стариат Енгъс ще стане от гроба и ще те удуши!

– Ще ми бъде интересно да видя как размърдва старите си кокали и се измъква от дълбокия трап, в който го зарових. Ти съзнаваш предимствата, които ще получиш, нали, Пърси?

– Предимства? Може би ще имам възможността да се ожена за някоя богата наследница, но това ще бъде всичко. Английският херцог все още ще бъде наследник на титлата и имението, нали?

– Може би, момчето ми, но тогава ти ще носиш името Робъртсън. Винаги ме е било яд, че наричат копеле сина на моя Девънън. Не ме гледай така, Пърси! Никой не знае какво ще се случи, ако те узаконя. Кажи, искаш ли да го направя, или не?

Той се сети за закръглената, късогледа Джоана Макдоналд, дъщерята на богат търговец от Единбург. Не вярваше инстинктът му да го е подвел. Тя го харесваше. Тогава онази свиня, баща ѝ, сигурно нямаше да се заяде. Пълничката му, чувствителна уста се разтегна в щастлива усмивка. Тази усмивка често покоряваше жените, а после ги отвеждаше в леглото му.

– Да, бабо, много бих искал да бъда твой законен внук. Подозирам, че дори кредиторите ми ще бъдат впечатлени. Чудя се дали не бих могъл да имам претенции и върху Пендърлей, ако носех фамилното си име?

– За това ще мислим, ако се случи така, че английският херцог няма наследници.

– Или ако се разболеет...

Лейди Адела изгледа внука си злобно.

– О, този англичанин е на двадесет и осем години. Прекалено млад е, за да напусне този свят без чужда помощ. Колкото до наследниците, той сигурно е женен и има куп дечица. Ако не е така, все има някой чичо или братовчед. Винаги се намира по някой наследник.

– Прости убийствените ми мисли, госпожо! Повдигнах въпроса от спекулативен интерес. Ние просто играем игра, която ти започна.

Лейди Адела изпухтя раздразнено.

– Въпросът е защо ли е жив Бъртранд, синът на Клод? Останали са единствено един незаконен внук и един племенник, лишен от наследство. Да бъде проклет Енгъс! Винаги е бил глупак и инат. Ще ти кажа нещо, Пърси. Ако успее да те узаконя и възстановя правата на Клод и Бъртранд, английският херцог може да открие отрова в яденето си, дори и без да се помръдва от Лондон.

Пърси беше изненадан да усети злоба в думите на старичката.

– Говориш небивалици, бабо. Енгъс никога нямаше да направи Клод и Бъртранд свои наследници. Направи ме законен и аз ще бъда този, който ще има изисквания към англичанина.

– Неприятно ти е да си спомняш за Клод и Бъртранд, нали, момче? Твоите изисквания ще бъдат просто на вятъра, ако не върна правата на сина на Дъглас. – Лейди Адела потръпна, все още вперила поглед в Пърси. – Времето ще покаже какво ще стане, момче. Времето и аз, разбира се.

За момент Пърси онемя от изненада. Тази старичка плетеше мрежа подобно паяк и го мамеше в нея. Дали не искаше всички да се хванат за гушите? Или той единствен да се противопостави на останалите? Несъзнателно се отдръпна. За момент си беше въобразил, че тя ще го направи законен наследник.

Младият мъж стана и потупа ръката на баба си.

– Ако не възразяваш, ще остана, докато не се уредят формалностите. Когато се върна в Единбург, с достойнство ще нося името на своя баща.

– Така да бъде, Пърси – отвърна лейди Адела. – Кажете на Краби утре да доведе Макферсън. Аз ще обясня на тази хиена какво да направи.

– Добре, бабо. – Той се приготви да си върви.

– Пърси!

Младият мъж се обърна.

– Бранди не може да има нищо общо с теб. Тя все още е дете и не знае нищо за отношенията между мъжа и жената.

Тя забеляза пламъка в очите му. Чудеше се дали съзнава колко много прилича на дядото, когото ненавижда от цялата си душа.

Останала сама, лейди Адела се усмихна. Тя разбираше нещо от закони. Сега, когато най-сетне Енгъс се беше преселил при дявола, имаше намерение да вземе нещата в свои ръце.

Старият Макферсън щеше да я послуша. И в съда нямаше да има никакви проблеми. Името Робъртсън все още имаше някаква сила. Тя щеше да узакони Пърси. Може би дори щеше да успее да върне правата на Клод и Бърtrand? Изобщо не я интересуваше какво щеше да си помисли английският херцог за машинациите ѝ. В края на краищата той беше добре уреден в Лондон. Нямаше съмнение, че и там щеше да си остане.

Лейди Адела погледна малката възглавничка в краката си. Тя беше на Бранди. На нейната пораснала вече внучка. Старицата удари гневно с бастун по пода. Три внучки и нито една със зестра и с перспектива за добър брак! Абсурдно беше да се мисли, че никому непознатият английски херцог ще отдели и една гвинея за далечните си шотландски роднини. Съзнаваше, че това е невероятна идея, но не я отхвърляше. Времето щеше да покаже, а тя щеше да бъде тук и да му помага.

Поне Пърси би могъл да се погрижи за себе си, щом го направи свой законен внук. Той беше красив и безгрижен, също като нея преди толкова много години. Още тогава Девънън беше странен. Спомни си колко доволна беше да узнае, че е спал с жена. Това не продължи дълго, разбира се. Само след година замина с онзи як ирландец. Тя трябваше да се грижи за невръстния му син. Все още се чудеше, но вече без обичайната болка дали синът ѝ по своя воля беше последвал своя безпътен френски любовник на гилотината. Добре, че Пърси не беше наследил тези наклонности от баща си.

Лейди Адела погледна към часовника. Време беше да повика старата Марта. Тя щеше да ѝ помогне да се преоблече за вечеря. Възрастната жена неочаквано се разсмя колко беше остаряла Марта. А каква сочна и предизвикателна жена беше преди години! Сега благодареше на Господ, че Енгъс не пося семето си в утробата ѝ.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Приведен над дебелия счетоводна книга, Бърtrand Робъртсън замислено гризеше перото. Верният му слуга Фрейзър го беше информирал за пристигането на Пърси. Проклет мерзавец! Защо ли се беше домъкнал? За пари, разбира се. Е, за него нямаше оставено и су, колкото и да възхваляваше красотата и бързия ум на лейди Адела. Разбира се, не би се изненадал, ако старицата го излъже нещо. Тя би могла да му обещава много неща, но това нямаше значение.

Младият мъж отново се вгледа в цифрите, прилежно подредени в редици и колони. Сумите на бездиханните знаци караха стомахът му да се свива.

Тази година имението Пендърлей беше загубило земи. След смъртта на Енгъс кредиторите бяха поискали незабавно изплащане на дълговете. Вълната не беше донесла очакваните печалби на Сърлинг Маркет. Английският херцог щеше да бъде недоволен от състоянието на имението.

Бърtrand прокара изцапани с мастило пръсти през тъмночервения си перчем. Той може и да беше лишен от наследство внук, но старият Енгъс го беше оценил. На него беше поверено пресмятането на всяко пени в имението. Отново погледна към цифрите пред себе си. Обзе го страх. Сега, когато възрастният господар беше мъртъв, двамата с болния си от подагра баща можеха лесно да се окажат без подслон. Как би могъл да обясни на новия наследник защо замъкът и пристройките са в такова окаяно състояние? Години наред не беше в състояние да отдели средства за техния ремонт.

Той вдигна глава. В стаята безшумно беше се вмъкнал Фрейзър.

– Господарю, баща ви току-що е разбрал, че господин Пърсивал ще остане в замъка.

– Добре, Фрейзър. Кажете му, че сега ще отида при него. Да не се притеснява за господин Пърси. Той е най-малкият ни проблем сега. Не, не му казвай нищо! Аз сам ще поговоря с баща си.

– О, каквото и да говорите, не е хубаво, че този мъж ще остане тук.
– Слугата поклати глава.

– Не се тревожи, Фрейзър – успокои го отново Бърtrand. – Пърсивал не е нищо друго освен досадна муха, която само жужи. Английският херцог, новият ни господар, е този, който ще стегне коланите ни.

Очаква ни глад, Фрейзър. Можеш ли да ловиш риба?

– Малко. Обичам морско око, но не умея да го ловя. Прав сте, господа. Ако е истина това, което говорят за него, загубени сме. Дали наистина прилича на Черния Къмбърланд?

Младият мъж се изсмя мрачно и стана от стола си.

– Сега не сме хиляда седемстотин четиридесет и шеста, Фрейзър. Тогава херцогът още не е бил роден. Едно е сигурно, той е горд мъж. Като всички англичани със сигурност презира шотландците. Най-вероятно ще изпрати някой от своите копои. Той ще ни обвини, че го крадем.

Умните кафяви очи на Фрейзър, кръгли като лицето му, се присвиха.

– Безсилни сме да направим каквото и да било. Най-добре да вървим при баща ви. Той сигурно вече е загубил търпение. Чувам го как тропва с бастуна по пода. Сега ще ви донесе и чая.

Бърtrand напусна стаята с широки крачки. Докато се изкачваше по разнебитените стълби към горния етаж, продължаваше да мисли за проблемите си. Влезе в задушната спалня на баща си направо отчаян.

– Не стой така, Бърти, ела насам! Докато те извика Фрейзър, забравих какво исках. Е, какво ще ми кажеш, момче? Имаме ли повече пари от сутринта?

– Как се чувстваш, татко? Изглеждаш добре. Не, нямаме и пени повече. – Прекоси голия под и се приближи до загърнатия с карирано одеяло Клод. В огнището гореше торф и със сигурност беше по-горешо от ада. Бърtrand избърса потта от челото си. В следващия миг му се искаше да потопа главата си в студена вода. Ако останеше тук още двадесет минути, щеше да получи главоболие. Тогава излизаше на скалите край морето и се оставяше на хладния, морски бриз. Баща му винаги му беше създавал само грижи.

– Не си сляп, Бърти, и сам можеш да видиш. Краката ми не стават вече за нищо. В тази стая е много студено. Искам да кажеш на Фрейзър да донесе още торф!

– Ще говоря с Фрейзър, татко. – Бърtrand седна на стола, вмирян на мръсни дрехи и стари лули. Зачака търпеливо баща му да стигне до най-важното. Молеше се да привърши, преди да го е налегнало ужасното главоболие.

– Мръдни главата си малко наляво, Бърти. Закриваш ми слънцето. Не че го обичам, но то стопля костите ми. Ако са студени костите на един мъж, те се деформират. Това е по-лошо и от смъртта.

Синът се премести в кожения стол срещу леглото. Отново прокара пръсти по челото си. Нажеженото огнище го караше да се изпотява непрекъснато. Съвсем скоро щеше да получи главоболие. Мразеше тази стая, в която беше горещо като в пещ, но нищо не можеше да направи.

– Знаеш, разбира се, че Пърси се е завърнал – започна баща му. – Проклетият лешояд е долетял да глосга костите на Енгъс.

Бъртранд въздъхна.

– Татко, няма никакво значение какво ще прави Пърси. Ако за него са останали само кости, нашето положение е по-лошо. Повярвай ми, той е най-малкият ни проблем!

– Не се отнасяй с мен като с малоумен – изкрещя Клод. – Известно ли ти е, че Адела има намерение да го направи законен член на семейство Робъртсън?

– Това е смешно, татко. Ще ти бъда благодарен, ако не разпространяваш такива слухове. Кой ти каза тази глупост? Просто забрави за това, което си чул! – Той осъзна, че ръцете му са се вкочили в стола. Правеше неимоверни усилия да се овладее.

Баща му се приведе напред, а лицето му се сгърчи от болка.

– Краби ми каза! – Старецът със задоволство видя, че синът му пребледня. – Краби е добър човек, да не говорим, че от много години ми е и задължен. Но това е друга история. Досещаш се какво означава това, нали, момче?

Означаваше, че иска да убие старицата. Бъртранд повдигна рамене с привидно безразличие.

– Ами моята уважавана пралеля е станала по-ексцентрична.

– Ха! Тя използва това животно, за да натрие носовете ни!

– То може единствено да се изпикае в краката ни, татко!

– Лейди Адела е луда и с всеки ден побеснява все повече. Тя има дребна душица и е истинска кучка. Досега не си ли разбрал що за човек е?

„Ето защо и ти си такъв“ – помисли Бъртранд.

– Да. Пропусна само, че е стара като смъртта. Казах ли ти, че когато Енгъс усети края си, се опита да ми плати, за да я убия? Отговорих му, че няма достатъчно пари. Той ми заяви, че трябва да го направя безплатно, като знам какъв хищник е. Когато му се изсмях в лицето, помислих, че ще се задуши от злоба. За съжаление не живя толкова, колкото очаквах.

– Защо не си ми казал, по дяволите! Синът е длъжен да казва всичко на баща си! Наистина ли те помоли да убиеш дъртата кучка? Сигурно

е така, защото ти никога не лъжеш. За съжаление, разбира се. Това е било отдавна, а действителността сега е друга. Отвори си очите, Бърти! Твоят братовчед ще пипне наследството, ако английският херцог няма наследници. Знаеш какво означава това, нали?

Клод най-сетне постигна садистичното си желание. Спокойният му, уравновесен син най-сетне беше вбесен. Бърtrand процеди през заби:

– Това долно копеле! И без това е измъкнал достатъчно пари от Пендърлей, за да се забавлява в Единбург. Да ги вземат дяволите и двамата с лейди Адела. Защо ли навремето не я удуших? Старият Енгъс беше прав! Светът щеше да е по-добър без нея и долните ѝ машинации.

Баща му се облегна назад доволно усмихнат.

– Хубаво е да видя, че във вените ти тече истинска кръв, Бърти. По-някога съм се чудил дали майка ти не ме е излъгала.

Бърtrand просто го гледаше, разочарован от начина му на разсъждение. Жестокостта беше изкривила устните му.

– А как ще реагираш, ако ти кажа, че лейди Адела има намерение да възстанови правата и на моя баща?

Очите на Бърtrand заблестяха. Пендърлей! Господи, как само обичаше всяка наклонена и влажна кула, всеки камък, изронен през вековете от суровия въздух на Северното море! Би продал и душата си за Пендърлей. Вече беше дал всичко, на което е способен, но това не беше достатъчно. Ако неговият баща върнеше правата си, той, Бърtrand Дъглас Робъртсън, щеше да стане граф Пендърлей. Той, Бърtrand Робъртсън щеше да бъде господарят. Би могъл да прави каквото му харесва. Нямаше да се подчинява на старата вещица. Удоволствието и цялата отговорност щяха да бъдат негови. Радостта го остави без дъх.

Думите на баща му го отрезвиха:

– Не, дъртата вещица ще ни кара само да се надяваме и ще ни се присмива. Сега за пръв път съм доволен, че е жива. Радвам се, че не си послушал Енгъс. Ако умре, преди да е възстановила правата ни, загубени сме, Бърти! Все пак се надявам, че тя ще го направи. Ако успее да изтрие позора на един Робъртсън, защо да не помогне и на нас? Със сигурност ни уважава повече от онзи негодник Пърси.

Господи, толкова болеше да си логичен и практичен! Все пак Бърtrand успя да изрече със спокоен тон:

– Не могат да се правят планове единствено с предположения, татко. Дори и да възвърне правата ни, английският херцог е законният наследник.

– Говориш като песимист, Бърти. Първо трябва да се отървем от

проклетото ни лишаване от наследство, пък после ще видим. – Старецът се усмихна с почти беззъбата си уста. Странно, той беше с двадесет и пет години по-млад от лейди Адела, а имаше по-малко зъби от нея.

– Знаеш, че тя много обича да си играе с хората. Просто размърдва гърнето като вещиците на Макбет. Не искам да мечтаеш за нещо, което може и никога да не се случи, татко!

– Може би си прав. Глупаво е да й има доверие човек, но на душата й тежат големи грехове. Мисля, че преди да умре, ще иска да ги изкупи. Не бих се учудил, ако е помогнала на стария Енгъс да се пренесе в отвъдното. Докато беше жив, тя не би могла да направи нищо нито за нас, нито за Пърси.

Сега пък баща му обвиняваше леля си в убийство?

– Има грехове, казваш? Няма ли да ми разкажеш защо е бил така жестоко наказан нашият род? Защо праядо ми е лишил от наследство дядо? – Бъртранд затаи дъх. Много пъти беше задавал този въпрос на баща си, но той винаги беше отговарял, че това не е негова работа.

Клод дълго време гледа в огъня, накрая проговори:

– Не, момчето ми, не мога да ти кажа. Може би ще узнаеш истината, преди да умра?

– Знаеш ли, попитах я веднъж за това – сподели синът, кръстосал ръце върху коленете си.

– Понякога ме изненадваш, Бърти. И какво ти отговори тя?

– Захвърли бастуна си след мен и ме изгони от стаята. Мислех, че ще ме убие на място, но не го направи.

– Може би все пак не си като майка си и нямаш памук вместо мозък, сине? Понякога показваш силен дух, Бърти. А сега извикай веднага този ухилен Фрейзър.

– Предполагам, че ще вечеряме в замъка тази вечер. Там е пълно с новини. Не искам да оставям онзи нахалник Пърси сам с леля си. Никога не знаеш какво ще направи лейди Адела, ако не си край нея, за да й слагаш спирачките.

ГЛАВА ПЕТА

– Братовчедът Пърси е много красив, нали, Бранди? Не си ли забелязала в какво красиво жълто е жилетката му? А панталоните така се впиват в красивите му крака! Просто не мога да откъсна очи от него, когато ходи. Има вид на прекрасен деликатес!

Кони беше забелязала краката на Пърси! Беше наблюдавала походката му! Господи, това беше вече прекалено! Та тя беше едва на шестнадесет години! Какво разбираше тя от мъжки крака? Бранди обаче знаеше отговорите. Знаеше, че сестра ѝ с часове седи пред огледалото и се упражнява. Усмива се, мръщи се, свива устни. Прави всичко това, за да впечатлява флиртаджии като Пърси. О, Господи!

Усмихна се и сви рамене.

– Не мисля, че е красив. Освен това деликатес може да бъде храна, а не някой разпуснат мъж.

– Само жените може да са разпуснати, Бранди, а не мъжете!

– Пърси е покварен, Кони. Можеш да ми имаш доверие. Не го е грижа нас. Мисли единствено само за себе си. Не е добър човек, моля те да ми повярваш, Кони! – Замълча, осъзнала, че никога досега не е била толкова откровена. – Кони, обеща ми, че ще стоиш далеч от него! Освен че не заслужава твоето внимание, той е и наш братовчед. Стисни му ръката за поздрав, но не мисли за неговите крака и панталони! Не търси мъжественото у него, а покварата! – Как не можеше сестра ѝ да види истинския лик на този човек? Пърси не беше нищо друго освен нещастен развратник. Единствената му грижа беше собственото му благополучие.

Констанс запърха с дългите си, тъмни мигли. На шестнадесетгодишна възраст тя ги пускаше в действие, за да покажат колко е нещастна. Пред огледалото дори се беше научила как да постига най-добър ефект.

– Защо, Бранди? Защо не искаш да се сближавам с Пърси? Той е красив. По-красив от него не се е появявал по тези места. Да не би да го искаш за себе си? Да, знам, това е причината!

Ръката на Бранди я засърбя да удари сестра си. Стана ѝ ясно, че трудно би могла да накара Кони да ѝ повярва.

– Кони – започна тя много бавно, – не бих пожелала Пърси, дори и да беше единственият мъж на земята! – Веднага видя, че сестра ѝ не ѝ вярва. Дори не я интересуваше какво още ще ѝ каже Бранди. – Сега се

сещам, че той е и доста възрастен. Сигурно вече е навършил тридесет години. Обича и да си попейва доста, също като чичо Клод. Като оstarее, носят му ще стане червен и зъбите му ще изпадат като на чичо Клод. О, не бих искала да се омъжа за човек като него!

– Какви глупости дрънкаш само! Тия твои плитки са прекалено стегнати и явно са повредили мозъка ти, Бранди. Пърси – стар! Това е смешно. Той е точно такъв, какъвто трябва да бъде и никога няма да се промени!

Бранди се отчая. Тя се приближи до края на скалата и се загледа в морето. Белите връхчета върху вълните, нивото на прилива и тъмният хоризонт предвещаваха яростна пролетна буря. Опита се да си спомни дали е привързала добре лодката си в малкия залив.

– Тази нощ здравата ще духа – каза тя повече на себе си. Ритна едно камъче. То полетя в тясната урва и се заби в пясъка на брега.

Обърна гръб на сестра си и се наведе. Поляната беше отрупана със сини камбанки и жълто анемоне почти до ръба на скалата. Вдъхна аромата им и за момент забрави за Пърси и за преждевременно порасналата си сестра.

– Бранди, време е да се връщаме. Освен това ще изцапаш роклята си и Марта ще се оплаче на баба.

Бранди въздъхна и бавно се изправи. Вятърът се беше усилил. Полите започнаха да се усукват около глезените ѝ. Загърна се още по-плътно с кариания шал.

– Предполагам, че след като Пърси е тук, ще трябва да се преоблечем за вечеря?

Искаше ѝ се да не беше произнасяла името на братовчеда. Очите на Кони веднага светнаха. Господи, къде беше научила това? Реши да опита по друг начин.

– Добре, може да мислиш, че е красив, но ти си едва на шестнадесет години. За него си още дете. Чух баба да казва, че той обичал жените му да са закръглени и опитни в изкуството да се любят. Когато я попитах какво е това изкуство, тя запрати възглавница по мен и започна да се смее. Но това не е най-важното. Той е наш братовчед, Кони, и е прекалено възрастен за тебе! За мен също е възрастен, макар че съм по-голяма с две години. Забрави го, Кони! – Замълча и после се разсмя. – Само не забравяй, че е беден. Какво ще правиш с мъж, който няма никакви пари?

Е, поне беше направила всичко възможно. Сестра ѝ обаче се ядоса.

– Аз, дете? Ти просто ревнуваш, това е истината! Обличаш се като

дете. С тези плитки и със стария си шал си направо смешна! Нямам никакво намерение да се съсухря като бедна, стара мома на това противно място! Ти можеш да останеш сред тези разрушени камъни и да събираш дивите цветя. Аз искам да стана богата и важна дама. Може би Пърси ще забогатее. Той е толкова умен! Ще видиш, съвсем скоро ще има много пари!

Констанс се обърна и забърза към замъка. Гъмната ѝ коса се развяваше. Дори походката ѝ беше съблазнителна. Бранди искаше да каже на сестра си, че също не желае да гние тук. Също си мечтае да има съпруг и семейство и да бъде истинска лейди.

Прииска ѝ се да извика след сестра си, но гърбът на момичето беше така изправен и вцепенен, че не посмя. Просто щяха да продължат да се карат. Изглежда, напоследък всички само това правеха – караха се и се цупеха един на друг. Преди две години беше съвсем различно. Как можеше сестра ѝ да бъде толкова наивна? Пърси не беше способен сам да спечелиш пари.

Накрая извика:

– Кони, почакай ме на пътя! Ще потърся Фиона.

Видя как сестра ѝ забавя крачка и се обръща. Бранди забърза към края на скалата. Започна да се спуска по виещата се пътека, като внимаваше да не се подхлъзне. Сви ръка пред устните си и извика на сестра си:

– Фиона!

Започна да оглежда пустия бряг за яркочервената коса на детето. Сред високите треви не се долавяше никакво движение. Дочуваше се единствено прегракналото крякане на гъските. Явно търсеха храна. Вниманието ѝ беше привлечено от нещо, което се движеше край вълните.

– Бранди, тук съм! Само погледни насам!

Обърна се и видя Фиона да бърза към нея по пътеката. Прилежно сплетените ѝ плитки бяха раздърпани. Вълнената ѝ рокля беше мокра и прилепнала към тънките ѝ крака. Бранди забрави да се скара на сестра си, защото тя я задържа за ръкава и завика:

– Видя ли го, Бранди? Делфинчето? Лежеше по гръб толкова дълго време! Извиках го и то насочи носле към мен. Беше много хубаво!

Какво можеше да ѝ отговори?

– Да, скъпа, видях го. Но сега го няма. Отишло е да търси някое морско ухо, за да се навечеря. Точно това трябва да направим и ние, кукличке моя. Вече става късно и е време да се прибираме. – Разроши гъстата червена коса и обърна детето към замъка.

Констанс стоеше под един бук и разресваше косите си с пръсти. Като видя малката си сестра, не се сдържа:

– Наистина, Фиона, приличаш на раздърпано селянче. Не ме гледай така! Нямам никакво намерение да оправям разрошените ти коси!

– Спомням си времето, когато двете с теб приличахме на Фиона – каза Бранди. – Обичахме да плуваме, да събираме водорасли и да строим пясъчни замъци. Често си пеехме и старинни песнички.

Констанс я изгледа така, сякаш си е загубила ума.

– Тогава бяхме деца – сряза я тя. – Вече сме големи, поне аз. Нямам никакво намерение да се цапам повече!

Фиона се усмихна тайничко на Бранди. В очите ѝ още грееше споменът за делфинчето, но Констанс едва ли щеше да разбере това.

– Не се притеснявай за нея, Кони. Аз ще оправя вида ѝ. Хайде да се връщаме, че много закъсняхме.

Тръгнаха по пътеката. Замъкът Пендърлей се изправи пред тях подобно великан, обагрен в златно от залязващото слънце. Констанс се наведе и откъсна един пурпурен цвят. Затъкна го зад лявото си ухо.

– Бих ти предложила един, Бранди, но той ще падне. Плитчиците ти едва ли ще го задържат.

Вероятно това беше истина, но Бранди си премълча. Обърна поглед към куличката, на която стоеше ръждясалото оръдие. Представи си, че чува гайдите, които предупреждават за настъпващия враг. Припомни си припева от баладата за граф Хънтли, който Марта често ѝ беше пяла:

Какъв си ти, Хънтли?
Дали не си боец?
Тогава ще посечеш граф Морей
и ще го положиш на тревата!

Бранди си затананика, унесена в миналите събития, изпълнени с романтика. Но онези времена бяха отминали безвъзвратно след поражението на принц Чарли. Припомни си приказките за омразния херцог на Къмбърланд, англичанинът с облик на дявол. Вгледа се в гордо изправения стар замък и стомахът ѝ се присви от яд. Твърдината Пендърлей, нейното родно място, сега принадлежеше на друг херцог, на друг англичанин.

– Чуваш ли как се разбиват вълните точно зад замъка, Кони? Добре, не си. Каза ли нещо?

– Казах, че видях Бърtrand и чичо Клод да влизат в замъка.

Бърtrand е такъв дърт мошеник. Странно, че е такъв превзет моралист. Баща му има славата на голям женкар.

Бранди не можеше да си представи чичо Клод да повали камък, а още по-малко жена. Вероятно трябваше да отучи сестра си да говори така, но знаеше, че няма да успее.

– Ха, Бранди, не е нужно да говориш. Знаем какво мислиш. Ти си същата превзета моралистка като Бърtrand. Каква чудесна двойка бихте били. И двамата стари и упорити инати. Миналата зима ми омръзнахте до смърт.

Имаше някои неща, които просто не можеха да бъдат отминати. Бранди възкликна:

– Бърtrand стар! Той е по-млад от Пърси най-малко с четири години.

Това изявление накара сестра ѝ да се замисли.

– Направо си е старец – заяви накрая и тръсна хубавата си, тъмна коса.

– Е, добре, ти постави и двама ни на място.

Навела глава, тя вървеше напред, хванала мръсната ръка на Фиона. Опитваше се да разбере сестра си. Сякаш искаше по-бързо да стане жена. Подиграваше се с всичко скъпо и любимо на Бранди. Отказваше да излиза на риболов с лодката ѝ, защото рибата миришела, а морето щяло да намокри роклята ѝ. Ако да бъдеш жена, означаваше цял ден да висиш пред огледалото и да флиртуваш с никаквици като Пърси, тя искаше да си остане момиче. Може би това при Кони беше просто период, през който трябваше да премине? Може би и Бранди беше минала през него, но е бил прекалено кратък и не го е забелязала?

Загърна се по-плътено с шала си. Констанс поне не трябваше да се тревожи, че ще има същите неприятности като сестра си. Нямахше да се страхува да поеме дълбоко дъх, за да не се разкопчат копчетата на блузата ѝ. Каква шега на природата! Тънко кръстче, а такива големи гърди!

Отново си спомни за Пърси. Зачуди се защо я гледаше така с противните си зелени очи. Със сигурност в нейния вид или в поведението ѝ, нямахше нещо, което да го окуражава. Вероятно тук му беше ужасно скучно и не намираще друг начин да се забавлява, освен да я дразни по такъв противен начин.

Вдигна поглед. Фиона беше възседнала едно от оръдията и крещеше с пълно гърло:

– Дий, конче! Сега ще полетим двамата с тебе!

Бранди дори не беше забелязала, че детето се е отскубнало от нея.

– О, Фиона, виж на какво е заприличала роклята ти! – Затича се и видя ръждивите петна по лицето и ръцете на детето. Бързо я вдигна на ръце. – О, скъпа, ако старата Марта те види такава, със сигурност ще каже на баба. Бъди послушна и ме остави да те изчистя!

– Бранди, виж, някой идва по пътя. Изглежда е от онези господа със спортните коли. – Констанс прикри очите си от залязващото слънце. Въпреки че имаше облаци, то беше още доста ярко.

Бранди се спря, сграбчила ръката на Фиона. Загледа се към приближаващата двуколка. Този човек явно идваше отдалеч, защото колелата на колата бяха потънали в прах.

– Какви големи коне – извика Фиона, като заподскача възбудена.

– Да, кукличке. Конете са огромни, а мъжът в двуколката е ненормален.

– По-добър е от тези стари оръдия.

С тези думи тя се отскубна от сестра си и полетя към двуколката.

ГЛАВА ШЕСТА

– Боже Господи, Фиона, върни се веднага! Върни се, или ще запра-
тя четката за коса по тебе!

Бранди вдигна полите на роклята си и се втурна след детето.

– Фиона! – После внезапно страхът скова гърлото ѝ. Видя жребци-
те, от които се вдигаше пара. Те изцвилиха и се вдигнаха на задните си
крака. Някакъв мъж крещеше нещо. С последни усилия тя сграбчи ръка-
та на детето и го дръпна силно назад. Когато двете паднаха по гръб сред
жълтите цветя на поляната, изкрещяха от страх. Бранди си пое дълбоко
дъх и започна да оглежда сестра си.

– Как си, мъничката ми? – Ръцете ѝ трескаво опипваха малкото
телце.

– Разбира се, че съм добре, Бранди! Причиняваш ми болка! Искях
само да си поиграя с големите коне.

Сестра ѝ изруга. Избегна вулгарните думи, защото баба ѝ веднъж
беше накарала Марта да измие устата ѝ с пепелива вода. Старото муле
на чичо Клод беше ритнало Томи в конюшнията и тя го беше наругала.
Сега ѝ се искаше да напляска Фиона заради глупавата постъпка.

Констанс стоеше до тях и наблюдаваше как някакъв изискан госпо-
дин слиза от двуколката.

– Прикрий краката си, Бранди! – изрече със стиснати зъби, без да
сваля очи от лицето на мъжа.

Бранди дръпна роклята върху износените си вълнени чорапи и ско-
чи на крака. Непознатият крачеше към тях. Тъмните очи на мургавото
му лице бяха гневни. Той беше облечен в най-елегантния костюм за пъ-
туване на света. Какво право имаше да пришпорва конете си така, сякаш
го гонеше дяволът? Той беше виновен за всичко! Само някакъв ненор-
мален можеше да кара така бързо.

Бранди забрави колко е изискан, щом чу ледените му думи:

– Как допуснахте това дете да тича срещу конете ми?

Фиона гледаше огромния мъж. В очите ѝ блестеше възбуда.

– Толкова са големи! Искях само да се приближа до тях и да ги
погая!

– Да, и да те прегазят! Колкото до теб, храбростта ти беше абсо-
лютно излишна – продължи мъжът, обърнал се към Бранди. – Винаги
успявам да овладея животните си. Можеше да се убиеш с този глупав

акробатичен номер.

Въпреки уплахата Кони беше все така бледа, но красива. Вятърът развяваше хубавата ѝ коса. Тя веднага пусна в ход една от най-обаятелните си усмивки.

– Сър, простете на сестра ми! Тя понякога върши неща, без да мисли. Трябва да призная, че Фиона изплаши и мен. – После му направи реверанс.

Бранди се възмути. Да му прави реверанс! Вярно, че изглеждаше доста елегантен, но си беше истински грубиян и изобщо не беше прав в случая. Изглежда красивото му лице. Там виждаше единствено неговата глупост.

– Сър, вие караете като луд. Как би могъл човек да се досети, че можете да контролирате животните си? Вървете си, господине, и отведете красивите си коне! Ако имах пистолет, сигурно нямаше да устоя на изкушението да го използвам. Вие сте заплаха за нас и нямате основание да ни се сърдите. Това е наша земя, а не ваша! Въпреки че нямате право дори да стъпвате тук, си позволявате да карате безразсъдно!

Мъжът студено отговори на безупречен английски:

– Сега, когато виждам, че не сте ранени, нямам намерение да споря с някакви твърдоглави деца. Предлагам да се махате по-скоро, преди да съм се ядосал!

Нямаше съмнение, че ги взима за обикновени селски момичета. Презрението в гласа му беше капката, която преля чашата.

– Аз пък искам веднага да напуснеш земята на Пендърлей, надут мръсник такъв! Сега, когато разбрах, че си англичанин, не се съмнявам, че нямаш капчица възпитание и прилични маниери. Накратко, господине, върви по дяволите! Съмнявам се, че и дяволът ще те пожелае!

Херцогът на Портмейн беше прекалено изморен от дългото пътуване. Той се приближи заплашително към нахалницата, но тя дори не трепна. Двамата дълго сезираха един в друг. После той пое дълбоко дъх, решил да приключи спора.

– Съжалявам, че ви изплаших, деца! Имаш право. Как би могла да знаеш, че ще овладее конете си, след като карах толкова бързо?

Погледът му се спря на двете изцапани момичета. После изглежда другата девойка, застанала наблизко. Тя без съмнение беше доволна от присъствието му. После му хрумна, че би могъл да зарадва бедните им родители. Бързо измъкна няколко гвинеи от джоба на жилетката си и ги подхвърли към детето.

– Ето, това ще изчисти раните и ще успокои нервите ви. В бъдеще

гледайте по-зорко къде ходи малкото момиче.

Бранди беше толкова възмутена, че просто стоеше с отворена уста. Мъжът се обърна и се качи на двуколката си. Тя едва се съдържаше да не го наругае.

– Приличаш на отровена риба – обади се Кони. – Глупавата ти уста зее като порта!

– Мисля, че каза риба?

– Виж, Бранди, това е злато! Този човек ни даде златни монети! – Фиона беше разтворила мръсната си ръка и гордо излагаше на показ богатството си.

– Дай ми ги – викна Бранди и грабна монетите. – Не мога да повярвам, че ни даде тези пари!

Фиона се заплака. Констанс ощипа Бранди по ръката.

– Как смееш да се държиш грубо с този джентълмен? Никога през живота си не съм била толкова изплашена! Той е млад и красив, а ти толкова го ядоса. Колкото до теб, Фиона, заслужаваш да те натупат! – Най-важното беше оставила за накрая. – Не очаквай от мен да поема част от вината, когато баба узнае за случилото се! Знаеш, че ще разбере. Тя има повече шпиони от англичаните. Ако татко или дядо Енгъс бяха живи, ти щеше да бъдеш наказана жестоко!

Бранди се обърна към малката си сестра:

– Престани да плачеш, Фиона! Ето и носът ти потече. Дръж това и се избърши. Така е по-добре. Не разбираш ли, че мъжът ни взе за дъщеря на някой ратай? Затова ни даде тези пари. Не е правилно да ги задържаме.

Фиона се заплака още по-силно. Изчерпала търпението си, Бранди я сграбчи за ръката, вдигна я и я повлече към малката дървена врата. Когато влязоха в двора на замъка, Бранди престана да мисли за случилото се. Цялото й внимание беше насочено как да избегнат острите очи на Марта.

– Тихо, не плачи, миличка – каза нежно на малката си сестра. – Аз ще те измия и никой няма да те види такава. Дори ти обещавам да заста на пред теб, ако баба вдигне бастуна си!

След около час Фиона беше добре измита, нахранена и настанена в леглото. За щастие Мораг отнесе горе поднос със студено пилешко и кифли с масло.

– Не мога да остана повече, момиче – оплака се тя. – Готвачката

трябва да нахрани много гърла тази вечер. – После изгледа Бранди. – Погрижи се за външния си вид, мила. Баба ти вече е слязла в трапезарията.

Бранди запали свещ и отиде в спалнята си. По това време на годината не се полагаше огън за нея. За скъпия братовчед Пърси със сигурност се бяха намерили дърва. Той така умееше да ласкае Марта, че тя ще отнесе и ведро с гореща вода за банята му.

Бързо съблече роклята си. С вкочанени пръсти свали и долната си риза. Стисна зъби и започна да се мие с ледената вода.

После бързо се изтри с кърпата и грабна чисто бельо. Спомни си как нахално я гледаше Пърси този следобед. Погледна гърдите си и се зачуди дали не я беше гледал там. Пристегна безмилостно презрамките на корсета си. Погледна се в огледалото и видя, че не е постигнала искания ефект. Е, не можеше да направи нищо повече. Измъкна избелялата синя рокля от античната ракла. Тя беше много стара, с висока яка и надиплена на кръста. Копчетата върху гърдите ѝ отказваха да се закопчават. Отчаяна, Бранди измъкна от сандъка на майка си един шал в зелено и жълто. Бързо сплете гъстите си коси. Плитките стигнаха до кръста ѝ. Това беше единственото хубаво нещо у нея. Припомнила си нахалния поглед на Пърси, тя вдигна плитките и ги нави на здрав кок. Ето, вече имаше вид на скучно девойче, което няма никакъв вкус.

Загърна се плътно с шала, духна свещта и се измъкна от стаята си.

От дима на газената лампа в коридора очите ѝ се насълзиха. Внимателно заслиза по стълбите. Краби не се виждаше никъде. Девойката отново си спомни за Пърси. Той щеше да създаде доста работа на слугите. Откъм гостната се дочуха гласове. Господи, беше закъсняла! Бранди забърза по изтърканите камъни на коридора. Много внимателно отвори вратата. Промъкна се тихо, като се надяваше никой да не я забележи.

Горещият въздух откъм камината я лъхна и тя едва не се задуши. Искаше да се изкашля, но не смееше. Баба ѝ седеше на протрития си стол близо до огъня. Дочу мъжки смях и се огледа. Видя господина от двуколката и застина. По страните ѝ запълзя руменина. Господи, какво беше направила!

Той отново се изсмя на нещо, което казваше баба ѝ. Въпреки че беше далеч от него, Бранди забеляза хубавите му бели зъби. Стори ѝ се още по-внушителен. Мургавото му лице контрастираше с ослепителната белота на ризата. На светлината на свещите очите му изглеждаха почти толкова черни, колкото вечерното му палто. Изглежда, това беше един от най-изисканите приятели на баба ѝ от Единбург.

– Бранди, появи ли се най-сетне, дете? Ела веднага тук и направи реверанс. Няма да повярваш на това, което ще узнаеш.

Момичето премести поглед върху баба си и примирено пристъпи към нея. Това беше най-дългият път, който беше извървявала през живота си.

– Закъсня, момиче, но това няма значение. Негова светлост току-що ми разказа как сте се срещнали. Добре си го подредила, но аз му казах, че си моя внучка. Всичко, което знаеш, си научила от мен.

Господи, какво ставаше тук?

Девојката очакваше баба ѝ да ѝ се кара. Вместо това тя изглеждаше весела и доволна. Нещо не беше наред! Насили се да погледне старицата в очите и видя въодушевлението там. Негова светлост? Едва не падна от изненада. Това беше английският херцог! Техният нов господар!

– Госпожице Брандела – каза той с плътния си глас.

– Бранди, името ми е Бранди – отговори тя.

– Много добре, Бранди!

– Направи реверанс, дете!

Непохватно присви коляно. Не смееше да го погледне. Искаше просто да се обърне и да напусне стаята. За вечеря би се задоволила и със студена овесена каша. Може би подът щеше да се разтвори и тя щеше да отиде в Пъкъла, където вероятно беше дядо Енгъс? Обзалагаше се, че щеше да му е приятно да я види. Той не пропускаше да ѝ крещи.

Лейди Адела извика:

– Никога преди не си била толкова мълчалива, момиче! Какво ти става? Той наистина е много красив, но все пак може да го гледа човек. Ти също би могла, защото не знаеш нищо за мъжете. Престани с глупостите си и поздрави своя роднина, херцога на Портмейн!

– Добър вечер, господине! Искам да кажа Ваша светлост!

– Ян, казвам се Ян. – Той се приближи до нея. Измъкна ръката ѝ от диплите на роклята и леко я целуна. – Много ми е приятно да те видя отново, братовчедке. По-голямата ти сестра Констанс вече запозна семейството с малкото ни недоразумение. Ти нямаш никаква вина, детето ми. Най-искрено се надявам, че сега ще приемеш моите извинения? – Той се усмихна и продължи: – Карах като луд, нали?

– Не е точно така. Когато видях Фиона да тича към конете, обезумях от ужас. Трябваше да разбере кой сте, след като чух как се изразявате...

– Нека да кажем просто, че говоря като англичанин?

– Точно така – съгласи се Бранди.

Чичо Клод, седнал до лейди Адела, избърбори:

– Ваша светлост нещо бърка. Бранди е най-голямата. Тя е почти на деветнадесет.

– Външният вид понякога заблуждава, нали, Бранди – обади се Пърси.

Прииска ѝ се да го ритне, но не можеше да направи това пред баба си и английския херцог. Вирна глава и го изгледа студено.

– Остави момичето на мира, Пърси – скара му се лейди Адела и го удари с ветрилото си. – Казах ти, че не умее да се справя с мъже като теб. Още от утре ще започна да я уча как да го прави.

– Е, не мога да се съглася с Пърси – намеси се Констанс. – Много мъже мислят, че съм най-голямата. – Оправи няколко меки къдрици, паднали на челото ѝ. Хвърли поглед на херцога, но той изглеждаше някак разсеян. Без съмнение още трябваше да работи пред огледалото.

– Къде е този негодник Краби – зачуди се лейди Адела. – Ако не го контролирам, ще остави всички ни да гладуваме. С всяка измината година става все по-бавен. Чудя се какво ли пие сега в кухнята?

– Добър вечер, Бранди – поздрави Бърtrand с обичайното си спокойствие. – Изглеждаш много добре. Както винаги, разбира се.

– Здравейте, братовчеде, чичо Клод. Как се чувстваш?

– Добре, като се има предвид проклетата подагра. Бърти ми съчувства, но не му остава много време от счетоводните книги. – Погледна към херцога, който разговаряше с лейди Адела и продължи със зле прикрита злоба в гласа си: – В сравнение с херцога моят Бърти е прекалено срамежлив. Едва ли би ти признал истината за това как се чувства.

– Татко – прошепна младият мъж.

– Вземи пример от Пърси – продължи Клод, без да поглежда към сина си. – Може и да се изразява като пепелянка, но не мълчи като глупак.

– Той е един овен – изрече високо Бранди. – Мисля, че това сравнение повече му прилича. – После попита тихо Бърtrand: – Защо е дошъл херцогът тук? Баба казваше, че сигурно не се интересува от нас. Не разбирам защо не е изпратил човек. Богат ли е? Защо, по дяволите, е дошъл тук?

– Не мога да отговоря на въпросите ти, Бранди. Може да е бил на гости при някой приятел в Шотландия и да се е сетил, че има роднини тук? Времето ще покаже.

Тя се намръщи, замислена за ратаите им. Англичаните винаги

грабеха. Дошъл е, за да види лично колко може да измъкне от земите им. Може и да беше елегантен, дори малко красив, но това не му пречеше да е алчен.

Краби отвори вратите със замах и произнесе с хриптене в гърдите си:

– Вечерята е сервирана!

За пръв път в живота си Бранди се почувства объркана. Херцогът щеше да помисли, че са изостанали. Да можеше Краби да направи съобщението си като добре обучен английски лакей.

– Крайно време беше, затъпял пияница – скара се лейди Адела. Удари с бастун в пода и стана. Пърси веднага ѝ предложи ръка.

– Бранди, ти си най-възрастната. Нека Негова светлост те отведе в трапезарията. Внимавай да не му досадиш с разказите си как улови най-големия костур миналата година.

– Но, бабо, аз може да не съм най-голямата, но видът ми е такъв – обади се Констанс. – Не мислиш ли, че трябва аз да придружа херцога?

– Не, малката! Ти хвани ръката на Бъртранд. Тя е силна и ще те подкрепи. Недей да спориш с мен, защото ще трябва да ти кажа неща, които никак няма да ти харесат!

Бранди стоеше, неловко притиснала шала към зейналите си копчета. Без да се обръща, тя подаде ръката си. Почувства мека материя под пръстите си и вдигна поглед нагоре.

ГЛАВА СЕДМА

Херцогът се усмихваше покровителствено, като неин чичо. Докато прекосяваха хола, Бранди усети двете гвинеи да подрънкват в джоба ѝ. Беше мислила да ги даде на лейди Адела. Сега изобщо не знаеше какво да прави с тях.

– Миналото явно още живее тук – отбеляза замислено херцогът, като наблюдаваше окачените по стените гайди. Струваше му се, че се е пренесъл в друго време и в друг свят. От ръката на една покрита с ризница статуя стърчеше бойна брадва. Над студеното, пропукано огнище се спускаше знаме. Червено, жълто и зелено явно бяха цветовете на Робъртсънови.

– Така е, особено през зимата. Тогава ветровете свирят през коми-на. Флаговете се развяват, сякаш ги носи някой – обясни накратко Бранди.

Не знаеше за какво може да разговаря с него. Да му разказва за домашните животни, или за обичайното им меню? Той направо щеше да заспи от скука.

Ян погледна към нея. Лицето ѝ беше намръщено.

– Ако все още си под впечатление на поведението ми от днес, Бранди, най-искрено моля да ме извиниш! – изрече той. – Бях много изморен от пътуването. Ядосвах се и от факта, че закъсняваме с два дена. Това, разбира се, не ме оневинява. Истината е, че ужасно се изплаших, като видях Фиона да тича към конете, а после и теб – след нея. Мисля, че животът ми се съкрати поне с десет години. До утре сутринта сигурно ще имам доста бели коси. Прощаваш ли ми?

Изведнъж Бранди се почувства невъзпитана, глупава и изостанала. Той беше направо чудесен. Такъв трябваше да бъде всеки херцог. Беше мил и искрен, вероятно и много благороден. Най-лошото беше, че я мислеше за дете.

– Разбира се, че съм ви простила! Вие не викате ли понякога?

– Да викам?

– Да. Много си ядосан, лицето ти е червено, вените на врата ти пулсират до спукване. Гласът ти става остър и студен.

– Да, викам понякога. Но не и по... – Едва не изрече „по деца“. Но това не беше вярно. Бранди беше на осемнадесет години, вече почти жена. Чудеше се дали не я боли глава, след като беше пристегнала така

силно косите на тила си. Овехтялата ѝ рокля щеше да отива повече на някое четиринадесетгодишно дете. А от къде беше измъкнала този смешен шал? Изглеждаше по-стар и от лейди Адела. Тогава се почувства виновен. Нямаха пари, разбира се! Не можеха да купят рокля на момичето. Наложил си да се усмихне и насочи вниманието ѝ към камината.

– Тези вълчи глави не са ли те плашили като малка? Не си ли гледала на тях като на някакви нашественици?

– Дори и сега, когато ги гледам, се чудя. Да, радвам се, че някога са били живи и са защитавали замъка. Сега сякаш са жертва на зла магия и са застинали безжизнени. Това е приятно и романтично усещане.

Досега не беше виждал очи като нейните. В топлото кехлибарено блестяше богатото, интригуващо минало на Шотландия. Почувства нещо удивително. Нещо наистина топло и истинско. Чудеше се какво е.

– Това цветовете на Робъртсънови ли са? – попита той.

– Да. Някога червеното беше пурпурно. Старата Марта вече не ги поддържа.

– Старата Марта?

– Тя е прислужничка на баба. Мисля, че е стара колкото замъка и почти толкова здрава. Чух веднъж баба да ѝ крещи, че я държи единствено по волята на дядо ми. О, Господи, май не трябваше да казвам това!

– Всичко е наред – успокои я херцогът. Внезапно видя, че всички вече са в трапезарията. – Хайде, Бранди! Не трябва да караме другите да ни чакат.

Всъщност не го беше грижа за никого. Изведнъж усети, че топлината изчезва. Бранди каза с учудваща искреност:

– Чудех се защо нямам топла вода за банята си. Обвиних Пърси за това. Той винаги има безкрайно много изисквания към прислугата.

Ян повдигна вежди. Топлината се беше върнала. Приличаше на сладък мед. Момичето леко потупа ръкава му.

– Вие нямате вина за това, Ваша светлост! Чудя се защо Марта не ми каза, че сте пристигнали!

– Това онази мърлява жена ли е, дето постоянно си чеше главата?

– Тя не се чеше постоянно. Може би от време на време. Сигурно по тази причина не се къпе.

– Това обяснява всичко.

Той отново изгледа Бранди. Нослето ѝ беше вирнато гордо. Брандиката ѝ издаваше упоритост. Момичето беше преждевременно развито. Не му липсваха ум и чар. Може би след време, в подходящи ръце, би се превърнало в красива жена. Изведнъж осъзна, че всъщност ѝ е

настойник.

– Елате тук, Ваша светлост – провикна се лейди Адела. – Трябва да седнете на стола на графа. Бранди, ти ще седнеш на обичайното си място.

Херцогът огледа дългата трапезария. С голямата маса и кръгли столове изглеждаше като средновековна. Високата дървена ламперия и тежките мебели бяха тъмни. В ъглите бяха поставени свещници, които придаваха уют. Липсваха само килимът на пода и огромни догове, легнали край камината. Ян помогна на Бранди да заеме мястото си и се насочи към централната част на масата. Украшеният с орнаменти графски стол беше висок почти колкото него. Сякаш изискваше груба сила, за да бъде използван. Трите вълчи глави, символът на Робъртсън, бяха инкрустирани в средата на облегалката му. Когато седна, го боднаха по гърба.

Припомни си непретенциозната елегантност на трапезарията в Кармайкъл Хол и се размърда неспокойно.

– Наливай виното, дърт пиянищо такъв – провикна се лейди Адела от другия край на масата. – Надявам се, че не си го изсмукал всичкото, докато си лъскал среброто?

Ян се зачуди дали всички слуги бяха свикнали с обидите на старичката. Краби невъзмутимо напълни чашата му.

Господарката тропна по дървената маса.

– Всички вие, хайде да вдигнем тост за новия граф Пендърлей!

В гласа ѝ долови присмех. Ян видя как тя насочва чашата си първо към Пърсивал, после към Клод и Бъртранд. После се обърна към него.

Това беше нещо повече от приятелско посрещане. Старицата дразнеше мъжете.

– Благодаря на всички – изрече тържествено Ян и отпи глътка от тежкото вино.

Мораг постави димяща чиния пред него. Херцогът предположи, че това е супа. Обаче му се струваше рисковано да я опита. Не беше сигурен, че иска да усети вкуса ѝ.

– Сега сте в Шотландия и не може да очаквате обичайната английска кухня, ваша светлост – избоботи Клод.

– Това е супа от раци – поясни любезно Бъртранд. – Надявам се да ви хареса.

– Ние, бедните шотландци, сме щастливи, че имаме поне морето – обади се Пърси. – Дори англичаните не могат да ни го отнемат.

– Нито пък викингите или келтите и британците. Бих добавил и

някои кланове от самата Шотландия – поясни Ян.

– Пърси, внимавай какво говориш – намеси се лейди Адела. – Както гледам, Ян ще те постави на мястото ти. Много сте умен, Ваша светлост. В наши дни е рядкост да срещнеш схватливи мъже.

Херцогът се приведе, като си даде вид, че разглежда супата. Пърси му беше представен като внук на лейди Адела. Защо, по дяволите, той не беше наследил графската титла? Може би с това се обясняваше зловнатата му забележка за англичаните. Опита от супата. С изненада установи, че месото беше меко, а бульонът – ароматен. Поне засега нямаше основание да се оплаква от шотландската кухня.

– Братовчедо Ян – обади се Констанс с мекия си, женствен глас, – къде са слугите ви? Винаги съм мислила, че английските джентълмени имат стотици слуги. След като сте херцог, сигурно не можете да се придвижите до съседната стая, без да ви помага някой?

– За нещастие по пътя счупихме оста на каретата. Надявам се, че камериерът ми Мабли се справя успешно с ковача в Галашил. Както видяхте, пристигнах с двуколката.

– Взели сте само един прислужник?

Без съмнение беше разочаровал тази девойка-жена.

– Та аз съм сам, не вода цялото домакинство – поясни усмихнат той. Същевременно се запита какво ли щеше да каже Мабли за раздърпаната Мораг.

– От Лондон ли идвате, Ваша светлост? – попита Бранди.

– Да. Пътуването беше дълго. Близко шест дена отсядахме в изпаднали ханове, и се срещяхме с всякакви отрепки.

– Но защо? – поинтересува се пак момичето.

– Защо дойдох тук ли искаш да попиташ?

Бранди го погледна в очите и се наведе напред.

– Да, Ваша светлост. Мислехме, че след като сте херцог, няма да пътувате чак до Пендърлей, а ще изпратите свой човек, който да уточни рентата. Все пак сте тук. Защо?

Тя не разбираше, че въпросът ѝ звучи малко грубо. Но Ян отново се възхити на нейната откровеност. Лейди Адела смъмри внучката си:

– Намесваш се в неща, които не те засягат, дете! – Но в старческите ѝ очи блестеше жив интерес.

– Смятам, че е нормално всички да сте учудени. Вие наистина ли мислехте, че ще пренебрегна шотландските си роднини?

– Това, което искаше да каже братовчедка ми, Ваша светлост, е, че ние нямаме нищо против да бъдем пренебрегнати. – Подигравката беше

изкривила устните на Пърси. – Без съмнение земята и рентата са предизвикали интереса ви.

Херцогът се изсмя.

– Първото ми впечатление е, че земята и замъкът имат нужда от моето внимание. Видях и прекалено много коптори.

– Вие сте внук на сестра ми, Ян – каза лейди Адела. – Трогната съм, че сте дошли да посетите своите владения. Дано сега нещата се променят!

Херцогът беше благодарен за топлите й думи. Той не видя злобния поглед, който хвърли тя на Пърси, и широката усмивка, цъфнала след това на устните й.

– Аз се грижа за имението от много години, Ваша светлост – обади се Бърtrand. Изглеждаше спокоен, от него лъхаше енергичност. – Доста съм загрижен. Ако не възразявате, ще ви покажа счетоводните книги и всичко, което съм се опитал да направя. Имаме много сурови материали, но ни липсват средства, за да направим нещо с тях.

– Добре, ще видим това. Утре ще бъда на ваше разположение, Бърtrand. – Херцогът вдигна поглед. Мораг взимаше празната чиния от супата. Постави пред него друга, пълна с нещо, което нямаше желание дори да опита.

– Саздърма от агнешки дреболии – поясни Клод и млясна с устни.

– Саздърма? – Херцогът се вираше в планината от месо пред себе си.

Констанс се приведе към него и каза весело:

– Това е смесица от овесено брашно, черен дроб, бъбреци и други такива. Готвачката винаги ни го сервира с картофи и зеле. Доста е вкусно. Дайте му шанс, Ваша светлост!

Ян вдигна вилицата към устата си.

– Цялата смес ври в овче шкембе – подхвърли Пърси.

Херцогът едва преглъщаше. Страхуваше се да не повърне. По дяволите, това овче шкембе! Господи, що за хора бяха тези? Взе друга хапка. Остро го парна зърно черен пипер. Бързо загълта от тежкото, подсладено вино, за да не кихне.

Продължаваше, да се храни. Дъвчеше и гълташе, като се опитваше да не мисли за овчето шкембе. В погледите пред него имаше различни чувства. Някои бяха изпитателни, други – злобни. Повечето бяха просто озадачени.

– Много е вкусно! Моите поздравии на готвачката и на овцата.

Бранди усети, че гостът се присмива над разочарованието на

Пърси. Досега не беше разбрала, че той съвсем не умее да прикрива чувствата си. Изглеждаше разстроен, мрачен и сърдит. Но беше неин братовчед и за момент усети жалост към него.

Гостът огледа всички на масата. Лейди Адела, неговата пралеля, седеше като кралица изправена и нагъваше саздърмата, сякаш не беше се хранила цял месец. Сигурно беше на седемдесет, а може би и на сто години. Опита се да си спомни своята баба, нейната сестра. В съзнанието му имаше неясен спомен за прегърбена, сбръчкана старица. Тя прекарваше дните си, седнала на едно канапе и водеше безкрайни разговори с майка му. Нямахше властното излъчване на лейди Адела. Пралеля му го беше посрещнала наистина гостоприемно. Може би го правеше единствено за да го противопостави на Пърси и Бърtrand?

Премести поглед върху Клод, който седеше вляво от старицата. Дъвчеше доста шумно с беззъбата си уста. Беше му представен като племенник, а Бърtrand – като негов син. Запита се защо нито един от тези мъже не наследява Пендърлей. Ян мразеше загадките. Реши, че още утре ще си изясни тези объркани роднинства.

Погледна Констанс, която толкова сладко се опитваше да бъде забелязана и похвалена. После спря и погледна Бранди. Трудно му беше да повярва, че двете са сестри. Едната имаше плитки, а косата на другата се спускаше като буен, тъмен водопад върху закръглените ѝ рамене. Бранди беше облечена в безформена, овехтяла муселинена рокля. Констанс беше с копринена дреха с дръзко деколте. А Фиона, дребното, къдрокосо хлапаче, което едва не беше попаднало под копитата на конете му? То изобщо не приличаше на нито една от двете. Отново погледна през дългата маса лейди Адела. Реши, че никога досега не беше виждал толкова много хора от по-долна класа, събрани на едно място.

Възрастната жена срещна погледа му и каза:

– При нас няма изобилие от блюда, ваша светлост. Когато приключим със саздърмата, ще ни сервират сладкиш със сметана и плодове.

– Точно този десерт винаги съм обичал, госпожо – отговори ѝ усмихнат.

– Предполагам не такъв, какъвто го приготвя нашата готвачка – обади се Клод, като изпъшка. Лейди Адела му беше казала, че страда от подагра.

– В края на краищата не е направен в овче шкембе, нали? – Ян се обърна директно към Бранди.

– Така е – отговори тя, като се усмихваше подобно крадец, грабнал тлъстия пай.

След няколко хапки херцогът разбра какво е имал предвид Клод. Черешите бяха гнили, а тестото – клисаво. Доброто възпитание изискваше да изяде огромния къс, който Мораг беше стоварила пред него. Отпи от виното. Погледна към лейди Адела. Чудеше се дали в Шотландия дамите се оттеглят във всекидневната, за да оставят мъжете сами. Такъв беше обичаят в Англия.

– Ще изпием портото във всекидневната – обяви старицата, сякаш прочела мислите му.

Ян стана от мястото си заедно с всички. Когато мина покрай Бранди, тя му прошепна:

– Беше много любезно от ваша страна. Сбъркала съм по ваш адрес. Вие сте възпитан и имате добри обноски, след като преживяхте вечерята с всички нас. Сладкишът беше ужасен, но готвачката се надяваше да ви впечатли!

Той беше очарован.

– Нямахте никакви усилия от моя страна. Бих погълнал още едно парче. – После продължи по-тихо: – Как търпи бедният Краби да го наричат пияница?

Момичето прехапа устни.

– О, ваша светлост, уверявам ви, че това е едно от най-нежните обръщения към него. Надявах се, че поне вашето присъствие ще я спре, но съм сбъркала. – После добави съвсем тихо: – Не трябва да обръщате внимание на Пърси. Той винаги е такъв отвратителен. А сега и ревнува, защото вие сте новият господар на имението.

Всевиждащите очи на лейди Адела го възпряха от повече въпроси.

– Хайде, Бранди, Констанс! Трябва да покажем на херцога, че Шотландия не е толкова изостанала страна. Негова светлост има нужда от забавление. – Обърна се към госта, който в момента не искаше нищо друго, освен легло и дълъг, дълбок сън. – Ще видите, че момичетата не са лишени от достойнствата на истинската лейди. Констанс, тъй като си по-малката, ще се представиш първа!

Констанс представляваше атрактивна гледка, седнала пред пианото. Но студеният и безличен глас, с който пееше френската балада, караше херцогът да се моли тя да е по-кратка. Когато свърши и се поклони скромно, Ян се насили да ръкопляска възторжено.

– Продължаваш да звучиш като прогнила дървена тръба, момиче – заяви лейди Адела. – След всички напътствия, които съм ти давала, продължаваш да пееш ужасно. Дори сама изпълних няколко песни, за да ти покажа как се прави. Е, поне беше красива гледка пред пианото, докато

мъчеше ушите на негова светлост.

Без да се колебае, херцогът излъга:

– Твоето изпълнение ми достави удоволствие, Констанс. Ще ми бъде приятно да те чуя пак.

Тя му отправи предизвикателен поглед, съблазнителна усмивка. После потърси с очи Пърси, за да открие и у него възхищение. За неин ужас той настойчиво гледаше Бранди.

– Херцогът е много любезен, дете. Сега ти е време да си лягаш. Кажй „лека нощ“ и сестра ти да заема твоето място.

Констанс видя, че няма измъкване. С цялата грация, на която беше способна, се отправи към вратата.

– Бабо – обади се Бранди, – става късно. Може би херцогът е уморен и не иска да слуша...

Лейди Адела изсумтя и посочи с костелив пръст към пианото.

– С удоволствие ще чуя твоето изпълнение – каза й Ян. Искаше му се поне за миг да бъде в дома си в Лондон и да прави каквото му се иска.

– Аз ще обръщам страниците ти, Бранди – предложи Пърси и се приближи до нея.

Тя бързо направи своя избор.

– Не се безпокой, Пърси. Нямам никакви страници за обръщане.

– Тогава ще стоя до пианото. Може да пееш на мен!

Бранди седя скована с ръце на скута, докато той накрая се усмихна накриво. Отдалечи се и седна до лейди Адела.

Ян наблюдаваше тази сцена с раздражение. Дочу старицата да съска приглушено:

– Казах ти да я оставиш на мира, Пърси. Тя не може да разбере намеците ти.

„Така си мислиш само“ – ядоса се още херцогът. Не чу отговора на Пърси, защото Бранди докосна клавишите. Разнесе се плътният й, нежен глас:

Нежно го прегърнах аз
и пое нагоре той.
Все го чакам от тогаз,
нямам нито миг покой.
Пощадете моя драг,
дребен град, пороен дъжд.
Не затрупвай, ситен сняг,

пътищата отведнъж.
Ти не го буди със вой
в здрача, вихъре студен.
Нека спи спокойно той
и да стане отморен.
Нека бъда с него вред,
дето иде в тоя свят.
Път да го зове навред,
а сърцето му назад.

Гостът беше трогнат от съдържанието на песента и от чувството, с което беше изпълнена. Той не беше успял да разбере добре текста поради шотландския акцент. Чу лейди Адела да подсмърква, което явно беше нейното одобрение.

Тя се извъртя на табуретката.

– Много красива балада, Бранди! Кой я е написал?

– Робърт Бърнс. Почина преди четири години близо до нас, в Дъмфри.

– Може да добавиш, скъпа, че прехваленият от теб Робърт беше пияница и женкар. Напълни земята с копелета. – В гласа на Пърси звучеше обичайната подигравка. От нея на Ян му идваше да забие юмрук в лицето му.

– Бих искала нашият скъп Робърт да се беше родил четиридесет години по-рано. Не бих избрала друг мъж, освен него. За последен път те моля, Пърси, да внимаваш какво говориш!

Лицето на младия мъж почервения от гняв. Старицата явно обиждаше мъжкото му достойнство

Бранди стана.

– Ще ми разрешиш ли, бабо, да се оттегля?

Очевидно загубила интерес към всичко, лейди Адела само махна с ръка. Девојката сведе поглед и бързо напусна стаята. Как можеше баба ѝ да бъде толкова вулгарна, и то в присъствието на херцога?

Ян също стана.

– Страхувам се, че е време и аз да си лягам. Моля да ме извините. Пожелавам ви спокойна нощ.

– Ако нещо не е наред, ваша светлост, размърдайте Мораг. Тя е една мързелива повлекана.

Херцогът кимна и напусна стаята. Дочу мърморенето на Клод след себе си.

Отвън го чакаше Краби, за да го придружи до спалнята му. Тя беше в края на западния коридор и добре изолирана.

Слугата отвори двойната врата със замах и се поклони. Мебелировката беше тежка и претрупана, като в трапезарията. Стаята беше мрачна. Поиска му се да има още свещи, за да я направи по-приветлива.

Краби безизразно гледаше скромния огън, който гореше в мангала.

– Мораг е донесла торф, ваша светлост. Аз ще подреда багажа ви.

Когато старият човек излезе, Ян се наведе над оскъдния огън. Някои от торфените парчета бяха направо подгизнали, сякаш събирани сред бурята отвън. Нищо чудно, че резултатът беше гъст пушек.

Ян бързо се съблече и се пхна сред хладните чаршафи. Завивките миришеха на плесен. Заслушан в дъжда, който тропаше по парапета, и във вълните, разбиващи се зад замъка, младият мъж заспа непробудно.

ГЛАВА ОСМА

– Разкажи ми за новия граф, Бранди – помоли Фиона. От лъжицата ѝ капеше овесена каша.

– Внимавай, малката ми, ще си изцапаш роклята и Марта ще се сърди.

Фиона внимателно избърса брадичката си. Погледът на сините ѝ очи не се откъсваше от сестра ѝ.

– Добре го направи – каза Бранди, като се старееше да не се изсмее. – За него не знам повече от тебе. На първо място той е херцог, после – англичанин. Най-важното е, че е граф Пендърлей.

– Да – съгласи се малката и кимна с глава. – Може би за това мирише толкова хубаво и дрехите му са чисти. Дядо Енгъс ме прегръщаше понякога. По дрехите му винаги имаше лекета. А дъхът му беше ужасен, Бранди!

– Права си – потвърди сестра ѝ. – Трябва да помниш, че се обръщаме към него с „ваша светлост“!

– Да не би името му да е момичешко?

Бранди се засмя.

– Не. Просто така е прието да се обръщат към херцог. В Шотландия правим същото.

– Може би ще ми позволи да погаля хубавите му коне?

Бранди много се съмняваше в това, но не престана да се усмихва.

– Трябва да ми обещаеш, че няма да правиш глупости, кукличке! Вероятно херцогът не е свикнал да контактува с деца. Между другото, сигурно няма да остане дълго тук. Ние няма с какво да го заинтересуваме.

– Но защо е дошъл, след като иска да ни напусне?

– Не знам, Фиона. Хайде, приключвай със закуската! Става вече късно.

Всъщност никак не беше късно, но тя искаше да избегне срещата с омразния Пърси. Гледаше през прозореца калния двор и слушаше как Фиона стърже по дъното на купата си. Бурята беше отминала и пролетният ден обещаваше да бъде чудесен. Лекият ветрец нежно полюшваше сините камбанки.

– Каква приятна изненада!

Бранди трепна. Очакваше да види неприятното лице на Пърси.

– О, това сте вие, ваша светлост? – В гласа ѝ така ясно пролича облекчението, че херцогът вдигна вежди.

– Ти си мъжът с големите коне, нали? – попита Фиона и се смъкна от стола си. Погледна нагоре към огромния човек. – Наистина си „ваша светлост“, а не просто господар като дядо Енгъс!

Ян изгледа слабичкото момиченце, което стоеше пред него с ръце на кръста. Косата му беше гъста и ярка като пурпурно кадифе. Очите му бяха сини като лятно небе.

– Да, аз съм херцогът. А ти си Фиона, най-малката ми братовчедка?

– Да, но Бранди ме нарича „кукличка“. Мога ли да те назовавам с момичешкото ти име?

Беше забравил, че децата говорят, каквото мислят. Той погали буйните червени къдрици.

– Не, не искам името на някое момиче. Какво ще кажеш за Ян, Фиона?

– Ян? Това е по-добре от „ваша светлост“. Искаш ли малко овесена каша, Ян? Тази сутрин не е толкова рядка, въпреки че още се стича по брадичката ми. Но не съм изцапала роклята си!

– Тези неща се случват понякога – каза той. – Досега кашата трябва да се е втвърдила. Колко време седи тук тази купа?

– Не повече от десет минути – отговори Бранди. – Да, водата е започнала малко да се отделя, но никак не е лоша.

– Ще бъде добре да опитам малко. Върни се на масата, Фиона. Аз прекъснах закуската ти.

– В леглото на дядо Енгъс ли спа, Ян? Знаеш ли, той умря там? Повече от месец вървахме на пръсти из къщата. Чувах го как кашля и проклина баба.

– Фиона, стига толкова! Дядо Енгъс ругаеше всички. Знаеш много добре, че всеки граф Пендърлей умира в леглото си. Ето, вземи си кифличка. Точно така! Сега намажи и малко масло върху нея.

– Нямаше нито един призрак, който да ме безпокои тази нощ – каза херцогът. Като гледаше недоверчиво кашата, той хапна малко от нея. Въпреки че беше малко рядка, наистина беше вкусна. Вдигна поглед и видя, че Фиона се мръщи.

– Има ли каша върху лицето ми?

– О, не, Ян! Попитах Бранди защо си дошъл тук, след като трябва да ни напуснеш. Тя мисли, че няма с какво да те заинтересуваме и скоро ще си тръгнеш.

Голямата сестра разглеждаше кифлата си. Ако Фиона беше по-

близо, щеше да я удари през устата.

– А според Бранди, защо съм дошъл?

Тъмните му очи за момент се спряха на профила на Бранди. Носът ѝ беше хубав. Освен това веждите ѝ бяха добре извити. Косата ѝ беше тъмноруса, а брадичката – малка. Дали не издаваше големия ѝ инат? Тази сутрин беше със същите стегнати плитки и кариран шал.

– Каза, че не знае. Ти ще ми кажеш ли?

Той се почувства в капан, заложен невинно от детето. Как би могъл да обясни, че Сезонът в Лондон щеше да го умори от скука? Трябваше да замине някъде, за да се спаси. В Турция или в Шотландия, нямаше никакво значение. Не, не би могъл да сподели това. Ян отговори без колебание:

– Защото сте мои братовчедки и исках да се запозная с вас.

Бранди го погледна в очите. Беше убедена, че лъже.

Херцогът изви вежди и си придаде невинен вид, почти като този на Фиона. Малкото момиче правеше фигурка от салфетката си.

– Е, Фиона, задоволих ли любопитството ти?

– Да, но кога ще мога да видя конете ти?

– Когато ми обещаеш, че няма да се втурваш срещу тях. Прекалено млад съм, за да имам бели коси.

– О, разбира се, че обещавам!

– Кукличке – каза Бранди. Тонът ѝ беше майчински като на леля му, която имаше седем деца. – Трябва да разбереш, че негова светлост има много работа. Не можем да го задържаме излишно.

Не успяваше да звучи като майка, помисли херцогът, като ѝ се усмихна. Тя се опитваше да изглежда строга, но не успяваше. Усети симпатия към нея. И защо не? Все пак беше негова братовчедка. Освен това беше и много млада. Не на години, разбира се. Все още ѝ липсваха твърд характер и опит.

– Знаете ли, не е ваша вината, че сте наследили Пендърлей – каза Бранди. – Не сте виновен и че не сте шотландец. Няма нищо лошо в това да бъдеш англичанин. – Девојката му наля чай.

– Благодаря – отговори Ян, като вдигна чашата си.

Той се обърна към Фиона. Бранди веднага се възползва от това, за да го разгледа хубаво. Той беше огромен мъж. Такъв не беше виждала никога през живота си, но това ѝ харесваше. Обличаше се толкова хубаво! Сигурно ги мислеше за диваци? Нейната рокля сигурно беше на пет години. Панталоните му добре прилягаха на краката му. Ризата му беше бяла като снега, навалял една нощ през февруари. Сакото му стоеше

идеално. Всичко в него беше елегантно, включително и черните му ботуши. Бранди оправи роклята си. Той беше всичко това, което тя самата не беше. Никой от тях не приличаше на него. Те просто бяха бедните роднини и нищо повече.

Херцогът наблюдаваше променливото изражение на лицето ѝ. За негова изненада то внезапно стана болезнено. Трябваше да направи нещо.

– През първия ден би ми харесала най-много една обиколка – каза Ян. – Бурята премина. С удоволствие бих се разходил до скалите, за да видя морето. Ако искате, може да ми покажете и друго нещо?

– Точно това щяхме да правим с Бранди – възкликна Фиона, оставила салфетката. – Обичаш ли да строиш замъци от пясък, Ян?

Херцогът си спомни, че днес беше облякъл последния си чист костюм за езда. Не можеше да се надява, че Мабли ще пристигне скоро с останалия багаж.

– Бих предпочел, ако не възразяваш, просто да постоя на влажния пясък. В противен случай ще трябва сам да се пера. Това няма да е никак лесно, защото нямам представа как да го направя.

– Аз също – оплака се тя.

Колко учтив и внимателен беше, възхити се мислено Бранди, като му се усмихна.

– Хайде, кукличке, върви да вземеш шала си!

Фиона се измъкна от трапезарията, като се провикна весело:

– Ще се върна, преди мишката да се е хванала в капана!

– Не ти ли е топло с този шал? – попита херцогът. За негова изненада изражението ѝ стана такова, сякаш ѝ беше казал, че по лицето ѝ има петна от кашата.

– Не! Просто винаги ми е студено. Свалям го понякога през август, но и тогава е хладно. Почти цяла година е на раменете ми. – Тя сви рамене, при което плитката ѝ се измъкна и падна в купата с овесена каша.

– Плитката ти, Бранди – извика Ян и се пресегна да я измъкне.

Девојката се стресна и рязко се отдръпна, преди да е пуснал косата ѝ. Наложил ѝ се да стисне зъби, за да прикрие болката.

Той ѝ подаде чаша с вода.

– Ето, изплакни я тук. Не исках нито да те изплаша, нито да те заболи.

– Знам – отговори, без да го гледа. Изтри плитката си със салфетката. – Чувам Фиона. Готов ли сте, Ян?

– Да.

– Няма да ми се подигравате, нали, ваша светлост?

– Негова светлост никога не се подиграва с братовчедките си. Той е възпитан и учтив. Между другото, той много харесва своите братовчедки. Тръгваме ли?

Тримата се запътиха към скалите край морето. Вървяха по калдъръмената пътека, покрай която цъфтяха рододендрони.

Ян се загледа в морето, сега спокойно и ведро. Близо до брега водата беше плитка и прозрачна, а в далечината беше с различни нюанси на синьото. Ян вдигна поглед към отрупаното с бели облачета небе. Ветрецът галеше лицето му и рошеше косите му. Пое дълбоко дъх.

– Внимавай, кукличке, защото ще се изцапаш!

Бързо го изтръгнаха от неговия унес. Фиона тичаше по пътеката надолу към брега.

– Надявам се, че няма да си счупи нещо – каза Ян. – Пътеката ми изглежда доста стръмна.

– Тя е като козичка. Не се безпокойте.

– Имате прекрасен дом, Бранди!

– Сега той е ваш, Ян – отговори му, засенчила очи от слънцето. Искаше да се увери, че Фиона е стигнала до брега без проблеми.

– Имаш ли нещо против това? – попита тихо той.

За момент Бранди замълча. Накрая проговори тъжно:

– Не, не е моя работа да обсъждам това. Мина много време. Въпреки че доста шотландци са против, време е нещо да се промени. Във вас ми е надеждата за това. Вече ви казах, че нямате вина, дето сте англичанин. Аз съм жена и моето мнение е без значение. Никой няма да ме послуша, а и не бих могла да ви нареждам как да постъпвате тук.

– Напротив, за мен твоята позиция е от съществено значение. Не искам да говориш за себе си така!

Тя се засмя, стиснала възела на шала си.

– Трябва да чуете как разговаря баба ми с мен понякога. Ако Краби е дърт пианица, защо аз да не съм негодна за нищо малоумница. Нямам цената дори на прашилка сол. Постоянно говори, че трябва да се омъжа, и размахва ревматичните си ръце. – Повдигна рамене. – Нямам нищо против вашето наследство. Всичко трябва да мине в ръцете на някой роднина, иначе родът ни ще загине.

Никога не беше чувал жена да се изразява така ясно. В думите й звучеше разбиране на проблемите. Ян знаеше, че на жените не се гледа сериозно, и това го възмущаваше. От друга страна, той беше мъж и трябваше да я защитава. Бранди не трябваше да има нужда от нищо.

Дразнеше го фактът, че говори за себе си, сякаш няма никаква стойност.

– Разбирам, че скоро трябва да се ожени и да създам наследник. Ако нямам син, или счупя врата си, тогава наследник ще стане братовчед ми Джил. Той изобщо няма кръвна връзка с вас.

– О, моля ви, не си чупете врата!

– Разбира се, че няма, но животът крие изненади. Човек никога не знае. А и крайно време ми е да създам наследник.

– Значи още не сте женен? Не знаех това. Сигурно и баба не предполага такова нещо, иначе щеше да го разтръби из целия Пендърлей. Да, трябва да се замислите по този въпрос!

– На двадесет и осем години съм. На фона на твоята младост сигурно ти изглеждат ужасно много?

– Ни най-малко. На Архангелов ден ще навърша деветнадесет. Изобщо не сте стар.

Това беше вярно. Бранди беше на възрастта на Фелисити, за която щеше да се ожени през август. Годеницата му беше толкова различна от това момиче. Мариан също не приличаше на нея. Усети познатото болезнено бодване от загубата ѝ. Сега щеше да бъде на двадесет и шест и вероятно майка на няколко деца. Дъщерите им сигурно щяха да имат светлозелените очи на майка си. Синовете им щяха да бъдат силни и горди като него самия. Усмихна се на Бранди, но не каза нищо. Загледа се в чайките, които крещяха над главите им.

– Знаете ли, Ян, Фиона винаги строи замъци, които приличат на Пендърлей. Горкичката, много се ядосва, защото кулите ѝ постоянно падат.

Той прогони образа на Мариан и погледна надолу към детето. Представи си как червените коси сигурно вече бяха пълни с пясък.

– Нито една от вас не прилича на другата. На кого се е метнала Фиона?

– Както казва баба, тя е единствената, която наистина прилича на някого. Косите и очите ѝ са досущ като тези на сестрата на майка ми, леля Антиона. Констанс прилича малко на майка ни. За мен баба казва, че съм сменено дете.

– Добре поне, че не те нарича дърта пияница!

– Горкият Краби! Тя обикновено измисля ужасни прякори от името му. Сипе обиди, които не мога да разбера. Добре, че не ни е роднина, иначе за него няма да има милост.

– Искаш да кажеш, че ще го нарича ненужен малоумник?

– Точно така!

– Като говорим за роднини, кой всъщност е Пърсивал?

– Той е копеле!

– Нямам предвид характера, а произхода му.

– Но той наистина е копеле!

Тогава Ян разбра, че Бранди говори сериозно. Очите ѝ обаче се смееха. Той също ѝ се усмихна.

– Тогава би трябвало да го изгонят от замъка?

– О, баба много го обича. Това е най-жалкото. Пърси я ласкае и трябва да признае, че го прави добре.

Той я изглежда остро, но тя не забеляза това. Беше се навела и късаше жълти цветя, като ги събираше в скута си. Клекна до нея, забравил за панталоните си. Започна също да къса цветя.

– Какъв е неговият произход?

Бранди го погледна в очите и го осведоми спокойно:

– Баща му Девънън е един от синовете на баба. Когато бил съвсем млад, прелъстил дъщерята на един богат търговец от Единбург. Когато разбрал, че е бременна, отказал да се ожени за нея. От клюките на Марта и откъслечните изблици на гняв на баба ми съм разбрала, че чичо Девънън заминал за Париж. Загина там преди десет години с един от своите любовници.

– Любовници? Много ли е имал?

– Да, но не е това, за което си мислите. Чичо Девънън предпочитал мъжете. – Бранди довърши с горчивина в гласа си: – Мисля, че Пърси постоянно се старае да компенсира този факт.

– Постоянно ти създава главоболия, нали, Бранди?

– Да.

Ян се замисли за това, колко спокойно говореше тя за прегрешенията на своя чичо. Една лейди в Англия никога не би споменала това, дори и да се случеше да го знае. Тази нейна откровеност граничеше с детска прямота. Бранди беше толкова невинна. Без да мисли, той каза:

– Мисля, че Пърси трябва да насочи вниманието си върху жени, а не върху деца. Може би лицемерничи по свой начин?

ГЛАВА ДЕВЕТА

Бранди захвърли цветята срещу него и скочи на крака.

– Казах ви, ваша светлост, че съм почти на деветнадесет години!
Имам ли вид на дете? Имам ли?

– Ни най-малко! Не се изразих правилно. Исках да кажа, че трябва да ухажва жени с опит, а не невинната си братовчедка. Ти си невинна, нали, Бранди?

– Искате да знаете дали съм девствена?

– Е, това е един вид невинност.

– Разбира се, че съм девствена! Кой наоколо би ме освободил от моята невинност? С изключение, разбира се, на Пърси. Но трябва да знаете, че аз упорито го отбягвам!

– Добре. Може би и аз ще избягвам да имам работа с него. Той се подиграва на хората. Това ме влудява. Постоянно изпитвам желание да забия юмрук в лицето му. Какво ще кажеш по въпроса?

– Размажете му физиономията – нареди Бранди, като се наведе да събира цветята.

– Добре. Кажи ми защо се държи, сякаш съм го обидил с нещо? Вероятно, защото много мрази англичаните? Той знае, че е незаконороден и не може да има никакви права над имението Пендърлей.

Бранди се замисли за момент. Като изключи факта, че Пърси е негодник, той беше шотландец. Херцогът бе англичанин, но ѝ беше станал много симпатичен.

– Това не е всичко. Констанс е чула баба да му казва, че ще го направи законен член на семейство Робъртсън. Иска той да се ожени за богатата наследница и да се заеме добро положение в обществото.

– Значи така?

– Какво значи това?

– Означават, че ако стане законен, би могъл да предяви права върху Пендърлей. Не си ли съгласна?

Бранди кимна.

– Пърси е негодник и аз му нямам доверие. Ако лейди Адела удържи обещанието си, не знам как ще постъпи.

– Аз също мисля така. А каква е ролята на Клод и Бърtrand? Моите адвокати наистина нямаха представа, че тук има толкова мъже. Този факт много ме учудва.

– Вие не знаете ли, че чичо Клод и Бъртранд са лишени от наследство?

Изглежда я учудено.

– Лишени от наследство? Господи, става по-заплетено от мелодрамите на Дрюри Лейн.

– Какво е Дрюри Лейн?

– Там са всички театри в Лондон.

Бранди се замисли за момент, после за негова изненада каза:

– Всъщност не знам защо е бил лишен от правата си моят пращичко Дъглас. Той е бил по-възрастният брат на дядо Енгъс и наследник на титлата. Според думите на Марта баща им, възрастният граф, го изхвърлил от имението и предал всичко на Енгъс. Когато Дъглас умрял, дядо разрешил на чичо Клод и Бъртранд да живеят в имението. През последните шест-седем години Бъртранд е управител тук. – Добави с блеснали очи: – Синът на чичо Клод е добър човек, независимо какво мисли за Пендърлей. Не е лесно да нахрани всички ни и постоянно да се съобразява с прищевките на баба.

Дали не се страхуваше, че ще прогони Бъртранд от имението? Или беше влюбена в него? Не, тя беше прекалено умна за този незначителен човек. Истината бе, че Бранди е много сложна личност. Беше й необходим мъж, който да оцени невинността ѝ и в същото време да не подценява ума ѝ.

– Разбирам – промълви Ян.

– Чух също, че лейди Адела иска да върне правата на Клод и Бъртранд.

– Лукава жена е твоята баба. Дали не иска всички да се хванем за гушите? Дали не е решила в краката ѝ да падат трупове?

– Би намерила това за забавно. Обичам я, но не мога да отрека, че е доста проклета. Като признае Пърси за свой законен внук и възвърне правата на Клод и Бъртранд, тя сигурно иска да изтрие несправедливостите на миналото. Какво е станало много отдавна, не мога да знам. Сигурно е било нещо ужасно, щом чичо Дъглас е бил лишен от наследство. Сигурно вече си разбрал, че баба е твърде ексцентрична?

Това звучеше интересно.

– А ти, Бранди? Какво ще кажеш за себе си?

Тя се усмихна чаровно и повдигна рамене.

– Аз ли? Предполагам, че от ваша гледна точка съм една провинциалистка без зестра. Просто бедна роднина.

Нейната откровеност този път го ядоса. Осъзна, че като неин

настойник има възможност да промени живота ѝ. Бъдещето ѝ наистина не изглеждаше никак розово. Мислено я облече в модерна рокля. Щеше да навърши деветнадесет години. Това беше възраст, подходяща за създаване на семейство. Мина му през ум, че Фелисити би могла да я вземе под своя опека и да я представи в обществото.

– Аз съм твой настойник, Бранди. За мен не си просто провинциалка. През август трябва да се ожена за една очарователна госпожица. Сигурен съм, че тя с удоволствие ще те въведе в обществото. Би ли желала да посетиш Лондон?

Да бъде в Лондон с него и младата му съпруга? И тази жена щеше да я учи как да се държи сред английските благородници? Бранди усети как се изчервява от гняв. Отново хвърли цветята по него и заяви:

– Това изобщо няма да ми хареса! Как смееете да ме третирате като някоя недодялана селянка? Може би ще ме давате и под наем, за да забавлявам приятелите ви? Ще ме мъмрите ли, ако не направя достатъчно дълбок поклон пред някой от тях? Може да вземете ваше настойничество и да си го напъхате в ботушите!

Ян беше зашеметен. Стоеше и не намираше думи. Това все пак беше някакво постижение. Да накараш един английски херцог да замълчи.

– Отивам да видя Фиона. Можете и сам да намерите обратния път, ваша светлост! – Бранди заслиза надолу по пътеката и скоро се изгуби от погледа му.

Ян не знаеше какво да каже. Проклетото девойче! Как смееше да се обижда от благородното му предложение? Как си позволяваше да го разбира погрешно? Щял да я дава под наем? По дяволите! Това, от което имаше нужда това момиче, беше да я напляска хубаво човек!

Пристъпи към края на скалата. Видя я да върви по брега и да се доближава до Фиона. Фелисити и Джил бяха прави. Шотландците наистина бяха диваци. Той извика:

– Ако нещо ти липсва, това са добрите обноски! Трябва добре да те натупват, момиче! Ела веднага тук, за да ти кажа защо искам да те натупам!

За негова изненада Бранди се обърна и веднага се заизкачва по пътеката към него. Гневът му не намалю от това. Когато стигна до върха на скалата, Бранди се насочи право към него, бръкна в джоба си и захвърли нещо към него.

Ян се наведе и видя в тревата да блестят две гвинеи. Това бяха монетите, които беше дал на Фиона след злополучния инцидент.

– Наистина ли мислите, че аз имам нужда от добри обноски, ваша

светлост? Ха! – Девојката отново се насочи към пътеката.

– По дяволите, Бранди! Не е честно! Не беше моя вината, а твоя! – Ян млькна. Тя отдавна беше изчезнала, а и това, което говореше, беше смешно. Добре го беше подредила. Беше го повалила така, както Джаксън понякога го тръшваше на боксовия ринг.

Подритна монетите, после се наведе и ги взе. Започна да ги подхвърля във въздуха. Не си спомняше друг път да е оплесквал нещата така. Бранди беше проявила гордост, а той стърчеше тук като последен глупак. Двете сестри трупаха влажен пясък върху замъка, който трябваше да бъде Пендърлей. Ян изгупа панталоните си и тръгна обратно. Не можеше да се начуди защо тя не искаше да отиде в Лондон. Отново си припомни какво беше казал. Да, всичко беше както трябва. Нямаше нещо, което да е причина за нейната ярост. Да я дава под наем! По-голяма глупост не беше чувал.

Приблужи до замъка. Първата му сутрин при семейство Робъртсън не беше тръгнала както трябва.

– Ваша светлост?

Херцогът видя Бъртранд да крачи към него. Косата му ярко блестеше на утринното слънце.

– Добро утро, Бъртранд – поздрави Ян, наложил си ведре усмивка.

– Виждам, че се наслаждавате на нашата пролетна сутрин.

Двамата мъже си стиснаха ръце. Херцогът изгледа озеленените си панталони.

– Надявам се, че багажът ми ще пристигне скоро. В противен случай ще трябва да ми заемете един панталон.

– Или една от фустанелите на баща ми?

Херцогът не можеше да си представи да бъде облечен в традиционната шотландска пола.

– Знам, че звучи смешно, но краката ви са много подходящи за пола. Колкото до мен, не мога да си представя да облека една. Вятърът постоянно ще ми я подмята около краката. Предполагам, че е здравословно въздухът да минава навсякъде. – Бъртранд се засмя. Никога не беше виждал по-ужасен мъж. – Добре, няма да има никакви поли!

Бъртранд се усмихна на отговора му и каза:

– Предполагам, ще искате да видите книгите на Пендърлей? Или да посетите някои от наемателите, за да разберете как живеем тук?

– Много бих искал – отговори херцогът. Братовчед му изглеждаше умен и честен човек. Ако го смяташе за омразен английски натрапник, с нищо не го показваше. – Бранди ми каза, че вие управлявате имението

от много години.

– Да, работя в пристройката. Ако дойдете с мен, никой няма да ни безпокои. Баща ми е в замъка с лейди Адела.

„Сигурно обсъждат новия граф“ – помисли Ян. Е, не можеше без това.

– Да започваме работа, Бърtrand. И, моля те, наричай ме Ян! Все пак сме братовчеди.

Пристройката беше малка. До нея стоеше двуетажна каменна къщичка. По процепите ѝ се виеше лоза. От източната ѝ страна се гушеше добре подредена градинка, различна от властващата запуснатост на замъка.

– Фрейзър се грижи много добре за нас. Успява да ни снабди с всичко необходимо за ядене от своя участък земя. Имаме и щастието, че морето е близо до нас. – Отвори тясната входна врата и даде знак на херцога да наведе глава.

– Искам да ви помоля да не споменавате на Фрейзър за Мораг. Те са женени, но живеят разделени и не могат да се понасят. Мисля, че са били заедно само една седмица.

– Мораг е жената, която постоянно се чеше?

– Да, защото не се къпе. Точно това е причината да се разтрогне съюзът им толкова бързо. Чудя се как не е забелязал този неин недостатък още преди да се оженят. Може би тогава се е къпала, кой знае? Двамата с баща ми се стараем да не говорим за нея пред него.

Срещу тях се зададе пълничък, оплешивял човек. В ръцете си държеше лопата.

– А, господин Бърtrand, баща ви е в замъка. Отиде там преди час, защото лейди Адела изпрати едно момче да го повика.

– Добре, Фрейзър, знам това. Запознай се с моя братовчед, негова светлост херцогът на Портмейн, настоящ граф Пендърлей.

– Ваша светлост – поздрави Фрейзър с усмивка и се поклони.

– Фрейзър, бъди така добър и ни донеси чай. Двамата с негова светлост ще бъдем в кабинета.

– Разбира се, господин Бърtrand! – Отдаде поздрав на херцога с мистрията и се отдалечи в посоката, от която беше дошъл.

– Добър човек – отбеляза Бърти и въведе Ян в една осветена от слънцето стая. Въпреки че бяха овехтели, мебелите бяха доста представителни. Върху огромно дъбово бюро бяха прилежно подредени много листове и големи книги.

Бърtrand погледна към тях, наведе глава и се почеса.

– Е, как да ти го кажа, Ян? Не си наследил Холирууд Хауз!

– Това няма никакво значение – отговори спокойно той. – Давай да видим нещата!

Бъртранд седна до херцога и разгърна на най-новата страница. Започна старателно да чете вписаното.

След като слуша този рецитал няколко минути, Ян се усмихна и поклати глава.

– Разбирам по-добре думите от цифрите, Бъртранд. Кажете ми, може ли Пендърлей да се издържа сам?

Бъртранд затвори книгата. Личеше, че добре е обмислил отговора си.

– Да, ако стопаните най-сетне заживеят в новия век. Разбираш ли, в низините източно и на юг имаме плодородни земи, на които добре виреят зърнените култури. Земята обаче няма необходимите сечива и опит, за да ги засяват. Предпочитат да живеят при рибарите на север от тук. Там отглеждат овце за вълна.

На вратата се почука. В стаята влезе Фрейзър, като старателно крепеше лъснат сребърен поднос в ръцете си.

– Чаят ви, господин Бъртранд, ваша светлост! – Прислужникът кимна. Извади мистрията от джоба си и напусна стаята, като си подсвиркуваше.

– Искате ли сметана, Ян?

– Да, благодаря – отговори замислен херцогът. – Може ли да се отглеждат повече овце? – Отпи от китайския чай. Беше превъзходен. Фрейзър беше истинско съкровище.

– Да, но големите стада искат много разходи. Освен това вълната на нашата порода е много здрава. Минава много време, преди да възвърнат вложените средства.

– Вълната иска и стригане. Имате ли достатъчно хора за тази работа?

– Не, но има доста безработни, които можем да наемаме. Така правят собствениците на големи стада.

– След това вълната заминава да се валя в Глазгоу?

– Да, но не е необходимо да се транспортира толкова далеч. Дарците станаха модерни през последните десет години. Има някои и по-наблизо.

Херцогът се умълча. Бъртранд седеше неподвижен. Наблюдаваше новия граф Пендърлей и се чудеше дали не го взима за някой обикновен слуга.

Ян остави чашата си и стана. Започна да крачи из стаята. После отново седна и погледна събеседника си.

– Мисля, че двамата с теб трябва да посетим някои от манифактурите в Стърлингшир. Овце или зърно. Трябва да решим кое ще бъде поизгодно за Пендърлей.

Бърtrand примигна.

– Чувал си за Стърлингшир?

– Да, също и за Клакманъншир – добави с усмивка херцогът. – Не съм дошъл тук съвсем неграмотен относно индустрията на Шотландия. Разбира се, това, което знам, не може да се нанесе на върха на малкия ти пръст. Трябва да ме научиш на основните неща, Бърtrand! Никога не съм се грижил добре за именията си в Англия. Сигурно и тук ще се проваля. Виждам, че се чудиш как може един английски херцог да е загрижен за благополучието на шотландския си имот?

– Има нещо такова.

– Вече имах възможността да ти кажа, че нямам намерение да наблюдавам проблемите ви отстрани. С малко капитал и с твоите умения Пендърлей ще добие свой облик и самостоятелност. Мисля днес следобед да посетя наемателите, за да се запозная с нуждите им. Необходимо е също да се заема и с ремонтите в замъка.

Бърtrand просто не можеше да повярва на ушите си. Дори в най-смелите си мечти не беше допускал, че херцогът ще прояви интерес към Пендърлей и ще вложи пари тук. Толкова беше смаян, че не можеше да говори.

– Чувствам се като глупак – успя най-сетне да изрече. – Искам само да знаеш, Ян, че няма да те подведа! Някога Пендърлей беше великолепно имение. Но, разбира се, времето, политиката, алчността и глупациите го разориха. Чичо ми Енгъс също допринесе много за това.

– Миналото си е минало, Бърtrand. Нищо не можем да направим, за да го променим. Бъдещето е в наши ръце. Бранди ми каза какъв добър управител си. Не искам да се страхуваш за себе си. Винаги можеш да разчиташ на мен.

Всъщност в момента би се оставил херцогът да го поведе дори и към пъкъла.

– Не те обвинявам, че мълчиш. Ще мине време и ще се увериш, че може да ми вярваш.

– Мислех, че времето е най-големият ми враг – задъха се Бърtrand. – Времето и бъдещето! Ще бъда тук и ще върша това, което е необходимо.

Мислите на Ян се насочиха към Бранди и сестрите ѝ. Тяхното бъдеще не беше по-розово от това на братовчед им.

– Разговарях с Бранди тази сутрин за много неща. Тя вече е на възраст, когато трябва да се омъжи. Констанс също не е далеч от това време. Пендърлей е доста изолиран и им липсват контакти. Като техен настойник ще им осигуря зестра. Надявам се това да помогне.

– Това е много благородно от твоя страна, Ян. Особено по отношение на Бранди. Направи за нея всичко, което можеш. За Констанс е още рано. Тя няма нужда нито от зестра, нито от общество.

Ян си представи детето-жена с прелъстителните бадемови очи. Сестрата, която искаше да бъде по-голяма. Явно Бърtrand беше влюбен. Интересно! Едва се съдържа да не се засмее.

– Съгласен съм с теб. Нека да оставим Констанс. Ще се погрижим за Бранди. – „Въпреки смешния ѝ гняв“, продължи мислено херцогът.

– Фрейзър е отличен готвач – каза Бърtrand, като стана. – Ако искаш, можем да обядваме заедно и да продължим разговора си?

– Това е чудесна идея. А ти ще вечеряш с нас в замъка, нали?

– За мен ще бъде удоволствие.

Късно този следобед херцогът се връщаше в замъка. Посещението на наемателите беше отложено. Ян много бързо беше открил, че роднините му имат доста познания относно отглеждането на овце и зърно. Ентузиазмът на Бърtrand беше трогателен. Херцогът беше доволен, че двамата стигнаха доста далеч. Бранди беше права. Бърtrand беше добър човек, загрижен преди всичко за бъдещето на Пендърлей. Освен това имаше и нещо много по-важно: той беше умен и дисциплиниран

Херцогът влезе в големия хол. На следобедното слънце той беше доста сумрачен. Реши, че един голям полилей много добре ще върви на средновековните гоблени и ризниците. Наоколо не се виждаше никой. Когато наближи стаята си, реши, че има нужда от топла баня. Вече мислеше, че е сам в замъка. Щом влезе в спалнята си, видя една възрастна жена да подрежда дрехите му. Сивата ѝ коса беше прибрана под боне. НадиПЛената ѝ вълнена рокля издаваше доста мършава фигура.

Като чу стъпките му, тя се сепна и се изправи.

– Ваша светлост – промълви и направи поклон.

– Да. А вие коя сте?

– Марта, ваша светлост. Аз съм камериерка на господарката. Тя каза, че не може да ви оставим в ръцете на онази чешеща се повлекана,

Мораг. Имате ли нужда от нещо, ваша светлост?

– Да, от баня. Има ли момчета, които да донесат водата горе?

– Да, ще извикам малкия Алби от кухнята. Той е доста силен, но е малко смахнат, ако ви интересува моето мнение.

– Интересува ме – успокой я херцогът.

Веднага щом прислужницата излезе, той се съблече. После намери кърпата си и я пристегна през кръста си.

Алби беше огромен младеж, който имаше вид на победител в селските борби. Големите му сини очи бяха безизразни. Глупавата му, широка усмивка разкриваше голяма диастема на предните зъби.

– Водата ви, господине – каза той. Всички подробности относно поклони и обръщение „ваша светлост“ явно нямаха място в главата му.

– Благодаря ти, Алби.

Младежът изрови отнякъде доста изхабен сапун. После тронаво изля ведрата в дървената вана. От дъното ѝ започна да капе вода и да пълзи по пода. Алби явно нямаше намерение да си губи времето с такива дреболии. Изправи се и рече ухилен:

– Ако имате нужда от още нещо, ще ми кажете, господине?

– Бъди сигурен, че ще те повикам веднага – увери го херцогът. Искаше му се да се засмее, но така щеше да обиди момчето. Усмихна се чак като затвори вратата след тронавия мечок.

Седна във ваната и започна да се сапунива. Тогава усети, че сапунът е доста ароматизиран. По дяволите, щеше да замирише като уличница от Сохо. Не, сапунът, изглежда, беше скъп. Щеше да ухае като парижка проститутка. Зачуди се дали Марта не беше отмъкнала сапуна на лейди Адела.

Ян се излежава, докато водата изстина. После излезе от ваната и застана пред огнището. От голото му тяло капеше вода.

Когато вратата на стаята му се отвори, той се обърна. Там стоеше Бранди. Беше задъхана, сякаш беше тичала. Гледаше я и се чудеше къде беше оставил проклетата кърпа.

Тя се взираше в него, без да мигне. Когато проговори, в гласа ѝ се беше събрала цялата почуда на света.

– Много сте красив! Да можех да приличам на вас!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Ян стоеше и я гледаше. Нямаше и следа от моминско смущение, нито ужасяващ вик. Сякаш пред нея не стоеше гол мъж. Бранди се взираше в него, а той не можеше да мръдне.

– Моля да ме извините за безпокойството, ваша светлост – каза спокойно тя. – Не знаех, че сте се върнали. Търся Фиона. Това е наша игра. Тя се крие, а аз трябва да я открия. Фиона обича тази игра, особено щом стане време да си ляга.

– Няма я тук – отговори херцогът. Имаше чувството, че и той е въвлечен в играта, без да знае какви ще бъдат задълженията му. Знаеше само, че е идиот. Един гол идиот.

Бранди кимна учтиво. Хвърли му още един възхитен поглед, бавно се обърна и внимателно затвори вратата след себе си.

Херцогът веднага възвърна самообладанието си. Грабна кърпата и я завърза около кръста си. После осъзна какви глупости върши.

Девојката се затича по коридора. После внезапно спря и затвори очи. Фиона беше забравена. Пред очите ѝ беше голото тяло на херцога. Прокара език по внезапно пресъхналите си устни. Досега не беше виждала гол мъж. Той нямаше нищо общо с това, което си беше представляла. Не че беше отделяла много време за такива работи, но все пак имаше някакви очаквания. Всяко момиче ги имаше. Херцогът беше невероятно красив. Господи, как само беше нахълтала в стаята му и го беше зяпала! В постъпката ѝ нямаше нищо невинно. Бранди притисна ръце към корема си. Там туптеше нещо топло и меко. Беше различно. Някак необяснимо и приятно. Господи, какво ставаше с нея?

– Бранди, ето ме! Не успя да ме намериш. Аз победих! Няма да си лягам още петнадесет минути! – Фиона неочаквано се появи от малката шивалня на долния етаж. Бранди не ѝ отговори, а само я гледаше и сестра ѝ се затича към нея. – През цялото време бях в малката синя стая, където Марта шие. Бранди? Добре ли си? Дали не те изплаших? – Детето беше готово да се разплаче.

Трябваше да се овладее, но ѝ беше страшно трудно. Бранди примижа. Опита се да прогони прекрасната гледка на голото му, мокро тяло.

– Не, кукличке, не си ме изплашила. Хайде, кукличке, време е да се измиеш. Добре, няма да лягаш още петнадесет минути.

Ян бързо се облече. Направи на връзката си крив възел. Явно

способността му да се концентрира го беше напуснала. Опитва се просто да заличи случката от съзнанието си. В Англия беше недопустимо млада лейди да нахлуе така в спалнята на някой мъж. Постоянно трябваше да си припомня, че е в Шотландия. Изруга и отвърза връзката. Направи друг опит. През очите му непрекъснато играеше дървена вана, недисциплинирана прислуга и млада девойка с огромни кехлибарени очи. Тя се взираше в него учудена. „Вие не сте като мен... Красив сте...“ Какво странно, загадъчно момиче беше тя!

Отново си спомни за Мариан. Дали го мислеше за красив срамежливата му съпруга? Тази мисъл му се стори абсурдна. Бяха живели заедно една година. Мариан винаги беше духвала свещта, когато беше влизал в стаята. Когато се любеха, той винаги беше нежен и внимателен с нея, но тя често беше хлипала на рамото му.

Изгледа с неприязън връзката си. След като нямаше друга, трябваше просто да я завърже. Молеше се по-бързо да пристигне Мабли с уметлите си ръце и с багажа.

Когато излезе от стаята, в ръцете си носеше един свещник. Пламъците трепкаха и едва осветяваха тъмния коридор. „Значи съм красив, така ли, Бранди?“ На устните му заигра хитра усмивка.

Когато наближи всекидневната, дочу властния, силен глас на лейди Адела и обичайното бръщолевене на Клод. Бранди също щеше да бъде там и той трябваше да я заговори. Ако не за друго, то поне за да се увери, че не е ужасена от постъпката си.

Завъртя дръжките на вратата, които представляваха глави на грифони. Разбира се, лейди Адела диктуваше положението. Всички я гледаха в очите. Тя беше изпълнена с достойнство и гордост. Ексцентричното й поведение му се нравеше. Изгледа снежнобялата й коса, пристегнатата във висок кок. Върху лицето й падаха множество къдрици. Ян неволно се намръщи. Такава прическа подхождаше на жена, поне с четиридесет години по-млада от нея.

Клод седеше срещу нея. Имаше вид на дърт развратник и изглеждаше по-стар за възрастта си. Явно болестта го беше променила много. Бъртранд и Констанс седяха на едно канапе. Нехайно облегат с чаша шери в ръката си, до камината стоеше Пърси. Потърси с очи Бранди. Откри я седнала на една табуретка точно зад стола на лейди Адела. Беше облечена в същата рокля както предишната вечер. Същият кариран шал образуваше огромен възел на гърдите й. Тя вдигна глава и го погледна така, както заек гледа към цевта на пушката. Ян й се усмихна бащински. Мислено се поздрави за тази своя постъпка.

Лейди Адела се провикна към него:

– Елате, Ян, момчето ми! Бърти тъкмо ни разказва колко приятно ви е било днес заедно. Цял ден сте разговаряли за зърно и овце. Стригането винаги е било голям проблем за нас. – „Каква фалшива старица“, помисли Ян.

Видя, че Бъртранд свежда поглед. Искаше му се да му каже, че не трябва да обръща внимание на тази кокошка. Тя постоянно си пхаше носа навсякъде. Като не обърна внимание на думите ѝ, херцогът се приближи към нея.

– Добър вечер, госпожо. Надявам се, че и вашият ден е бил така приятен като моя? – Наведе се и леко целуна съсухрената ѝ ръка.

Пърси гаврътна шерито и постави чашата върху камината.

– Кажете, ваша светлост, вярно ли е, че искате да ни превърнете в градинари и овчари? Всички трябва да мъкнем тор от кошарите, а после да се правим на учтиви в обществото?

Херцогът му се усмихна любезно.

– Дватамата с Бъртранд не сме решили още, Пърси. Трябва да имаш търпение. Необходимо е време за зърнената реколта. Колкото до овцете, сигурен съм, че има много от тези животни, които веднага можем да изпратим на оня свят.

Бъртранд си позволи победоносно подсмъркване, а Клод се изхили, ударил с ръка коляното си.

– Сега вече ще внимаваш какво говориш, нали, Пърси? – Лейди Адела доволно тупна с бастун по пода.

– Ще го правя, когато намеря за добре, госпожо – отвърна той, присвил очи към херцога.

– Добре – подметна злобно старицата. – Херцогът знае как да се справи с теб. Харесвам мъжете, които умеят да го правят. Да, умен мъж е новият граф Пендърлей!

Това вече беше прекалено. Ян видя как Пърси се изчерви от гняв и му стана мъчно за него.

– Добър вечер, ваша светлост – поздрави Констанс. Изгледа го под тежките си клепки и подаде ръката си точно като лейди Адела.

„Тя просто се упражнява“, помисли Ян.

– Добър вечер, братовчедке. Тази вечер си много красива. – Това беше вярно. Нейната рокля и тази на сестра ѝ не бяха извадени от един и същи гардероб. Пое ръката ѝ и я целуна.

Констанс го погледна така, сякаш искаше да подържи ръката ѝ по-дълго време. Когато Ян я пусна, усмивката все още грееше на лицето ѝ.

Тогава тя се обърна към Пърси. По дяволите, девойчето си беше избрало не този мъж, който му трябваше.

Херцогът кимна на Бранди и се обърна към Клод:

– Надявам се, че одобрявате плановете ни с Бърtrand?

– Не ми е удобно да ви кажа истината! – Старецът изхриптя, като показва няколко почернели зъба. Обърна се към Пърси и силно се изкикоти. – Като стана дума за овцете, които трябва да погребем, се замислям за морала на някои хора.

– О, чичо, обърнал си толкова много жени – каза привидно ласкаво Пърси. – Членът ти се е свил като мозъка ти. Твоят морализъм е празен като главата ти.

Лейди Адела отметна глава назад и се разсмя неудържимо. Констанс също се изхили. Ян беше възмутен от проявената грубост. Истинската причина беше, че не му се искаше Бранди да слуша такива вулгарности. Трябваше да каже нещо, но какво?

– Как смееш да говориш така, Пърси? – възмути се Бранди. – Такива изрази са подходящи за конюшня, а не за гостна на приличен дом. Не си никакъв джентълмен! Дръж противния си език зад зъбите, чуваш ли?

Ян й се усмихна. Добре го направи.

– О, малката ми братовчедка се тревожи, че трябва да легне с мъж? Няма нищо страшно. Скоро ще ти се случи и ще видиш, че ще ти хареса!

– Ако Бранди се тревожи за нещо, Пърси, то е защото превърна гостната на конюшня – срязва го херцогът.

Пърси изръмжа, но не успя да отговори. Вниманието му беше привлечено от лейди Адела.

– Казах ти, че трябва да оставиш момичето на мира, Пърси! Тя е още малка и не искам да я караш да се изчервява!

– Грешите, госпожо – възрази спокойно той, без да обръща внимание на херцога. – Констанс е още малка. Нашата Бранди е на осемнадесет години, което означава, че е вече жена.

– Това не е вярно – защити се Констанс. Ужасно й се искаше да я погледне. – Аз вече съм жена!

– Както желаяш, скъпа – успокои я той и подсмръкна.

В този момент влезе Краби и обяви:

– Вечерята е сервирана, ваша светлост!

– Обзалагам се, че нещастните ти уши са били залепени на вратата – подметна кисело лейди Адела. – Трябва да се научиш по-добре да... Е, няма значение. – Тя задипли многобройните си шалове.

Ян видя как Пърси се готви да отведе Бранди в трапезарията, бързо стигна до нея и ѝ предложи ръката си.

– Ще ме придружиш ли, Бранди?

Тя го изгледа с благодарност. Стана и пхна ръката си под неговата.

– Бих искал да говоря с теб. Може би по-късно?

Девојката кимна. Усетила, че Пърси е след тях, тя ускори крачки.

Когато Ян ѝ помагаше да седне до Констанс, се дочу викът на лейди Адела:

– Ти ще седнеш ей там, момиче! – Костеливата ѝ ръка сочеше стола, който беше оттеглил Пърси. – Трябва да опознаеш своя братовчед. Той ще разшири погледа ти върху света. В края на краищата не може да ти направи нищо пред очите на всичките си роднини!

Какво беше намислила старата вещица? Херцогът се чудеше намръщен. В погледа ѝ светеше подигравка, а тънките ѝ устни бяха разтегнати в лукава усмивка. Изведнъж прозря, че използва внучката си, за да задълбочи конфликта между него и Пърси. Не само че беше ексцентрична. Тя беше и дяволски извратена!

Бранди изгледа объркано баба си, но веднага се обърна и тръгна към Пърси. Не можеше да откъсне очи от лицето му. Той ѝ се присмиваше. Баба ѝ я беше откъснала, подобно цвете му я беше поднесла на тепсия. Когато девојката неуверено сядаше, той ѝ прошепна:

– Хайде, братовчедке! Както казва лейди Адела, време е да се опознаем. Освен това ще внимавам за обноските си.

– Не искам да те виждам, та какво остава да вечерям с тебе! Ако не внимаваш какво правиш, ще те рѝгна с ножа си!

Пърси спокойно прошепна в самото ѝ ухо:

– Не искаш ли да се превърнеш в жена, невинна моя братовчедке? Представям си как е разпусната косата ти, а очите ти блестят от страст.

– Престани да дрънкаш глупости, свиня такава! – Бранди го рѝгна по крака с вилицата си, тъй като Пърси предвидливо беше преместил ножа ѝ до своята чиния.

Лейди Адела се изсмя злобно.

– Изглежда, търпиш поражение, момче? Разкажи ѝ за Единбург и пътуванията си, а не за похотливите си намерения.

– Наистина, Пърси – обади се херцогът. – На всички ще ни бъде интересно да чуем какви места си посетил. Предполагам, ще проявиш същата любезност, с която ни изложи заслугите си относно овцете?

– Глупакът винаги ще дрънка глупости – подметна Клод, като се

изсмях звучно.

– Татко, моля те, нека да престанем с обидите – помоли Бърtrand. Надяваше се вечерята да свърши, преди да са се размахали юмуци. Както се виждаше от лицето на херцога, той не беше далеч от това. Какво ли си мислеше за тях? Вероятно се чувстваше така, сякаш беше затворен с банда дебелаци? Много му се искаше да не хареса новия граф Пендърлей. Но беше прекарал известно време с него и се беше убедил, че той изобщо не е такъв, какъвто си го беше представял. Какъвто всички си го бяха представяли. За момент му се прииска да има пистолет. Веднага би застрелял това гадно копеле!

– О, нашият Бърtrand се опитва да въдвори мир – присмя се Пърси и набоде парче риба.

След минута мълчание Ян попита Бърtrand за риболова по крайбрежието. Бранди също искаше да се включи в този спокоен разговор. Можеше да им разкаже за малката си лодка, която беше приютила в една пещера. Тъкмо отвори уста, когато към нея се обърна Пърси. Тя се отдръпна от него, забравила за намерението си. Погледна към Констанс. Очите ѝ блестяха студено.

Сведе поглед към чинията си. Изведнъж се почувства страшно нещастна. Искеше ѝ се да извика с пълно гърло: „Не, Кони, Пърси е копеле и флиртаджия. Изобщо не заслужава твоите чувства!“

Веднага след десерта лейди Адела стана. Бранди се намери бързо зад стола на баба си, преди още старицата да се е облегла на бастуна си.

– Тази вечер ще оставим мъжете сами да изпият портото си – заяви остро старицата и величествено се отдалечи от масата. Бранди я следваше по петите. Констанс беше изостанала малко. Не сваляше очи от Пърси.

Ян се чудеше дали лейди Адела не искаше да остави мъжете сами, за да се изколят. Със сигурност беше така. Реши, че ще внимава какво говори и ще се съдържа.

Бранди помогна на баба си да се настани до огъня.

Лейди Адела каза нежно:

– Ти си страхливка, дете. Нямаш представа как да се държиш с един джентълмен.

– Не бих нарекла Пърси джентълмен – отговори тихо тя, защото знаеше, че Констанс е наблизо.

– Скоро ще бъде, момиче! Онзи дърт козел Макферсън днес приготви документите. Може би ще си промениш мнението за него, когато

престане да бъде незаконен?

– Не. Един къс хартия няма да го направи джентълмен!

– Когато стане истински Робъртсън, може би ще успее да убеди херцога да му определи издръжка? – Лейди Адела не свалеше очи от нея. – Няма ли да го искаш и тогава, момиче? Робъртсън са слаби съпрузи и Пърси няма да бъде различен. Просто трябва да му се дърпат добре юздите.

В този момент девойката разбра, че баба ѝ не иска просто да дразни нея. Намерението ѝ беше да натрие носа на херцога и да му покаже кой командва в Пендърлей. В случая старицата не проявяваше необходимата мъдрост. От краткия си контакт с херцога Бранди беше разбрала, че е мил и любезен. Въпреки че беше джентълмен, беше упорит и инат като магаре. Нямаше да позволи да го командват. Не би направил нищо против волята си.

– Констанс иска да се омъжи за Пърси, не аз – каза тя.

Докато говореше, разбра, че херцогът няма никаква нужда от нейната помощ.

– Първо се омъжва по-голямата! Нашата Констанс ще подхожда повече на Бъртранд.

Бранди беше прекалено изненадана, за да може да говори. Погледна към сестра си. Тя явно скучаеше. Разхождаше се пред прозорците и гледаше отражението си в стъклата. Дали лейди Адела не разбираше, че Констанс гледа на Бъртранд като на брат и нищо повече? Реши, че е по-добре да премълчи. Баба ѝ само щеше да се ядоса повече, ако започнеше да ѝ противоречи.

Когато мъжете влязоха, лейди Адела изпухтя. В очите ѝ блесна радостно пламъче.

– Както виждам, бързо сте си изпили портото? Това не е ли странно? Старият Енгъс беше напълнил тавана с качествена напитка. Да не би да не харесвате компанията си?

– Пърси ни разказа за Единбург – отговори Ян. – Беше много интересно. Жалко че не умее да се държи добре с Бранди.

– Да – потвърди Бъртранд. – Най-много ми хареса историята за каспина, който пхнал в букет цветя едно свинско ухо и го изпратил на жена си. Така ѝ отмъстил, дето го ядосала.

– Това изобщо не ми изглежда смешно – взмути се старата графиня. Не успя да скрие разочарованието си. Навъсена подкани Констанс да заеме мястото си пред пианото.

Бранди видя, че Пърси се насочва към нея. Наведе се и енергично

зашепна в ухото на баба си:

– Позволи ми да си вървя, бабо! Искам да нагледам Фиона. Не се чувстваше добре и съм разтревожена.

Тя я погледна замислено.

– Ти си страхливка, момиче! Дори не умееш да лъжеш. Нещо ми се подобри настроението. Добре, можеш да вървиш.

Бранди въздъхна облекчено. Направи малък реверанс и се обърна към мъжете:

– Пожелавам ви лека нощ!

– За момент, Бранди – каза Ян. – Бих искал да ти кажа нещо, ако ми разрешиш?

Пърси се изсмя тихо.

– Може би, братовчедке, след като приключи негова светлост, аз също ще мога да говоря с теб?

– До следващия век да чакаш, няма да стане, Пърси – отрязва го тя. Изглежда го така, сякаш искаше да го ритне.

Той вдигна рамене и се обърна към Констанс, която го дърпаше за ръкава.

– Хайде, Пърси, искам да обръщаш страниците ми!

– Ще те изпратя до стълбите – обърна се Ян към Бранди. – Връщам се веднага, лейди Адела.

Девојката спря пред вратата и вдигна поглед към него.

– Какво желаете, ваша светлост?

Херцогът я погледна бащински.

– Исках само да ти кажа колко съжалявам за глупостите на Пърси. Ще направя всичко възможно той да не те безпокои повече! – Все още не му беше ясно как ще стане това, особено когато лейди Адела така първерзно го окуражаваше.

– Много е странно! Това е някаква загадка – каза Бранди, все още замислена върху необяснимото поведение на баба си.

– Каква загадка?

Тя се опита да се усмихне, но не успя.

– Баба иска да омъжи Констанс за Бъртранд! Кони няма да одобри това.

Изглежда, машинациите на дъртата вещица не знаеха граници. Явно и двамата мислеха едно и също нещо.

– Разбирам – каза той спокойно. После се сети за най-важното. – Трябва да ти се извиня, Бранди. Не исках да те разстройвам!

Тя се намръщи. После си спомни за избухването си тази сутрин.

Той искаше да прояви любезност, като ѝ предложи да отиде в Лондон и да се занимае с маниерите ѝ. Тя се беше държала като глупачка.

– Не, ваша светлост... Извинението трябва да бъде изречено от мен. Аз бях тази, която се държа отвратително.

Беше се ядосала, защото я взимаше за някаква провинциална глупачка. Обноските на шотландското момиче имаха нужда от корекция. После се беше успокоила. Без съмнение гневът ѝ идваше от мисълта, че трябва да живее с него и бъдещата херцогиня. Това я дразнеше, но не знаеше точно защо. Всъщност досещаше се, но не искаше да мисли за това. Бъдещето не можеше да се промени по никакъв начин.

Ян също беше на мнение, че Бранди се беше държала отвратително, но каза:

– Не, въпреки че реакцията ти беше неочаквана, не може да се каже, че беше непристойна. Все пак не си знаела! – Въпреки че все още не виждаше срамежливост и объркване по лицето ѝ, той не можеше да отрече, че не е била сигурна. Как би могла да предположи, че ще го намери гол в стаята.

– Да, но трябваше да се досетя. Изобщо не се учудвам, че вече имате годеница.

Херцогът примига.

– Защо трябва Фелисити да разбере за това?

– Мисля, че ще бъде ужасена и ще ме смърми за моята безотговорност!

– Уверявам те, Бранди, бъдещата ми съпруга няма да прояви и най-малък знак на невежливост. Всъщност не знам по какъв начин да ѝ кажа за случилото се?

Девојката беше наранена до дъното на душата си.

– Аз ви обидих и вие повече не ме искате!

Ян беше смаян. Нищо не разбираше. По дяволите, всичко беше толкова смешно! Проклетата ѝ невинност се беше появила отново. Тя просто не знаеше за какво ѝ говори.

– Неуместно е от моя страна да те искам, Бранди! Разговарям с теб, защото не трябва в мое присъствие да се чувстваш неловко.

– След като не ме искате, защо тогава... – Тя млъкна и се обърна да си върви. – Няма да говорим повече за това, Ян!

Херцогът окончателно се обърка.

– Господи, исках просто да разбереш, че нямам нищо против теб. Вече ще заключавам вратата на стаята си!

Бранди имаше чувството, че шотландците имат съвсем друг език от

този на англичаните.

– Какво общо има с всичко това заключената врата?

– Ами вече няма да нахълтваш така, Бранди! Повярвай ми, нямам навика да се показвам гол пред млади момичета!

– Гол? О, Господи, това ли било?!

Ян никога преди не беше виждал по-смутен човек.

– Аз мислех, че ми се извиняваш за тази сутрин, когато се ядосах, че трябва да живея в Лондон с вас и с жена ви!

Какъв надут и мнителен излезе само! Ян отметна глава и избухна в смях. Значи са говорили за различни неща.

– Не, братовчедке, не говорех за тази сутрин. Какъв удар нанесе само на мъжкото ми самолюбие! Ти веднага си забравила този инцидент?

Тя усети тежест в гърдите си. Застави се да го погледне в очите и каза:

– Не, Ян, ужасно грешите!

Преди да успее да проумее думите ѝ, Бранди вдигна полите на роклята си и полетя нагоре по стълбите. Той остана загледан след нея.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

На следващата сутрин Ян се събуди внезапно. Погледна към прозореца: по стъклата се стичаше дъжд. После погледна часовника до лакътя си. Беше почти пет часът. Затвори очи и притисна лице към възглавницата. Спомни си за големия проблем с овцете. Въпреки че се опита, не можа да заспи отново. Изруга на глас и отметна планината от завивки върху себе си.

Без да забравя за треските по дървения под, той се приближи до огнището. След доста време успя да запали огън от малко цепеници и торф. Потръпна от хлад, все още облечен в нощната си риза. Реши, че докато стане време за закуска, може да напише писмо на Фелисити. Пригответи си хартия, перо и мастилница. Придърпа един голям стол до огъня и се замисли. Както обикновено подреди изреченията в мислите си, загризал гъшето перо.

Написа: „*Скъпа моя, Фелисити*“. После се намръщи и смачка листа.

Започна отново: „*Скъпа Фелисити...*“ Почеса брадичката си. Все пак трябваше да обясни на годеницата си как е минало пътуването му.

Пристигнах благополучно в Пендърлей преди три дни. За съжаление камериерът ми Мабли, който пътуваше в колата с багажа, претърпя злополука близо до Галашилс. Той се намира южно от тук. Моля се днес да пристигне. Кълна се, че ще го прегърна като баща. Ако се забави, ще бъда принуден да заема дрехи от Бъртранд Робъртсън, моя братовчед. Той и баща му истински темерут, живеят в пристройката. Доста добре, бих казал. Братовчед ми е съгласен да продължи да бъде управител на имението.

По причини, които не са ми известни, бащата на Клод, Дъглас, който е брат на последния граф, преди много години е бил лишен от наследство. Това е много жалко, защото Бъртранд обича имението и се грижи за него. Лейди Адела, вдовицата на графа, е една непредсказуема старица. Тя има намерение да оправи тази несправедливост. Вече е оформила документите, с които ще признае за свой законен внук Пърсивал Робъртсън. Той е надут млад пуяк, който мрази англичаните и особено мен. Ако ти е

трудно да се ориентираш из членовете на това семейство, можеш да си представиш на мен какво ми е било.

„Ятото“ жени, както ги нарича Джил, са трите мои братовчедки. Всяка от тях е симпатична по своему. Малката Фиона е червенокоса палавница и влудява най-голямата си сестра Бранди. Бранди е малко странно име. То е съкратено от Брандела. Средната сестра Констанс е на шестнадесет години, но иска да изглежда по-голяма. Тя отчаяно флиртува с Пърси. Бранди, най-голямата, е много различна.

Ян спря да пише и започна да чеше брадичката си. Откри, че му е много лесно да пише за Бранди.

Очите ѝ са големи и с цвета на кехлибар. Странното е, че много добре се връзват с името ѝ. Тя е необикновена девойка, но Пърси постоянно я дразни. На Архангелов ден ще навърши деветнадесет. Това е възраст, подходяща да се омъжи. Точно това е големият проблем.

Всъщност той мислеше за Бранди като за красавицата на семейството. Усмихна се объркан. Засега нямаше да споменава, че иска да я заведе в Лондон.

Всички говорят на шотландски диалект, който е страшно приятен за ухото. Открих, че и аз започнах да го използвам.

Спря да пише. Вече беше запълнил страницата, което беше необичайно за него. Фелисити щеше да се чуди на странната му многословност. Надраска набързо последните изречения:

Двамата с Бърtrand днес ще отидем до Шевиот, ако спре проклетият дъжд. Там ще закупим или поне ще огледаме най-доходните шотландски овце. После ще обиколим близките градчета, за да разговаряме със собствениците на даращи. Съжалявам, скъпа, но ще ми се наложи да остана повече, отколкото бях планирал. В Пендърлей има много неща за уреждане. Надявам се, че Джил те забавлява много добре.

Твой Ян

Като приключи с посланието към Фелисити, херцогът се протегна лениво и погледна към лапавицата навън. Реши, че няма да позволи на

времето да го потиска. Докато навличаше вчерашните панталони, риза и ботуши, си подсвиркваше баладата на Робърт Бърнс, която Бранди беше изпяла.

Вероятно всички още бяха в леглата. Долу беше само Краби. Ян отвори вратата на трапезарията. Това, което видя, го накара да се усмихне. Бранди ровеше из купата с каша и зяпаше през прозореца.

– Добро утро, Бранди – поздрави той. Откри, че като я гледа, на сърцето му става по-леко.

– Ваша светлост... Ян? Толкова е рано! Какво правите тук? – Странните й порумения.

– Мислиш, че съм мързелив безделник? Всъщност дъждът ме събуди и вече не можах да затворя очи.

Тя гледаше снежнобелите дантели на яката и ръкавите му. Знаеше, че е облякъл вчерашните си дрехи, въпреки това изглеждаше чудесно. Сведе поглед към скута си. Все пак тя беше една бедна негова роднина!

Защо ли го оглеждаше така? Ян се ухили.

– Ще получа ли твоето одобрение?

– Да, мисля, че се справяш много добре без камериера си.

– Благодаря ти, Бранди. Уверявам те обаче, че ако Мабли и днес не дойде, ще трябва да заема дрехи от Бърtrand. А, виждам, че има овесена каша? – Господи, какво не би дал за парче говеждо филе и чиния с яйца и бърбери?

– Тази сутрин е на бучки. Изглежда, готвачката пак е влюбена.

– Влюбена? Готвачката!

– Да. Сърцето й е прекалено меко. Всеки мъж из околността, който почука на кухнята, ще бъде нахранен. Понякога се влюбва и тогава храната е ужасна. – Напълни една голяма купа и я сложи пред него.

Ян седна и добави лъжица от вкусната сметана и малко захар към кафеникавата каша.

– Къде е твоята кукличка Фиона?

– Тази сутрин има хрема и й казах да лежи. Трябва да съм наблизко, защото ще избяга.

– Ако днес пристигне Мабли, ще го помоля да я види. Той винаги носи всякакви мехлеми и лекарства. Ако пристигне, докато ме няма, помолите да го направи!

– Нима заминавате? – Защо никой не й беше казал? Бранди с усилие преглътна кашата. – Но защо? Та вие току-що пристигнахте и...

– Заминавам с Бърtrand, а не за Англия. Решихме това снощи, когато ти си беше легнала. Ще посетим Шевиот, за да огледаме овцете, а

после няколко градчета, където има даращи. Предполагам, че няма да се забавям повече от седмица.

Чудеше се какво мисли тя. Припомни си объркания им разговор предишната вечер и думите, които беше избъбрила, преди да избяга от него. Искеше му се да му обясни какво е искала да каже с това, че ужасно е сгрешил. Господи, но не би могъл да подхване темата отново! Това би я накарало да се изчерви до корена на косите.

– Надявам се, че си размислила и ще дойдеш с мен в Лондон? Тогава ще имаш достатъчно време, за да се подготвиш за представяне в обществото.

Бранди само го погледна. Явно беше човек, който не се отказва лесно от плановете си. Дали си даваше сметка как я нараняват думите му? Не, явно не съзнаваше това. Как би могъл да знае, че мисълта да живее с него и съпругата му я караше да тръпне от срам? Опита се да изглежда спокойна.

– Шотландия е моят дом, ваша светлост. Не мога да разбера защо държите една недодялана шотландка да ви излага пред приятелите и жена ви? Сигурна съм, че когато дойде времето, ще заминете сам.

– Бранди, когато те ядосам, ти веднага започваш да се обръщаш към мен с „ваша светлост“? Добре, ще обсъдим това, когато се върна. Искам да внимаваш много, докато отсъствам. Лейди Адела се държи доста странно, особено когато двамата с Пърси се карате. Той явно няма никакво намерение да напуска Пендърлей. – Този проблем наистина го тревожеше. Какво би могъл да направи? Да счупи краката на този негодник? Може би само тогава би настъпило спокойствие.

– Уверявам ви, ваша светлост... Ян, че мога да се грижа за себе си! Пърси е сапунен мехур. Обича да ме дразни, но не вярвам, че ще посмее да ме целуне!

Това, че щеше да я целуне, изобщо не го безпокоеше. Той нараняваше нейното достойнство. Да, трябваше да му счупи краката! Това обаче щеше да предизвика въпросите и възмущението на цялото семейство Робъртсън. Изведнъж му дойде наум, че би могъл да я защити, без да чупи костите на това копеле и без Бранди да знае за това. Размисли подробно върху идеята си и се усмихна доволен. Щеше да се грижи за нейната безопасност, без това да предизвиква нейния гняв. Тя се заблуждаваше, ако си въобразяваше, че може да се справи сама с Пърси. Бъркаше своята невинност с вярата в себе си.

Бранди прекъсна мислите му, като попита:

– Как изглежда бъдещата ви съпруга? Много фина дама,

предполагам. Добре облечена и елегантна, винаги любезна и усмихната? – Мислено добави: „И знае – щастливка е, защото винаги може да те погали и да те целуне!“

На него изобщо не му се искаше да говори сега за Фелисити. Дори беше забравил за съществуването ѝ.

– Предполагам, че всичко това е истина.

Колко странно! Не искаше да говори за жената, която щеше да стане негова съпруга?

– Как изглежда?

Защо ли толкова се интересувахте?

– Дребна е. Косата ѝ е черна, а очите – зелени. Това задоволява ли те, госпожице Любопитке?

– Да – отговори девойката, после разбърка останалата в купата ѝ каша. – Какво мислите за Шотландия и шотландците, Ян?

– Предполагам, че всички хора си приличат, независимо къде живеят. Колкото до шотландците, ще бъде по-точен, когато се върна.

– Не ни ли презирате?

– Господи, Бранди, какъв е този смешен въпрос? Защо трябва да ви презирам?

– Вие наистина сте много учтив. Прекалено любезен, поне в повечето случаи. Бъртранд мисли, че сте добър човек. Предполагам, че и той като всички нас е очаквал един арогантен англичанин, дошъл тук да граби.

– А ти какво мислиш за мен, Бранди?

– Освен че сте възпитан и любезен, сте силен и интересен. – Тя стана и бързо стигна до вратата. – Пожелавам ви приятно пътуване, Ян.

– Може би ще добавиш и красив както снощи – викна след нея Ян. – Възпитан и любезен ми звучи добре. Не възразявам и срещу силен, но какво означава интересен?

Очакваше от нея да излезе, но тя се обърна и каза:

– След като за мен сте точно такъв човек, предполагам няма да ми се подигравате!

После излезе и затвори тихо вратата след себе си.

Мабли пристигна един час по-късно. Той беше доволен да види господаря си, но не искаше да го показва.

– Добре изглеждате, ваша светлост – каза и последва херцога до спалнята му.

– Оплаквай се колкото искаш, Мабли, но веднага трябва да стегнеш големия ми куфар. Заминавам за няколко дена. Не е необходимо да лъскаш ботушите ми – добави, защото камериерът му щеше да припадне, като ги видя в какъв вид са.

Надяваше се, че Мабли няма да се запознае скоро с Мораг. Представяше си как месестият му нос ще се сбърчи, като усети миризмата, която се разнасяше на пет метра от нея. Ян го остави да мърмори и тропа из стаята и тръгна да търси лейди Адела. „Ще сложа щикове на пушките ти, Бранди – каза на себе си херцогът. – Няма да ми се налага да троша краката на Пърси, въпреки че ще ми бъде приятно“

Вратата на стаята беше леко отворена. Отвътре се чуваха сърдити женски гласове. Единият беше на лейди Адела, а другият – на възрастната прислужничка Марта.

– Ти си безсърдечна, дърта кучка!

– Може и да съм кучка – изгърмя гласът на господарката, – но никога не съм била торба с кокали. Изобщо не успяваше да затоплиш кревата на господаря си! Беше принуден постоянно да чука на моята врата, докато най-сетне я заключих!

– Това не е вярно, по дяволите! Господарят дойде при мен, когато го изгони. Никога не ме е напуснал, разбра ли?

– Ти си глупачка, Марта! Винаги аз съм била господарката на Пендърлей. Започна да вдига полите ти само за да ме нарани!

– Аз го обичах, чуваш ли? – Гласът на Марта трепереше.

Лейди Адела грубо се изсмя.

– Любов! Ти си тъпа мръсница! Не успя да измъкнеш нищо друго от графа освен проклетия му член! Точно това не съм искала никога от него. Той беше животно. Искаше да се освободи от отровата си, после лягаше и захъркваше. Любов, няма що! Не ме заблуждавай, че те е задоволявал! Той не можеше да задоволи и коза!

– Но повече не си господарка на Пендърлей, госпожо! Херцогът не е един от хилавите Робъртсън. Силен е и е свикнал да получава всичко, което поиска. Любезен е и горд, да не говорим, че е роднина на краля. Няма да ти позволи да му правиш номера. Няма да успееш да разиграваш коня си пред него!

Херцогът замръзна на мястото си, забравил възпитанието си. Стана му приятно, че го противопоставят на слабите мъже Робъртсън. Не би отрекъл и роднинството си с краля, въпреки че Джордж Трети не беше с всичкия си.

– За какви номера говориш, дърта уличнице? – лукаво попита

лейди Адела. – Единствената ми цел е да поправа несправедливостите, които причини оня дърт козел. Колкото до скъпоценния ти херцог, той ще си замине за Лондон още преди да си се усетила. Там му е мястото. Съветвам те да държиш дяволския си език зад прогнилите си зъби, иначе ще те...

– Иначе какво, а? Ще ме накараш да лъскам дъските в кухнята ли?

Гласът на господарката стана по-тих. Херцогът трябваше да се напегне, за да чуе думите ѝ:

– Знаеш ли, мисля, че една наследница няма да е подходяща за нашия Пърси. Мисля, че когато Макферсън оправи формалностите по узаконяването му, ще е много подходящ за нашата Бранди.

– Значи това си намислила? Ти си кучка и нищо повече! Та момичето мрази този пропаднал негодник! Освен френска болест няма да ѝ даде друго. Ако не си толкова заслепена, щеше да видиш, че Пърси няма да остане в Пендърлей. Колкото до Бранди, той не я обича. Нейната девственост го интересува, а омразата ѝ го забавлява!

– Ти си романтична глупачка – подигра я лейди Адела. – Пърси няма никаква венерическа болест. Питах го и той каза, че много внимава. Знам, че не ме лъже. Може би ще му позволя да насили Бранди. Като посее копеле в корема ѝ, трябва да се оженят. Тогава той ще танцува по моята свирка.

– Но това е подло! Бранди го мрази. Да не искаш и това дете като теб да бъде нещастно цял живот?

– Затваряй си устата! Прекалено е млада, за да знае какво иска. Ще прави каквото ѝ кажа. И не ми дрънкай глупости за някаква любов! Твоята представа за любовта се свежда до това някой потен и пъшкащ мъжкар да се труди между краката ти!

Херцогът чу тропот на дървени обувки и отстъпи назад. Господи, старицата беше направо побъркана! Ако трябва, щеше да влачи Бранди за косите, но нямаше да я остави под един покрив с тази извратена жена. Почака няколко минути, после отново се запъти към вратата на лейди Адела. Време беше да ѝ покаже кой е господарят на Пендърлей. Намери я седнала на стола с висока облегалка, поставен близо до огнището. Възглавничката на Бранди лежеше в краката ѝ. В сравнение в гостната нейната стая беше студена и негостоприемна.

Настани се срещу нея и започна спокойно:

– Имам един проблем, лельо. Трябва да ме посъветваш как да постъпя.

Избелелите ѝ очи го изгледаха пронизващо.

– Кажи, момче!

– Става дума за момичетата, по-специално за Бранди, като най-голяма. Като техен законен настойник бих искал да им осигуря зестра и достъп до Сезона в Лондон.

– Това не ми звучи добре. Защо?

– Мислех, че ще ти бъде приятно да знаеш, че са така добре устроени?

– Не мога да отрека, че една парична помощ ще се отрази добре на наемателите в Пендърлей. Колкото до изпращането на момичетата в Лондон, забрави за това. Моите планове са други. Не се безпокой за момичетата, драги! Аз ще се погрижа за тяхното бъдеще!

– Прощавай, лелю, но не искам парите ми да отидат напразно. Всъщност те ще бъдат предадени, когато станат ясни бъдещите зетъве.

– Казах ти, момче! Бъдещето на момичетата не те засяга! Аз ще избирам техните съпрузи, а не някакъв английски младеж, който не знае техните нужди.

– Ако не съм станал ясен, лейди Адела, ще повтора! Тъй като смятам, че може да злоупотребиш с дадената ти власт, трябва да знаеш, че аз съм господарят в Пендърлей. Ти ще бъдеш само това, което ти разреши да бъдеш!

Старицата не беше глупачка и разбра, че беше отишла твърде далеч.

– Какво имаш наум?

– Независимо каква роля играе Пърси в машинациите ти, няма да се ожени за Бранди! Всъщност като неин настойник няма да му позволя повече да й прави непристойни намеци.

– Да не би да те е страх, че би могъл да има претенции над имение то или над Бранди? – Ян не отговори нищо. Тя знаеше, че е ядосан, и замълча, докато се успокои малко. После продължи с най-добронамерения си тон: – Не даваш шанс на момчето да докаже себе си. Пърси не е лош. Просто е невъздържан. Нужна му е добра съпруга, която да извади доброто у него. Ако Бранди се омъжи за Пърси, парите ти ще останат в Пендърлей. Момчето не знае какво иска и само го дразни. Ще гледам да се държи добре с нея, когато се оженят.

Херцогът се приведе напред. Стараше да изглежда спокоен.

– Слушай добре какво ще ти кажа, лейди! Пърси няма да се докосне нито до Бранди, нито до Констанс! Ако ти продължаваш да му даваш надежди, ще те изгоня от Пендърлей. Ще ти дам малка вдовишка издръжка и ще ти забраня да имаш нещо общо със семейството. Ясен ли

съм!

Лейди Адела се отдръпна назад и се притисна силно към облегалката му.

– Няма да посмееш!

– Знаеш, че ще го направя! Само не ме предизвиквай! – Като гледаше твърдо в сълзящите ѝ очи, Ян продължи: – Не ме интересува какви планове имаш относно Пърси и Клод. Просто трябва да помниш, че аз съм господарят на Пендърлей. Само аз мога да позволя Пърси да бъде узаконен, а на Клод да бъдат върнати правата!

– Дръзваш да ме заплашваш, херцоже? Много мразя заплахите, особено от англичани.

– Не те заплашвам, лейди! Ще направя както казах, ако тръгнеш против волята ми относно Бранди. Ще те преместя да живееш в Глазгоу, точно на другата страна на Шотландия. Може да ти разреша да вземеш Мораг със себе си. Помисли добре върху това. Всички знаят, че съм човек, който държи на думата си.

Въпреки че старицата бързо свали поглед към съсухрените си ръце, Ян забеляза, че този път му беше повярвала. Беше започнала да проявява малко мъдрост. След малко херцогът каза:

– Както знаеш, двамата с Бъртранд заминаваме днес. Ще отсъстваме няколко дни. Очаквам веднага да се заемеш със задачата Пърси да стои далеч от Бранди. След като се справиш с това, искам да използваш цялото си влияние върху нея и да я убедиш, че трябва да дойде с мен в Лондон.

Лейди Адела не можа да се сдържи и попита недоверчиво:

– Значи вече си казал на Бранди за намеренията си и тя е отказала?

– Да, но се надявам, докато се върна, да си променила мнението ѝ. – Стана и попита: – Е, лейди, имам ли думата ти, че ще направиш така, както казах?

Тя го изгледа с омраза и махна с костеливата си ръка.

– Да, поне за момента.

– Искаш да кажеш, докато ти дойде друго наум? Опитай нещо, което не е по волята ми, и ще се озовеш в Глазгоу! – Той се поклонил, обърна се и тръгна към вратата. В гърба му се заби смъртоносният поглед на старицата.

Следобед небето се проясни. Бъртранд и Ян решиха да тръгнат, преди да се е намръщило отново. Мабли изглеждаше малко смутен, но му подаде куфара и каза:

– Ще внимавате, нали, ваша светлост?

– Да, ще бъда внимателен, Мабли. Няма да се бавя много. Единственият ми съвет към тебе е да избягваш една жена, наречена Мораг. Просто стой далеч от нея и всичко ще бъде наред. – Засмя се, потупа камериера си по рамото и се отдалечи.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

– Да не се измокриш, кукличке – извика Бранди след Фиона, сигурна, че думите ѝ ще минат покрай ушите на малката. Гледаше я усмихната как слиза по пътеката към брега. Въздъхна и се обърна. Не можеше да си обясни защо изпитва тъга. Ян беше заминал с Бърtrand едва преди час. Тя беше гледала след отдалечаващата се кола, докато престана да чува чаткането на копитата. Беше станало по-топло. Свали шала и навиръкавите на роклята си. Като не можеше да измисли нищо по-добро, девойката седна на тревата. Започна да къса жълти цветя и да плете венци.

Усети нечие присъствие. Обърна се и видя до нея да стои Пърси. Той се наведе и вдигна шала ѝ. Сви го на кълбо и го захвърли надалеч. Бранди го изгледа студено.

– Значи ти е омръзнало да се наливаш и си излязъл на слънце? Дали все пак няма да ти е по-приятно да си в някоя тъмна стаичка? Там може да пиеш, да мърсуваш или да разказваш на всички какъв чудесен човек си. Изобщо не си интересен, знаеш ли? А сега ми донеси шала и ме остави на мира!

– Обиждаш ме, Бранди! Девойките не правят така, защото не знаят как ще реагира мъжът. И защо ти е потрябвал този шал? Слънцето наистина е доста силно. – Погледът на зелените му очи се плъзна от лицето към гърдите и кръста ѝ. – Не трябва да криеш женските си прелести, Бранди! Изненадана си, нали? Не мислеше, че някой ще се досети какво криеш под шала. Аз имам опит с жените. С удоволствие бих погалил гърдите ти! Уверявам те, че ще ти хареса!

Тя вирна брадичка. Беше изплашена, но за нищо на света нямаше да го покаже.

– Ти си този, който обижда. Не те харесвам, защото си груб и нахален. Още веднъж те предупреждавам да ме оставиш на мира! Не обичам да бъда в компания със свини и копелета!

Видя в очите му опасно проблясване и инстинктивно се отдръпна назад. Беше отишла твърде далеч.

– Станала си високомерна и недостижима. Това иска знаменитият херцог от теб, за да те отведе в Лондон, нали? Не се учудвай. Току-що лейди Адела ми съобщи за късмета, който си извадила. – Не ѝ каза, че дъртата кучка категорично му беше забранила да се доближава до внучката ѝ. – Кажи ми, братовчедке, какво се иска от теб, за да заслужиш

зестра и пътуване до Лондон?

– Херцогът е същият като теб, Пърси. Иска да танцувам гола пред него. Бих го направила за жълти стотинки, но не и за това пътуване до гадния Лондон. Ти си един глупак! Махай се оттук!

Бранди бавно се изправи. Той още стоеше и се взираше в гърдите ѝ. Имаше вид на хищник. Девојката знаеше, че няма да победи, ако реши да я нападне. В този момент разбра, че Ян е отишъл при лейди Адела зад гърба ѝ. Негодник! Щеше да ѝ плати за това! После възвърна самообладание и каза спокойно:

– Предполагам няма да оплескаш нещата, Пърси? Ти си мой братовчед. Би трябвало да ме защитаваш, а не да ме нападаш! – Не ѝ идваше нищо друго наум, но трябваше да говори. Дали все пак нямаше и капка чест у него?

Той остана безмълвен.

– Слушай, Пърси, нямам никакво намерение да ходя в Лондон. Знаеш, че баба постоянно крои някакви планове. Колкото до намеренията на херцога да ни даде зестра, не знам нищо за това. – Вдигна рамене и отстъпи назад.

– Странно момиче си ти, Бранди. Изобщо знаеш ли какво искаш?

– Какво искам ли? – Тя знаеше какво иска, но това беше невъзможно. Погледна към морето. Няколко селяни хвърляха мрежа от малката си лодка. – Не гоня вятъра, Пърси. Не се опитвам да върша неща, които ще ме направят нещастна. Искам това, което мога да имам: баба, Фиона и Пендърлей. – Тя се обърна към него. Ще останеш ли, или ще се върнеш в Единбург?

Той си припомни подигравателните думи на лейди Адела: „Трябва да свалиш мръсните си ръце от момичето, момче! Твоята наследница те очаква, нали?“

– Единбург? Предполагам, че ще си замина утре. Ще ухажвам своята наследница, въпреки че баща ѝ още не знае. Надявам се съдът да вземе решение в моя полза.

– Това ли искаш, Пърси? – Бранди зададе въпроса си вече по-спокойна. В гласа му имаше много горчивина и тя го беше съжалила за момент.

Младият мъж изгледа нежните къдрици, паднали на челото ѝ. После погледът му спря върху гърдите ѝ.

– Не, момиче, изобщо не го искам! Просто това е, което мога да имам. Аз искам теб!

Преди да разбере какво става, Пърси я сграбчи и грубо я притисна

към себе си. Тя извика от болка и страх, но устните му вече бяха върху нейните. Езикът му дръзко се промъкваше между зъбите ѝ. Противни ѝ бяха влагата в устата и грубостта му. Започна да се бори. Буташе го и се опитваше да издере лицето му.

– Не ме удрай, Бранди! Знаеш колко отдавна те желая! – Той я повдигна с лекота и я положи на поляната сред жълтите цветя.

Тя успя да изкрещи, но устните му отново се сляха с нейните. Тялото му се настани върху нейното. Бранди не можеше да си поеме дъх.

Разкъса блузата ѝ и затърси гърдите ѝ. Господи, той щеше да я изнасили! Бранди се извиваше под него. Удряше го по раменете и скубеше косите му. Дъхът му беше топъл. Членът му беше твърд и притискаше корема ѝ. Беше виждала как се чифтосват животните. Очакваше всеки момент да проникне в нея.

– Бранди! Пърси! Играете си, а не сте ме извикали! Може ли да поиграя с вас?

Мъжът замръзна. Лицето му смешно се изкриви от изненада.

– Фиона! – извика сестра ѝ, като оправяше дрехите си. – Махни се от мен, проклет негодник такъв! Сигурно няма да ме изнасилиш пред Фиона, нали? Не, дори ти не може да бъдеш такъв подлец!

Тя го избута и скочи на крака. Пърси също стана. Лицето му пламтеше от гняв. Чу го да ругае под нос.

– Е, не може ли и аз да играя? Ти удряше Пърси, а той се преструваше, че го боли. Стенеше и въздишаше, сякаш стреляш по него. – Фиона изгледа първо сестра си, а след това Пърси.

Бранди поклати глава.

– Играта свърши, кукличке! Пърси загуби. Няма да играем повече. – Като видя разочарованието на детето, тя наистина се опита да превърне този кошмар в невинна играчка. – Братовчедът Пърси ме учеше на един нов вид борба. Както виждаш, аз хубавичко го натупах.

Искаше ѝ се да го изрита, но знаеше, че не трябва. Можеше да я нападне и пред очите на Фиона. Имаше вид на човек, готов на убийство. Пожела да притисне сестричката към гърдите си, тя наистина я беше спасила, но и това не можеше да направи.

– Ще имам и друга възможност, братовчедке – процеди през зъби Пърси. – Тогава няма да я има малката ти сестра. Ти ме искаше, Бранди! Признай това! Само се преструваше на срамежлива. Всички момичета правят така.

Тя отстъпи крачка назад. Изобщо не беше уместно да размахва юмрук срещу лицето му.

– Няма да има друг случай, Пърси! Изобщо не се надявай на това – заяви и хвана Фиона за ръка.

Бранди остави сестра си при Марта. Не обърна внимание на удивения ѝ поглед. Веднага се отправи към стаята на лейди Адела. Като стискахе разкъсаната си рокля, тя пристъпи към старицата.

– Имаш вид на същинска повлекана. Цялата си раздърпана и окъсана. Дори копчетата ти не са закопчани. – Лейди Адела изглеждаше ядосана. – Остава да се намацаш като сестра си!

Бранди усети как чашата на търпението ѝ прелива.

– Чуй ме, бабо! Щях да изглеждам като кралицата, ако Пърси токущо не се беше опитал да ме изнасили!

Лейди Адела се изненада:

– Пърси се опита да те изнасили?

– Точно така – отговори тя. Припомни си тежестта на тялото му върху своето и направо полудя. Задъхана продължи: – Фиона ме спаси. Помисли, че това е някаква игра. Добре поне, че не продължи и пред нея. Господи, искам да го убия!

– О, значи Фиона те е спасила? Звучи успокоително! – Устните на баба ѝ се изкривиха в усмивка. Значи се забавляваше.

– Какво ще правиш с него, бабо?

– Трябваше да се досетя, че ще го направи, момичето ми. Ти постоянно го дразниш. Вече ти казах, че той е просто един слаб Робъртсън. Искаш нещо да му направя? Всъщност, след като не е успял да излее страстта си върху тебе, това е безсмислено. Каква превзета моралистка си само! Сигурно знаеш какво искат мъжете от жените? Нормално е, особено за мъж като Пърси. Не е успял и затова ще си мълчиш! И си избий от главата тези мисли за убийство!

Внучката ѝ я гледеше удивена.

– Щеше да ти бъде безразлично, ако беше успял?

– Разбира се, че нямаше да ми бъде безразлично! Това щеше да промени всичко. Имаш право да се възмущаваш, но все пак не се е случило нещо непоправимо. Караш ме да мисля, че си методистка. Ще гледам нашият похотлив Пърси да си замине още утре. Няма да те безпокои повече, момичето ми.

– Преди да ме нападне, той призна, че си му казала за пътуването ми до Лондон. Разговаря ли Ян с тебе?

Лейди Адела усети гнева на Бранди. Вече не се сърдеше на Пърси. Значи имаше огън във вените на това момиче! Трябваше да внимава какво приказва, макар да се съмняваше, че херцогът ще посмее да я

унижи така. Гневът винаги ѝ беше помагал да командва Бранди. Когато заговори, в гласа ѝ беше събрана цялата величественост на кралица Мери.

– Разбира се, че херцогът разговаря с мен, глупаче. Ако тебе не те е грижа за бъдещето ти, той е твой настойник. Длъжен е да помисли за това.

– Няма да замина за Лондон, бабо! Казах му. Как е посмял да дойде и при теб?

– Добре, дете, няма да те насилвам – отвърна лейди Адела, като вдигна отбранително съсухрените си ръце. – Никога не съм одобрявала твоя инат. Явно си го наследила от дядо си Енгъс. Знаеш, че това е противна черта на характера.

Бранди си отдъхна.

– Благодаря, бабо! Няма да напусна Пендърлей независимо от волята на херцога!

– Както желаяш, дете. Мислех, че ще ти хареса възможността да си избереш свестен съпруг. Ян ме увери, че там ще се запознаеш с много джентълмени. След като не искаш, остана си в Пендърлей...

– О, благодаря ти, бабо!

– След това, което се е опитал да направи Пърси, сигурно няма да го харесаш, но...

Младото момиче се отдръпна назад като ужилено.

– Пърси? За какво говориш? Какво общо има това с Пърси? О, бабо, ти знаеш, че го ненавиждам! Никога няма да се омъжа за него!

– Ти искаш и хляба, и маслото, момиче? Така не може! Не искам стари моми в Пендърлей! Или ще се омъжиш за Пърси, или ще заминеш за Лондон. Изборът е твой.

Това не можеше да бъде! Бранди се опита да преглътне възмущението и отвращението. Започна да крачи напред-назад из стаята.

– Бабо, защо ме правиш нещастна? Какво съм ти сторила, че ме мразиш така?

– Не те мразя, глупачето ми. Господ ми е свидетел, че искам да си добре уредена, преди да се преселя в ада при дядо ти. Той те обичаше. Не мога да допусна цяла вечност да ми натяква, че не съм се погрижила за тебе.

Бранди си наложи да говори спокойно:

– Щом е така, дядо също няма да одобри факта, че съм нещастна. Знаеш... че не харесваше Пърси?

Лейди Адела се обърка. Херцогът нямаше никога да позволи Пърси

да вземе момичето. Побърза да смени посоката, вбесена от безсилния си гняв срещу нахалника. Тя удари силно бастуна си в близката маса и го захвърли счупен на две.

И това не помогна. Момичето размаха юмрук.

– Ще избягам, бабо! Кълна се, че ще избягам от тук!

Старицата пое дълбоко дъх. Сатанинска усмивка изкриви устните ѝ.

– Ще избягаш, Бранди, и ще ти отнема Фиона. – Нямаше представа какво ще постигне с тази заплаха, но веднага разбра, че е спечелила битката. Съпротивата мигновено беше сломена. Бранди стоеше неподвижно, отпуснала рамене. – Фиона ти е като дъщеря, знам това. След като изкараш Сезона в Лондон и се омъжиш, детето ще бъде твое. Обещавам ти!

– Ти си лош човек, бабо!

– Може и да е така, но това няма значение. А сега си върви, защото трябва да разговарям с чичо ти Клод. Той ме чака в пристройката.

Бранди изтича навън. Напусна замъка, като внимаваше да не срещне Пърси. Той вероятно още се мотаеше наоколо, а тя искаше да се разходи по брега, далеч от нечии очи. Тръгна покрай вълните и пое дълбоко от соления въздух. Взираше се към хоризонта с невиждащи очи. Чудеше се дали и отвъд чертата има някой по-нешастен от нея. Водата обливаше сандалите ѝ. Качи се на един камък.

Седна и присви колене към гърдите си. Сълзите пареха очите ѝ. Никога нямаше да изостави Фиона. Готова беше дори да се омъжи за Пърси, но да не загуби малката си сестра. Мислите ѝ се върнаха на другата възможност. Лондон с Ян... и съпругата му. Тази мисъл така я отчая, че трябваше да притисне силно юмуци към очите си, за да спре проклетите сълзи. Да бъде край него всеки ден, докато онази жена обсебваше вниманието и любовта му! Неканени в съзнанието ѝ се върнаха думите, които беше изрекла пред Пърси: „Не гоня вятъра!“

Каква глупачка беше само! Не можеше да има херцога и трябваше да приключи с това! Преглътна този горчив хап и се замисли за Лондон. Нямаше никаква представа какво представляваше този Сезон. По думите на баба ѝ там сигурно се срещаха дамите с различни джентълмени. Целта им беше да си изберат съпрузи. Може и да беше глупачка, но искаше единствено него! Щом не можеше да го има, нямаше да бъде на никого! Изправи се и се загледа в морето.

Тя гонеше вятъра, но това нямаше никакво значение. Понякога мечтите ставаха реалност!

Облегнатата тежко на бастуна, лейди Адела последва Фрейзър. Влязоха в малката гостна на пристройката.

– Не ставай, Клод – каза кисело тя. – Няма причина и двамата да страдаме.

Фрейзър ѝ помогна да седне. После ѝ предложи една от кифлите, които току-що беше изпекъл.

– С ягодово сладко са, лейди.

– Не, Фрейзър. Обичам ги без пълнеж, само с масло. – Тя го изгледа. Избелелите ѝ очи блестяха. – Ако беше останал при Мораг, тя нямаше да се превърне в такава смрадлива повлекана. Клод, ти си направил правилния избор. Би ли желал да си разменим Фрейзър и Мораг?

– Фрейзър е добре, където е, лейди – изломоти Клод, като размаза малко сладко по предните си зъби. – Ако го накараш да се доближи до Мораг, веднага ще избяга в Единбург. Прав ли съм, Фрейзър?

Прислужникът присви устни и кимна с глава.

Лейди Адела попита

– Не вкарваш ли някоя жена в леглото си, Фрейзър? Кълна се, че Мораг се чеше по цял ден, защото няма кой да ѝ се качи!

Ноздрите на Фрейзър се разшириха.

– Ако разрешите да кажа мнението си, не от мъж има нужда Мораг. Два пъти на ден някой трябва да я натрива хубавичко с миризлив сапун.

Лейди Адела се задави с кифлата си и той деликатно я потупа по гърба.

– Обичам мъже, които изказват гласно мислите си, Фрейзър. Сега ни остави, защото Клод иска да ми досажда.

Когато прислужникът спокойно напусна стаята, тя се обърна към Клод, като изтриваше трохите от устните си:

– Е, племеннико, сега можем да говорим спокойно. Слушай ме внимателно, защото утре вече нещата ще бъдат решени. – Той се приведе напред с блеснал поглед. За миг подаграта му беше забравена. – Знаеш, че е време за компенсация. Предполагам, че старият Макферсън е вбесен от задачите, които му възложих, но ще ги изпълни. Двамата с Бърtrand ще възвърнете правата си над Пендърлей. Какво ще ви донесе това, само Господ би могъл да знае.

– Ще ми навлечеш много неприятности с това, че признаваш за законен внук този негодник Пърси. А какво ще правиш с херцога, ако смея да попитам? – Гласът му беше прегракнал от възбуда.

Лейди Адела вдигна изрисуваната си вежда.

– Ти да не мислиш, че ще го отровя? Хайде, момчето ми, знаеш, че бях с вързани ръце, докато онзи проклетник Енгъс газеше земята. След смъртта му не можех да бързам. Херцогът има намерение да даде пари за имението. Нека да се изрси хубавичко, после ще видим. Ти, Бърtrand и Пърси... Ще бъде красива битка, ако още тече кръв във вените ти.

– Ти си завързала ръцете ми, госпожо – избоботи той. – Не виждаш по-далеч от носа си. Ако херцогът държи на имението, нито един от нас няма да се справи с него. Пендърлей ще отиде в ръцете на англичаните и ще го загубим завинаги. Знаеш ли какво ми е, като виждам как Бърти играе по гайдата му? В края на краищата той е единственият, който трябва да наследи Пендърлей. Ти, както и аз, си във властта на херцога!

Тя се наведе напред и каза тихо:

– Прав си, Клод, но спомни си, че херцогът все още няма наследник. Има само един братовчед. Сигурно не мислиш, че шотландският съд ще одобри иска на човек, който няма кръвна връзка със семейство Робъртсън? – Клод беше готов да протестира, но тя вдигна ръка. – Достатъчно, момчето ми! Направих каквото можах за теб, Бърtrand и Пърси. Сега е твой ред да действаш.

– Искам само това, което е мое – заяви ядосан Клод. – Даваш ми седлото, но не и коня. Какво ще стане, ако всички разберат защо баща ми е бил лишен от наследство? Какво ще стане, ако ти...

Старицата отметна глава и се разсмя високо.

– Дъглас не беше толкова тъпоумен, като теб! Ще кажа, че си безсрамен лъжец, и ще те прогоня в планините! Баща ти мълча до смъртта си. Единствената му грешка беше, че каза на теб, момчето ми. Ако имаш достатъчно ум в главата си, няма да издадеш тайната на Бърtrand. За мен той е едно безгръбначно, което гледа херцога в устата!

– Няма да ти позволя да говориш така за Бърти! Мисля, че такава като теб се харесва повече на простак като Пърси, отколкото на джентълмен като Бърти.

Лейди Адела помирително вдигна ръка.

– Успокой се, Клод, преди да се е пръснало сърцето ти! – Отпи шумно глътка чай и смени темата. – Не съм ти казала, но искам да омъжа нашата Констанс за Бърtrand. Имаме още няколко години, но момичето се развива много бързо. Ако не греша, синът ти я харесва?

– Това дете? Бърти никога не е поглеждал жена в живота си! – Възкликна той.

– Заобиколена съм само от глупаци! Отвори си очите, момче! Кони не е като Бранди. Тя се мисли за жена. Ако Бъртранд ѝ обърне внимание, съвсем скоро ще попадне в ситуация, за която ще е виновен единствено той.

Клод хвана небръснатата си брадичка.

– Бърти ми каза, че херцогът щял да осигури зестра на момичетата?

– Да. Недей да мислиш, че иска да заведе и Констанс в Лондон, както Бранди. Господи, трябва да чакаме още две години! Бъди сигурен, че ще се е простила с девствеността си много преди това!

Клод се размърда. Днес кракът го болеше ужасно.

– Добре, лейди, ще говоря с Бърти. Само не очаквай да изнасили момичето!

Тя се опита да си представи подобна сцена, но не успя.

– Не мога дори да си представя Бърти със свалени панталони! Ако искаме да постигнем нещо, Кони трябва да го прелъсти!

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

През следващите две седмици Бранди откри, че самотата, на която се беше отдала, започва да губи своето очарование. Мислите ѝ непрекъснато се въртяха около херцога. Представяше си какво прави, включително и с нея. Дори си позволяваше да се вижда като елегантна млада дама, която не говори с шотландски акцент. Деколтетото ѝ става все по-предизвикателно. Около нея се тълпят джентълмени, а Ян ревнува. Не, херцогът не би могъл да я ревнува! Нямахте причина за това. Беше прекалено самоуверен в себе си и знаеше какво прави. Вече се виждаше как си вее с ветрилото, когато шумът от приближаваща се карета я върна към реалността.

Тръгна бавно към замъка, за да види кой е дошъл. Най-вероятно беше Макферсън. Баба ѝ беше споменала, че възнамерявал да ги посети. Когато се промъкна през рододендроните по пътеката, замръзна на място. Това беше каретата на херцога.

Изведнъж осъзна, че изглежда ужасно. Влажни къдрици падаха върху челото ѝ. С овехтялата си рокля приличаше на селянка. Мислеше да се промъкне незабелязано към задните стълби, когато чу да викат името ѝ.

– Бранди!

Херцогът и Бърtrand стояха до каретата и гледаха към нея. Тя стисна зъби и им помахала. В никакъв случай не трябваше да се приближава към тях.

– Изглежда като морска сирена – чу да казва Бърtrand.

„По-скоро като заблуден делфин“ – помисли си Бранди. Започна бавно да се приближава към Ян. Всяка стъпка ѝ носеше по-голяма болка.

– Прав си – усмихна се херцогът, като вдиша дълбоко от морския въздух. Изведнъж осъзна, че му е приятно завръщането в Пендърлей. Огромният сив замък вече не му се струваше струпана купчина камъни, която ще бръкне в кесията му, а горд символ на шотландската история.

– Ела, Бранди – повика я Бърtrand, – Имаме да разказваме толкова много неща!

Нямахте вече никаква надежда за нея.

– Добър ден, Бърtrand, Ян. Надявам се, че пътуването ви е било успешно? – Това прозвуча добре. Може би само я слушаха, без да я

гледат.

– Да, така беше – потвърди Бърtrand. – Господи, момиче, миришеш на море!

В този момент Бранди намрази морето. Очите на херцога блестяха весело. Искаше й се да закрепчи в лицето му, че не й е чичо. Мислеше я за повлекана, за старомодна и за недорасла. Да върви по дяволите!

– Ще отида да се преоблека – избъбри тя.

– Не бъди глупава! – Бърtrand я потупа по рамото. – Никой няма нищо против да си имаме сирена в замъка.

Не се съмняваше в това, защото херцогът добави с отблъскващо любезния си глас:

– Хайде, Бранди, донесох ти подарък от Единбург. Искам да ти го връча час по-скоро.

Подарък? Сигурно й е купил кукла? Тя кимна. Образът на елегантната млада дама, която си вееше с ветрилото, беше изчезнал.

Когато мина покрай него, той едва се стърпя да не погали влажните й къдрици. Започна да се чуди откъде му беше дошло това наум. Той не беше мъж, който се поддава на моментни изблици. Особено на необяснимите.

Когато тримата влизаха във всекидневната, Ян се зачуди как ще се държи с него лейди Адела. Не беше я оставил в много добро настроение.

Лейди Адела, Клод и Констанс пиеха чай. Явно това беше единствената английска традиция, която старицата спазваше.

– Значи се наровихте на овча тор – възкликна тя и шумно сложи чашата в чинийката си.

– Така е, госпожо – отговори херцогът. Усети, че му е липсвал грубият й хумор. – Виждам, че ви намирам в добро здраве?

– Да, но не благодарение на ваша светлост. Бърти, твоето присъствие ме успокоява. Клод е нетърпим мърморко. Добре че ти, а не аз живея с него. – Видя, че Бърtrand разговаря с Констанс, и продължи по-високо: – Виждам, че братовчедка ти е липсвала повече, отколкото баща ти. Понеже го познавам, не мога да кажа, че те обвинявам.

– Това не е вярно – защити се той и се поклони на баща си. – Просто разказвах на Кони, че прекарахме няколко дена в Единбург. Посетихме много забележителности. Срецнахме се с човека, който ръководи бизнеса на херцога и неговата банка.

– Какви забележителности?

– Например един замък и много други неща.

– Дали не са ти харесали бардаците, Бърти? – попита лейди Адела дяволито, като почукваше с пръсти по облегалката на стола.

Ян се засмя.

– Не сме толкова пропаднали, уверявам ви, лейди Адела! Единбург е много красив град. Той е неоспорим северен съперник на Лондон. Мога да добавя, че и магазините там са на висота.

– Да, и знаеш ли, Ян настоя да влезем в тях – обади се и Бърtrand, загледан в очите на Констанс. После се стресна и обърна поглед към Краби, който тъкмо внасяше някакви кутии.

– Купили сте ми подарък – възкликна момичето и скочи.

– Донесохме подаръци на всички дами – уточни херцогът. Погледна към лейди Адела, за да разбере каква ще е реакцията ѝ.

Не беше изненадан. Тя изсумтя. Когато ѝ подаде нейната кутия, тя бързо я пое.

– Какво е това? Саван за старите ми кости?

– О, не, госпожо. – Аз предложих точно това, но Бърtrand отказа да посещава такива магазини. Каза, че няма да го изтълкувате добре, и за това се спряхме на друго.

– Голям хитрец си – каза лейди Адела и отново изсумтя. Започна бързо да разгръща пластове сребриста хартия. – О! – Изтегли превъзходен копринен шал във всички нюанси на синьото. – Това не е за старица като мен. Ще подчертава бръчките ми. Ще изглеждам съсухрена, почти мъртва.

– Точно това казах на продавача – изрече Ян и въздъхна. – Не исках да има никакви шарки. – Не ме е послушал и ще трябва да го върна.

Тя го изгледа кисело и бързо напъха шала в плоското си деколте.

Херцогът поднесе подаръка на Бранди, докато Бърtrand пхна кутията в нетърпеливите ръце на Констанс. Ян се чудеше как ще приеме подаръка Бранди. Той подхождаше повече на зряла жена, отколкото на девойка.

Ръцете ѝ трепереха, докато диплеше планината от синьо кадифе. Стана и сложи роклята върху себе си. Не виждаше колан и се чудеше къде е талията.

– Това е императорски модел. Създаден е от Наполеоновата Жозефин – поясни херцогът усмихнат. Искаше му се да добави, че тази рокля подчертава бюста на дамата.

– Много е красива! И е толкова нежна! Никога не съм имала нещо толкова богато и топло. Но не разбирам, Ян? Къде е талията? Ще изглеждам доста странно в нея!

– Ни най-малко – успокой я той, като се стараше да я гледа в очите. – Кройката е такава, че ще пада свободно от кръста надолу. Това е последната мода в Лондон.

Бранди разгледа дрехата отново. Видя парче кадифе, което трябва да прикрие бюста ѝ. Не разбираше каква беше тази мода, щом два сантиметра плат трябваше да прикриват женските гърди.

Ян наблюдаваше как се сменя изражението на лицето ѝ. Явно беше смутена. Сигурно роклята не ѝ харесваше. Защо изобщо трябваше да ѝ я купува?

– Бранди, ако моделът не ти харесва, ще ти ушим друга? Не се безпокой за това!

Тя притисна красивата дреха към гърдите си.

– О, не! Това е най-прекрасният подарък, който някога съм получавала. Благодаря ви, Ян!

– Това не е нищо. Исках просто да те зарадвам. – Гласът му беше дрезгав, което беше съвсем необичайно.

Вниманието му беше привлечено от щастливото възклицание на Констанс. Усмихна се вътрешно, защото беше настоял Бърtrand да избере нейната рокля. Тя беше от тъмнозелен муселин. Цялата беше обточена с дантели, а деколтето ѝ съвсем не подходеше на шестнадесетгодишна девойка.

Бранди внимателно сгъна роклята и я постави обратно в кутията. Вдигна поглед към Ян.

– А за Фиона, ваша светлост?

– Как бих забравил твоето мъниче? – Той се засмя и посочи голяма кутия, оставена до вратата.

Тя го изгледа с любов. Ян беше уверен, че е заради детето. Защо ли толкова се вълнуваше от това?

– Нека да я доведе! – Бранди направи лек реверанс и изхвърча от стаята.

Бърtrand каза на Констанс:

– Зеленото отива на очите ти, Кони, въпреки че дрехата не е толкова топла.

Лейди Адела изгледа Клод многозначително.

– Виждам, че си придобил поетични наклонности, Бърти – отбеляза той, погледнал сина си с други очи. – Значи няма нищо за стария ти баща?

– Купихме подаръци само за дамите, татко – отговори му и побърза да отмести поглед. На вратата се появи една фъртуна с яркочервена коса

и щастливо изражение на лицето. Фиона застина пред големия дървен сандък със зейнала уста.

– Хайде, кукличке, ще ти помогна да го отвориш – каза Бранди. – Можеш ли да познаеш какво е? Ян ти го е донесъл чак от Единбург.

– Аз ще ти помогна – предложи Ян, като отблъсна ръцете на Фиона от сандъка. Дватамата с Бранди отвориха капака.

– О, Господи!

– Това е кон – извика детето и задърпа гривата му.

– Почакай малко, миличко – възпря я той усмихнат. – Нека го извадя аз. Дръж сега! Остави гривата му. Виж, има още седло и юзда. Може и да се люлее.

– О, Господи! – възкликна Бранди. Беше клекнала на пода до сестра си. Погледна нагоре към него и каза с глас, който можеше да разтопи и камък. – Това е най-големият подарък, който някога е получавала, Ян! Не би трябвало да глезиш детето, но съм доволна, че го направи! Фиона няма много играчки. Нямаше пари за такива неща.

Господи, колко красива беше в този момент! Нежният ѝ глас го милваше като перце. Тогава си спомни за Фелисити.

– Много ми е приятно, че ви зарадвахме – чу да казва Бърtrand. Той не изпитваше други чувства към нея, освен като към роднина. – Ян, не е ли време да информираме всички какви сделки сме сключили? Да, направихме голям вълнен подарък на Пендърлей. Сериозно ви говоря! Купихме овцете от най-напусения човек в Шевиот. Казва се Хескет – продължи да разказва възбудено. – Чували ли сте за него, лейди Адела? Живее в голяма каменна къща, която на години изглежда колкото Пендърлей. Има дълъг нос и винаги се чеше по ухото.

– Хескет? – повтори тя бавно и поклати глава. После изгледа намръщено Фиона, която надаваше радостни викове. – Бранди, отведи това дете и коня му, преди да ми се е разцепила главата!

– Ела, кукличке! Искаш ли да си представим, че това е големият дървен кон, застанал пред портите на Троя.

Бранди настани сестра си и нейния кон пред камината в стаята си. После измъкна скъпата кадифена рокля от кутията и трескаво съблече дрехите си. Изгаряше от нетърпение да усети фината блестяща материя. Внимателно я облече. Затрудни се с малките копчета на гърба. Бързо се приближи до тясното огледало в ъгъла. Огледа се, изчервена от смущение, загубила ума и дума.

Над деколтето гърдите ѝ се показваха заоблени, снежнобели. Цепката между тях сякаш започваше от гърлото ѝ. Господи, каква противна

и уродлива крава беше само!

– Бранди, ти не приличаш на себе си! Имаш вид на кралица, на красива кралица! И си толкова бяла!

Опита се да прикрие гърдите си с ръце, но това беше невъзможно.

– Да, кралица като Елена, която държали в Троя и войниците отишли да я спасят. Ян ще помисли, че си най-красивата дама на света!

– Не е така – отговори Бранди. – Грещиш, кукличке, това съм си аз. Ян ти купи кон, а на мен – рокля. Не е ли чудесно това?

Сестра ѝ пристъпи напред. Преди да погали кадифето, провери дали са чисти ръцете ѝ.

– Гладка е като козината на зайче, но аз предпочитам коня си.

– Мислиш ли, че ще бъде прилично да сляза с нея на вечеря? – Бранди съзнаваше абсурдността на въпроса си.

– Ако братовчедът Пърси беше там, сигурно щеше да я хареса – отговори Фиона. Как можеше да знае тя, че говори самата истина? Беше намерила Пърси върху нея, взела кошмара за борба. Дали не се беше досетила нещо? Не, беше прекалено малка за това. – Мисля, че той постоянно те гледа много глупаво, а Кони не сваля очи от него.

Умната ѝ сестричка беше обрисувала много точно картината. Бранди се приближи до прозореца. Наслаждаваше се на приятното чувство от допира на роклята с корема и краката ѝ. Обвита в облаци прах, пред замъка спря карета. Като видя от нея да слиза Пърси, Бранди затаи дъх. Бързо отстъпи назад. Господи, какво правеше той тук?

Застана пред огледалото и дълго се оглежда. После много бавно съблече роклята и я прибра в кутията. Спомни си за Ян. Тя трябваше да направи нещо, за да промени външния си вид. В противен случай щеше да я вземе за старомодна, недорасла повлекана. Бързо навлече муселинената рокля и пристегна дантелите на ризата върху гърдите си. Решително разплете косите си и прокара четката през гъстите къдрици. Нави плътна корона от коса върху главата си, а свободната коса пушна надолу и я нави на пръстите си. Прегледът в огледалото даде удовлетворителен резултат. Поне от шията нагоре.

Бранди слезе във всекидневната по-късно от обикновено. Фиона беше прекалено възбудена и отказваше да си легне. После поиска да спи с кончето до нея. Наложил се да ѝ се поскара. Радваше се да изглежда скромно, но като влезе в стаята, разбра, че е сгрещила. В новата си рокля Констанс изглеждаше красива и като истинска жена. Прониза я ревност.

Лейди Адела я изгледа накриво и изгърмя.

– Глупачка! Мислех, че най-сетне ще зарежеш грозните одежди. До сестра си приличаш на плашило. Поне не си с плитки. Това все пак е нещо.

Пърси заяви на лейди Адела, без да откъсва поглед от Бранди:

– Както казвате, лейди, нашето плашило малко е променило вида си, но това не е достатъчно. Ако ми позволи, бих я научил да има по-завършен вид!

– Какво разбираш под „по-завършен“, Пърси? – попита Констанс.

– Сестра ти вече е жена, Кони, но не иска това да ѝ личи. Бих ѝ помогнал, бих я окуражил дори.

– Няма да стане, Пърси – отрязва го Бранди.

Ян не можеше да откъсне очи от косите ѝ. По-дьяволите, беше сигурен, че роклята ще ѝ стои идеално!

– Роклята е много красива, Ян – благодари му тя. – Просто не ми е съвсем по мярка. Ще трябва да я оправя, преди да я нося. – Обърна се към сестра си. – Много си красива, Кони! Както каза Бърtrand, зеленото отива на очите ти. И моделът е чудесен.

Констанс кимна величествено. „Права е баба – мислеше тя. – Бранди наистина изглежда като плашило.“ Тази вечер щеше да постигне това, което винаги беше мечтала. Пърси ще предпочете нея, а не сестра ѝ. Нацупи се на Бърtrand, защото той се беше увлякъл във възхищението си към нея. Погледът му притъмня. В края на краищата той ѝ беше купил тази рокля! Твърде дълго се беше упражнявала. Сега трябваше да бере плодовете от труда си. Може би, ако обърне повече внимание на Бърtrand, Пърси щеше да я забележи? Обърна се към него и прокара език по устните си.

– Наистина ли харесваш роклята ми, Бърти?

Покорен повече от розовото езиче, той се остави да бъде прелъстен.

– Да, Кони! Ти си най-приказното момиче в цяла Шотландия!

Но Пърси гледаше Бранди. Какво да направи сега? Бърtrand я зяпаше като омагьосан, а нея това изобщо не я вълнуваше. Какво беше намерил Пърси в Бранди, та постоянно я зяпаше така?

Той ѝ шепнеше:

– Май не съжаляваш, че ме виждаш, братовчедке? Да не си променила намеренията си? Може би двамата можем да се разходим утре? Дали не е дошло времето да те науча на някои неща?

– Може би дяволът броди из земята, както се казва в Библията? Може би дяволът ще се върне в Единбург, за да третира жените като уличници?

Пърси отметна глава и се разсмя.

– Вечерята е сервирана – провикна се Краби от вратата.

– Не е нужно да крещиш като малоумен, Краби – сръза го ледено лейди Адела. – Ела тук, Бранди! Трябва да ми помогнеш с шала!

Пърси изсъска:

– Значи господарят ти е подарил рокля? Питам се защо това трябва да те впечатлява? – Изгледа сплесканите ѝ гърди. Припомни си я как се бори с него. Това нямаше да продължи дълго. Постоянно си го повтаряше, след като тя му се беше изплъзнала.

Девојката оправи новия шал върху хилавите рамене на лейди Адела и попита високо:

– Защо се върна в Пендърлей? Дали твоята наследница не е проумяла истинската ти същност и не те е пратила по дяволите?

– Какъв остър език имаш, братовчедке! Не, ако искаш да знаеш, моята наследница ме молеше да остана при нея!

– Срамота е да не се съобразиш с желанието ѝ. Тя ще оцени повече твоето присъствие, отколкото ние.

– Съгласна съм с момичето, Пърси – обади се лейди Адела. – Ще забравиш маниерите на Робъртсън, или ще съжаляваш за поведението си! – Тя го изгледа остро под смръщените си вежди. Пърси разбра, че знае за опита му да изнасили Бранди.

Изведнъж се изплаши. Старицата би могла да спре процедурата по узаконяването му. По дяволите, тази Бранди! Той беше сигурен, че и тя го желяе. Правеше се на скромна и го дразнеше.

– Ще бъда по-мек от шевиотските овце, които е купил херцогът, лейди!

– Пърси мисли, че всички жени го желаят – обади се Бъртранд и веднага съжали за думите си. По лицето на Ян се появи изненада.

– Пърси? Желан? – Лейди Адела отново беше възмутена. – Единствените, които биха те търсили, момче, са полицаите от затвора за дългове. Биха те пожелали и проститутките от източните покрайнини на Единбург.

– Това няма да продължи дълго, лейди, уверявам ви! Всичко ще се промени, щом стана истински Робъртсън – заяви той.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Бранди бързаше към конюшната. Закъсняваше, защото десет минути се беше борила със себе си. Беше си приписала ездаческите умения на майка си. Едва си поемаше дъх от пристегнатия до пръсване корсаж.

Когато наближи разнебитената постройка, забави крачка. Явно съвсем беше полудяла. Беше уверила Ян, че обича да язди. Постъпката ѝ явно беше продиктувана от желанието поне една сутрин да го има само за себе си. Сигурно той мислеше, че е превъзходна ездачка. Като я хвърли конят на земята, щеше да разбере истината.

Може би щеше да има късмет днес. Щеше да язди старата Марта, която се мотаеше из конюшната, откакто се помнеше. Сигурно нямаше да има нищо против да седи на гърба ѝ няколко часа? Изведнъж видя конюшната с очите на Ян. Торът не беше почистван със седмици. Она малоумен Алби го правеше само когато някой добре му се накараше. Небоядисани дъски скърцаха и при най-слабия вятър, идващ от морето. По покрива имаше безброй дупки.

– Най-сетне се появи, Бранди! Бях загубил вече всякаква надежда. – Ян усмихнато гледаше зачервеното ѝ лице. Сигурно беше тичала по пътя от замъка. – Много си хубава днес. Зеленото ти отива, знаеш ли? – Всъщност тя вече по-често сменяше роклите и карираните си шалове, а косата ѝ не беше сплетена като на момиченце. Беше я вдигнала както предишната вечер. Носеше лилава шапка за яздене.

Бранди пое внимателно дъх. Страхуваше се, че копчетата на блузата ѝ ще се скъсат всеки момент.

– Благодаря, Ян – каза, като не откъсваше поглед от големия му сив жребец. – Ти също изглеждаш добре. – Жакетът и ботушите му бяха светлобежови и му стояха идеално.

– Аз също ти благодаря. Виждам, че се възхищаваш на Кантор. Той е един от моите любимци. Баща му е Мадрас от Кенсингтън. Тази сутрин е твой. Огледах онази кранта в конюшната. Дори с моркови да я нахраня, мисля, че няма да ти свърши работа. И така, Бранди, Кантор е твой. След като си отлична ездачка, ще оцениш качествата му. Обича да скача, но иначе е добре обучен. Ще успееш да се справиш с него.

Тя дълбоко се съмняваше в това. Очите на коня я плашеха. Той щеше да я убие, защото беше празноглава самохвалка. Беше излъгала, без да ѝ мигне окото. Сега трябваше да плати за това. Щеше да умре и само

тя щеше да си е виновна. Кантор стоеше покорно до своя господар. Бранди не се съмняваше, че ще подивее веднага щом усети неумелите ѝ пръсти върху юздата си.

– Изглежда доста буен, Ян! Никога в живота си не съм яздила такъв голям кон. Може би е по-добре да дам на старата Марта няколко моркова? Тя е доста лакома. Може пък да ѝ дойде настроението да излезе навън?

– О, уверявам те, че не е буен! Вярно, че копитата го сърбят за галоп, както моя жребец Херкулес. Но Кантор е джентълмен, ще се увериш в това. Приготвих ти и седлото. – Като я видя, че още се колебае, добави:

– Не мисли, че не мога да се справям със седлата. В Шотландия се научих да ги стягам добре. Дай да ти помогна да се качиш.

Тя преглътна и кимна. „Е, момичето ми – каза си тя, – време е да докажеш, че не си самохвалка! Ако преди това не загинеш, разбира се.“ Стъпи върху сплетените му пръсти. Кантор се раздвижи веднага щом я усети на гърба си. Не беше помръднала ботуша си дори и всичко беше свършено. Все пак успя да се задържи на седлото. Нещо повече: Кантор стоеше неподвижен.

– Бъди учтив, Кантор! На гърба ти има опитна ездачка. Покажи ѝ най-добрите си качества тази сутрин. – Ян потупа коня и подаде юздите на Бранди. Отдалечи се към своя жребец.

„О, Господи, смили се над бедната глупачка!“ – каза си, после гласно изрече:

– Моля те, Кантор, не ме хвърляй в праха! Ако ме стовариш върху тревата, не стъпвай върху мен! Обещавам ти цяла кофа с моркови, ако не допуснеш да се посрамя!

Ян приближи коня си до нейния. Момичето завидя на уменията му.

– Накъде би желала да яздим, Бранди?

– Предлагам ти да водиш, Ян. Аз ще те следвам. Пребродила съм цялата околност. Интересно би било къде ще отидеш ти!

– Както желаш. Отначало ще яздим бавно, но после ти обещавам хубаво предизвикателство. Когато с Бъртранд посещавахме наемателите, видях чудесна моравя. Идеална е за галоп. – Той се усмихна, а Бранди отново се възхити на красивата усмивка и хубавите му зъби.

После изведнъж си представи как галопира по зелената моравя, а копчетата на майчината ѝ блуза се пръскат с трясък.

Ян дръпна юздите на Херкулес и той полетя в лек галон. Преди Бранди да се усети, Кантор рязко подскочи напред. Юздите едва не се

изхлузиха от ръцете ѝ. Тя се вкопчи в седлото, като внимаваше да не падне. Погледна надолу и едва не припадна. По дяволите! Сякаш се беше качила на втория етаж! Добре, че Ян беше отпред. Надяваше се да успее да го задържи все в такава позиция. Не би могла да допусне да я види как се клатушка на седлото. Когато Ян придърпа юздите на Херкулес, за да я изчака, тя му се усмихна.

– Горите около Пендърлей ми напомнят за Кармайкъл Хол. Моята къща в провинцията е голяма, масивна постройка по средата на огромен парк. Мисля, че ще ти хареса. Гората там е съставена от бряст, явор и дъб. Има повече птички, отколкото може да си представиш. Единственият недостатък е, че отзад нямаме море и поляни с жълти цветя.

Бранди смутолеви нещо. Цялото ѝ внимание беше насочено към танца на Кантор под нея. Опита се да си представи неговата гора. Преди да умре, поне щеше да си представи нещо ново!

– Няма нищо по-прекрасно от морето – продължи херцогът, – но в средата на яворовата горичка блести водата на прекрасно езеро.

Кантор присви уши.

– Бих искала да го видя – каза Бранди. Не откъсваше поглед от ушите на коня. Сякаш бяха пришити за шията му. От какво ли се беше изплашил? Тя не беше поискала нищо от него!

– Обичаш ли да плуваш, Бранди?

– Да, и го правя много добре. Обзалагам се, Ян, че трудно би ме победил! Морските течения превръщат човека в превъзходен плувец. Последния път, когато Бърти се опита да ме победи, го оставих да се задъхва, задавен от водата. Мислех, че трябва да го спасявам!

Ян повдигна вежда. Опита се да си я представи как го изпреварва сред вълните. Тя е победила един мъж?

– Виждам, че не можеш да повярваш? Ще запееш друга песен, щом един път влезем във водата! Може да изтриеш скептичната си гримаса.

– Бъртранд те нарече морска сирена, но не вярвам да е имал предвид способностите ти на добра плувкиня?

– Не! Така е, защото често съм мокра и имам солен вкус. Обича да ме дразни. Правил го е винаги, но не вярвам, че иска да види Кони като мен.

– А, значи си забелязала, че той е влюбен в сестра ти. По време на пътуването ни постоянно говореше за нея. Възхищаваше се на красивата ѝ коса, на прелестните ѝ очи. Господи, просто не можеше да се спре! Много жалко, че тя дори не го поглежда. Но още е малка. След време нещата може да се променят.

– Говориш баналности. Времето няма да промени нищо. Знаеш много добре, че причината за всичко е онзи мерзавец Пърси, гръм да го порази дано!

Ян се разсмя.

– Извинявай! Забравих, че не трябва да ругая пред благоприлични уши!

– В момента изобщо не се чувствам благоприличен. Права си, Бранди! Дрънкам баналности, но ти ме постави на място.

Тя въздъхна.

– Да можеше Кони да прозре истинската му същност! Какъв лъжлив и наперен негодник е само! Съжалявам тази наследница, която му е обърнала внимание.

– Може би, когато стане истински Робъртсън, ще получи своята наследница? Тогава ще забрави онова, което не може да получи – изрече той, загледан право в очите ѝ.

– Това няма никакво значение. Баба ми ту го окуражава, ту му се кара, че се доближава до мен. Така искам да се отърва от него! Много странно, че пристигна вчера веднага след теб. Каза ли ти защо е дошъл в Пендърлей?

Ян поклати глава.

– Не бих се притеснявал за това. След като съм тук, той ще стои далеч от теб. Не забравяй, че Пърси много прилича на лейди Адела. Обича да създава интриги и да се подиграва на другите. Това при него е защитна реакция. Предполагам, че не е много приятно да си копеле. Сигурно е разбрал, че с Бърtrand сме в Единбург, и е решил, че сега е безопасно в Пендърлей. Всъщност в момента това изобщо не ме вълнува.

С тези си думи моментално я върна към реалността. Как можа да забрави, че от смъртта я деляха може би минути? Каква глупачка беше. Заплесна се по плуването и Пърси!

Ян внезапно спря коня си.

– Ето, пристигнахме на моравата, мадам Съвършенство! Умиращ от желание да ме оставиш да гълтам праха ти, нали? Да започваме тогава. Първата ни цел ще бъдат дърветата. После, ако искаш, може да се надгваме до морето.

– Мъжете само обичат да се хвалят. Ще виждаш само гърбовете ни. И тогава какво ще кажеш? „Лейди Адела, признавам, че бях жестоко победен от една жена!“ Тя ще се изсмее по-звучно от чичо Клод и ще се удари по коляното. Ти ще се оттеглиш засрамен в стаята си и няма да покажеш носа си цяла седмица?

– Много си самонадеяна! Знай само, че Кантор е бърз точно колкото Херкулес. Освен това ще ти дам възможност да стартираш първа. Който последен пристигне при дърветата, ще трябва да плати глоба.

Бранди изгледа моравата и разбра, че ще си умре като глупачка. Отвори уста, за да признае, че е безсрамна лъжкия, но не можеше да промълви и дума. Обърна се към херцога и видя усмивката му и предизвикателството в очите му. Тогава кимна и изрече:

– На моя страна са всички предимства. Пригответи се да загубиш! И казваш, че глоба трябва да се плаща? – В този момент тя ритна Кантор и дръпна юздите му.

Чу смеха на Ян зад гърба си.

За момент забрави страховете си. Кантор така гладко и уверено галопираше по моравата! Усети, че шапката ѝ ще бъде издухана от вятъра, и я хвана с ръка. Тялото ѝ се притискаше към шията на коня. Видя Ян до себе си и призова на помощ цялото си хладнокръвие. Вдигна се на пети и окуражи Кантор да лети като вятър.

Дърветата вече се приближаваха. Като се блъсне в тях, щеше да убие не само себе си, но и коня на Ян. Трябваше да направи нещо. Как би могла да овладее това животно под себе си? Та то тежеше най-малко тон? Дочу смеха на Ян, когато я изпревари. Видя го как ловко спира Херкулес точно пред дърветата и се обръща, за да я изгледа.

Бранди остави шапката и дръпна юздата на Кантор с всичка сила. Той не само не намали своя бяг. Нещо повече, дори не ѝ обърна внимание. Бранди панически задържа поводите. После, когато се устремиха точно срещу Ян, просто затвори очи.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

До ушите ѝ достигна смехът му. Това щеше да бъде последното чуто от нея нещо!

Кантор се изправи на задните си крака. Бранди изпусна юздите и се вкопчи с всичка сила в седлото. Всичко приключи мигновено. Конят стоеше задъхан на едно място. Като по чудо тя беше все още на гърба му. Ян държеше юздите на нейния кон. Красивите му черни очи блестяха весело.

Бранди изпита огромно облекчение, че все още е жива и диша. Почти не чуваше думите му.

– На какво прилича това, Бранди? Нима искаше да яздиш до пътя и така да ме победиш? Така ли постъпи и с горкия Бъртранд, когато плувахте? Просто си минала край него? Страшно ме изплаши! Нима не си способна да изпиташ и капчица страх?

– Кантор е по-бърз, Ян – извика тя. – Изобщо не съм убедена, че си по-добър ездач. Искам друго надбягване! Няма значение кога – утре, другата година, през следващия век!

Той се смееше.

– Не умееш да губиш, Бранди! Знаеш, че яздя по-добре от теб, но не искаш да го признаеш! Много си упорита! Добре, ще се надбягваме пак. Ти ще определиш датата.

„Денят, в който излитат прасетата“ – помисли тя.

– Следващата седмица! Може би в сряда?

– Така да бъде! Е, сега трябва да платиш глобата!

Беше забравила за това. Щеше да му даде, каквото пожелае, само да забрави за следващата сряда. Измъкна крака си от стремето и скочи долу. Господи, колко хубаво беше да стъпиш отново на земята! Тя не се движеше, нито пръхтеше.

– Каквото поискаш, Ян – каза, вдигнала поглед към него.

Младият мъж слезе на земята и привърза конете към един тис.

– Каквото поискам, така ли? – Той се приближи усмихнат към нея.

Бранди не можеше да откъсне поглед от красивите му устни, които произнесоха името ѝ. Пристъпи като омагьосана към него. Ян стоеше неподвижен с ръце, отпуснати край тялото. Преди да е извикал на помощ цялата си воля, тя се изправи на пръсти. Прегърна го и го привлече към себе си. Изобщо не знаеше какво да направи, но това нямаше

значение. Целуна го с цялата топлина на сърцето си. Усетила силата на тялото и горещината на устните му, въздъхна. Искаше ѝ се този миг да продължи вечно. Можеше да стои на пръсти, без да се измори. Не можеше да се насити на аромата, на вкуса му. Чудесно беше да го усеща до себе си.

За пръв път в съзнателния му живот способността да се контролира го беше напуснала. Не, не трябваше да прави това! Тя беше толкова невинна! Нямаше представа какво прави, а още по-малко какво ще стане с един зрял мъж. Не разтвори устните си, въпреки че изгаряше от желание да усети вкуса на нейните. Искаше да плъзне език между зъбите ѝ. Искаше да я вдигне и да я притисне силно към възбуденото си тяло, но не можеше. Потръпна и направи най-трудното нещо в своя живот. Свали ръцете ѝ и я отблъсна от себе си.

– Не, Бранди! Не бива да правим това!

Девојката отстъпи. Учудваше се, че все още може да ходи. Преди малко умираше от желание да легне по гръб на земята. Искаше той само да я целува, да я гали, да я притисне към себе си и...

– Платих глобата си, Ян! – Гласът ѝ беше толкова пронизващ, колкото чувствата ѝ.

Тя беше невинна и уязвима и той трябваше да я пази от себе си.

– Не точно това имах предвид – каза Ян.

– Но аз исках да платя по този начин. Все пак загубих състезанието, въпреки че съм по-добра ездачка от теб. Ще се убедиш в това следващата сряда.

Смели приказки! Прииска му се да я сграбчи и да я целува, докато и двамата останат без дъх. Тогава нямаше да могат да се спрат. Той щеше да я научи...

Ян изпъшка и прокара ръка през косите си. Трябваше да спре всичко това! Нямаше друг избор.

– Бранди, чуй ме добре! Аз съм твой настойник. Освен това съм сгоден за друга жена. Ти си невинно дете, не – девојка. Е, добре де – жена. Последният човек на света, който ще се възползва от това, съм аз. Разбираш ли....

– Дете? Момиче? Това за жената го подхвърли просто за успокоение, нали? Да те вземат дяволите! Вече съм почти на деветнадесет години! Не исках да приемеш този факт, за да не мислиш, че за теб бих могла да бъда и... Няма значение!

Стоеше и я гледаше. Тя беше толкова ядосана.

– Знаех точно какво правя! Няма да ти позволя да говориш за

злоупотреба с доверието ми! Да върви по дяволите другата жена! Няма да живея с нея в Лондон, чуваш ли? Няма да гледам как те целува и милва, а после ме поглежда така, сякаш съм мишка, показала се от дупката си! Тя е фина дама, нали? Има добри обноски и знае цената си. Ще ме намрази веднага, както и аз нея! Дори вече я мразя, чуваш ли? По-скоро ще се омъжа за Пърси, но няма да живея под един покрив с тази омразна жена!

Без да мисли, хукна към Кантор. Отвърза юздата му и бързо скочи на гърба му, забравила страховете си.

– Бранди, почакай! Трябва да поговорим по този въпрос. Трябва да ти обясня...

– Върви по дяволите! – извика му тя. Удари пети в хълбоците на коня. Кантор изпръхтя щастливо и полетя през моравата.

За момент Ян остана загледан след нея, кипящ от гняв. Как смееше да не го изслуша? Господи, колко спокойно беше всичко, преди да дойде на това чудато място! Преди да срещне нея и да разбере какви хубави коси има! Преди да осъзнае, че му е приятно да бъде с нея, да я слуша как говори, да вижда света през нейните очи. По дяволите!

Скочи върху гърба на Херкулес и се понесе след нея. Настигна Кантор чак когато излизаше на главния път. Наведе се да грабне юздата му, но Бранди я дръпна и се опита да отстрани коня си. Кантор позна своя господар и се вдигна на задните си крака. Инатливо спря на място.

– Ти, нещастно животно! – Тя се опита да измъкне юздите от ръцете на Ян, но той бързо ги отдръпна.

Двамата мълчаливо сезираха един в друг. Гневът ѝ беше изчезнал. Тя вече мечтаеше за помирение. Ян гледаше разпуснатите ѝ коси. Представяше си ги разпилени върху възглавницата, а той беше върху нея и...

Накрая той заговори. Всяка дума беше остра като бръснач и му причиняваше непоносима болка:

– Сега, ако не възразяваш, Бранди, бих искал още да поюздим. Не желая да отидеш в конюшната сега. Видът ти е такъв, сякаш си избягала от дявола. Последното нещо, което искам, е, семейството ти да си мисли, че между нас се е случило нещо нередно.

Гледаше го, объркана от спокойния му тон. После само кимна. Ян ѝ подаде юздите. Двамата тръгнаха по пътя надалеч от замъка. Херцогът се проклрнаше. Сигурно ѝ се виждаше като долен, надут английски задник, опакован в дантели. Избра една пътека, виеща се между колибите на наемателите. Видя, че небето беше притъмняло, но не му обърна внимание. Изобщо не го интересуваеше, че Бранди ще се намокри до кости.

След известно време избра една горичка, където двамата да поговорят спокойно.

– Искаш ли да слезем от конете, Бранди? – Ян веднага скочи на земята. В този момент гръмотевица раздра небето.

Кантор се изплаши. Изцвили, вдигна се на задните си крака и полетя напред. Юздите се изплъзнаха от ръцете на Бранди и тя уплашена извика. Опита се да вземе поводите, но те постоянно ѝ се изплъзваха.

– Ян, помогни ми! Не мога да го спра! – Мислеше, че ще умре от собствената си глупост, а не от някакъв смешен инцидент. Един клон отнесе шапката ѝ. Всеки момент щеше да последва нейната съдба. Щеше да лежи смазана под копитата на Кантор.

После се разнесе друг трясък и изведнъж замириса на изгоряло дърво. Кантор усили бяг през гъстака. Бранди усети, че конят на Ян ги настига, и малко си отбърна. Обърна се, за да измери с очи разстоянието между тях, когато юздите се заплетоха в краката на Кантор и той се препъна.

Херцогът вече беше до тях, когато видя как се подгъва коляното на коня, Бранди излита през главата му и се приземява сред гъстия бръшлян.

Той веднага спря Херкулес и скочи от гърба му. Първата му реакция беше да я притисне към себе си, но не го направи. Коленичи край нея и провери пулса ѝ. Опипа ръцете и краката ѝ за счупвания. Но тя можеше да има вътрешни наранявания, които да причинят смъртта ѝ.

– Бранди – повика я, приведен към застиналото ѝ лице. – Потупа лекичко страните ѝ, но не последва никаква реакция. Изправи се. Не знаеше какво да прави. Като че не му бяха достатъчни небесните гърмежи и светкавици. По лицето на Бранди покапаха капки дъжд.

Трябваше да намери някакъв подслон! Съблече жакета си и я покори. Изгледа лицето ѝ и се отдалечи сред дърветата. Недалеч видя малка колиба. Щеше да отнесе Бранди там и да изпрати децата до Пендърлей. Когато я положи на Херкулес, дъждът вече образуваше сиви пелени. Пое юздите на Кантор в другата си ръка и се насочи към колибата.

Когато приближи, видя, че тя отдавна е изоставена. Покривът ѝ беше опасно хлътнал. Стряхата се подпираше от два дирека. Поне щеше да осигури подслон на конете.

Ян бавно слезе на земята. Прехвърли Бранди върху дясното си рамо и привърза конете. Ритна тясната врата и тя заплашително изскърца на ръждясалите си панти. Молеше се да не падне от тях.

Когато очите му привикнаха към сумрака, видя, че имаше само

една малка стая. Подът беше покрит с гнили дъски. Пристъпи внимателно. Разстла палтото си пред огнището и внимателно положи момичето върху него.

Друг трясък го изправи на крака. Кантор изцвили, но поне не се отскубна. Ян видя купчина торф в единия край. Благодарение на Всевишния все пак имаше нещо, което можеше да използва!

Хубавото на торфа беше, че се пали много лесно. Въпреки че изстаята се разнесе гъст пушек, все пак беше нещо. Ян извади кърпичката си и изтри лицето на Бранди. Взираше се в решителната ѝ брадичка, в правото носле и във веждите, които се разширяваха към слепоочията. Чувстваше се безпомощен. Неканен в съзнанието му изникна споменът за Мариан. Тя лежеше, бездиханна и той не можеше да направи нищо, за да я спаси. Въпреки че беше успял да стигне до Париж през тази разкъсвана от революцията страна, знаеше, че вече е късно.

Нямаше да допусне това да се случи и на Бранди!

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

– По дяволите, Бранди, събуди се! – извика херцогът.

– Не е необходимо да ми крещиш, Ян – прошепна девойката, като отвори очи. На лицето му се изписа облекчение и тя се усмихна.

Той каза:

– Не говори, ако те боли. Просто си почивай. Може по-късно да ми кажеш как се чувстваш, или сега ако пожелаеш!

Тя преглътна с усилие. Стомахът я присвиваше и ѝ се гадеше. Нямахте да повърне, каквото и да станеше! Опита се да опипа челото си.

– За Бога, Бранди, трябва да лежиш неподвижно – нареди ѝ и върна ръката ѝ обратно.

– Ударих главата си и ужасно ме боли!

– Да, представям си! Под дяволската си плитка имаш цицина колкото кокоше яйце. – Момичето се разплака и обърна главата си на другата страна. – Не мога да разбера защо трябва да сплиташ косите си толкова стегнато! Това не само те прави да изглеждаш като малко момиче, но сигурно е и много неудобно?

– Боли ме – простена тя, като се бореше със сълзите.

– Тогава лежи спокойно! Ще се опитам да направя нещо, за да не те боли толкова. – Ян махна фибите. Вдигна дългата плитка и започна да я разплита. Влажни, къдриви вълни напълниха ръцете му и той ги погали. Когато приключи, Бранди си отдъхна облекчено. Нямахте я вече тежестта върху главата ѝ. – Така е по-добре, нали? Престани да сплиташ косите си, Бранди! Не ги харесвам така, освен когато ги навиеш върху главата си. – Той се обърна и хвърли още торф в огъня. Защо беше казал това? Какво го интересуваше как носи проклетата си коса?

Думите на херцога я развълнуваха. Изчака да премине гаденето и тогава вече можеше да мисли по-ясно. Беше го излъгала! Беше една измамница и нищо повече! Преди да умре, трябваше да му каже истината.

– Излъгах те, Ян – прошепна. В погледа ѝ се четеше, че очаква наказание.

– Какво каза? Излъгала си ме? Ти бълнуваш, Бранди! Виждаш ли ме ясно? Кажу ми, колко пръста има пред очите ти?

– Не трябва да бъдеш мил с мен! За всичко е виновна проклетата ми гордост и сега ще плащам за това. Не искам да умра, преди да съм признала вината си!

Ян се намръщи.

– Не разбирам нищо, честна дума! За каква гордост говориш? Понеже няма да ти позволя да умреш, престани да се обвиняваш!

– Не разбираш? – Нещо решително не беше наред! Той не беше спял и сигурно беше видял какво е направила? Не, просто проявяваше любовност към нещастницата.

Ян бавно кимна, после започна да разбира за какво говори. Отново усети топлите ѝ устни върху своите и чу сърдитите ѝ думи. Сега съжаляваше, че го е целунала! Би трябвало да се радва на това, но някак съжаляваше, че това можеше и да не се случи.

Бранди въздъхна. Никак не беше трудно да се изповяда пред него. Тя беше такава самохвалка!

– Не мислиш нещо лошо за мен, нали? Нали не вярваш, че съм лош човек? Можеш ли да ми простиш?

По дяволите, защо постоянно повтаряше това?

– Разбира се, че не мисля нищо лошо за теб! Няма какво да ти прощавам. – Съвестта му го накара да добави: – Трябва да знаеш, Бранди, че и аз имам вина за случилото се. Дори като мъж нося по-голяма отговорност. По-възрастен съм от теб и по-опитен за много неща. Трябваше да се контролирам по-добре.

– Не, Ян, не трябва да се обвиняваш! Не исках да разбереш колко ме е страх. Сега плащам за греха си. Можех да нараня и теб, а това е непростимо! – Как ѝ се искаше да я наругае. Не можеше ли поне веднъж да бъде като баба си?

Внезапно си припомни вечерта, когато бяха говорили за различни неща. Е, поне сега не стоеше пред дървената вана чисто гол.

– Страхувам се, момичето ми, че отново имаме предвид различни неща? За какъв страх говориш?

– О, спомняш си за вечерта, когато ти беше гол, а аз мислех, че говорим за пътуването до Лондон? – Изгледа го толкова настоятелно, че отново се почувства без дрехи.

– Престани да мислиш за това какво си мислила, Бранди!

– Добре, но онази вечер разбрах много неща. До тогава не знаех, че човек може да бъде толкова красив! – Тя въздъхна.

– Какво за малодушието?

– Е, добре, трябва да знаеш, че винаги съм се страхувала от тях. Мисля, че едно от тези отвратителни животни ме ухапа, когато бях много малка. Кантор е красив, разбира се. Само дето конете ме карат да отсвџвам назад бавно и тихо. Плашат ме до смърт!

– Страхуваш се от конете – прошепна Ян, пребледнял като стената на колибата. – А аз мислех, че си великолепа ездачка! Господи, ти леще по моравата като вятър! Беше толкова предизвикателна, че успя да ме заблудиш. Просто не си могла да спреш Кантор?

– Да! Моля те, не ме мисли за глупачка! Ти си съвършен във всичко, докато аз съм...

– Аз? Съвършен? Не съм чувал по-голяма глупост! Колкото до твоята страхливост, мисля, че се държа доста храбро. Дори безсмислено храбро. – Замълча. Пръстите му потупваха коляното. – Не бих помислил нещо лошо за теб само защото не обичаш конете. Освен това не е необходимо да доказваш нищо, Бранди!

– Наистина ли няма значение за теб? Нали не го казваш от съжаление?

– Не, не те съжалявам! Мъчно ми е само, че те боли главата. Колкото до другото, забрави го! Ако искаш, повече не се качвай на кон. Или може би ще позволиш да те науча как да ги владееш? Тези животни могат да бъдат много добри, знаеш ли? Може да им говориш, да им се караш. Обикновено са добронамерени. Предполагам сега няма да ми признаеш, че не можеш и да плуваш?

– О, в това съм сигурна, че ще те победи! Истина е, че победих Бърtrand съвсем честно и почтено. Ти си свикнал да плуваш в онова езерце в Съфолк. Какво знаеш за приливите, теченията и подхвърлянето върху скалите?

– Не много, но бързо ще се науча.

Бранди внезапно потръпна и затвори очи. Не изглеждаше добре. Навън валише дъжд. Какво можеше да направи? Не можеше да я остави сама.

– Главата ли, Бранди?

– Да, боли ме!

– Страхувам се да те преместя сега. Просто лежи и продължавай с признанията си. Между другото, сигурно знам повечето от тях.

Бранди успя да се усмихне. Това го накара да се почувства по-добре. Тя имаше воля. Никога досега не беше познавал жена като нея. Беше свикнал с нежност и безпомощност, с тихи забележки и любезни усмивки. Винаги той беше силният, който даваше опората. Девојката лежеше върху изгнилия под. Болеше я, но нито хленчеше, нито плачеше.

– Виж, поне бих могъл да изсуша блузата ти на огъня. Ще облечеш самото ми. – Когато я повдигна, за да свали жакета ѝ, тя се скова като дъска. Ян се зачуди какво ѝ става. – Предполагам не те е страх от мен?

Нямам намерение да те обидя.

Бранди се задъхна: „Господи, не му позволявай да види деколтето ми!“ Представата за зеещите копчета на блузата ѝ почти я разплака. Веднъж видял кравешкия ѝ бюст, никога повече нямаше да ѝ се възхищава.

Ян свали жакета и се намръщи към овехтялата, бяла блуза. Беше толкова тясна, че сигурно е била шита, когато е била на десет години.

– Така е по-добре, нали? Не, не се дърпай! Позволи ми да те подържа, за да се стоплиш. Не искам да се простудиш!

– Ти също си мокър – каза тя, но не помръдна. Очевидно не беше забелязал нищо, благословени да са светците! Отново потръпна, но не от студ. Беше възнаградена с по-силно притискане.

Съвсем непреднамерено Ян целуна косите ѝ. Бранди вдигна ръка и докосна лицето му. После той се наведе и я целуна леко по устните. Тя забрави за болката в главата и за копчетата на блузата си. Побърза да разтвори устни.

Джентълменът се възпротиви на това, но само изпусна косата ѝ. Целувки обсипваха брадичката, страните и ухото му. В замяна той целуна челото, нослето и... накрая откри устните ѝ. Усети пръстите ѝ в косите си и чу името си. Начинът, по който произнесе името му, го накара да обезумее.

Започна да гали раменете и шията ѝ, преди да стигне до гърдите ѝ. Затрудняваха го дрехите. Започна да разкопчава блузата ѝ. Искаше да погали голата ѝ плът. Бранди се отскубна от прегръдката му. Беше толкова смутена, че вече не я болеше и главата. Искаше ѝ се да потъне в земята. Как би могла да му обясни, че не иска да я докосва? Щом го направи, сигурно ще се отвори от нея.

По дяволите, беше я изплашил! Беше забравил колко невинна е тя. Отпусна ръката си и пое дълбоко дъх. Беше съвсем близо до мига, когато щеше да я обезчести! Обърна се на другата страна. Ядосваше се, че е загубил контрол. По нищо не се различаваше от Пърси!

Бранди се отдръпна. Той не искаше нея, а онази жена без лице, която щеше да направи своя херцогиня. Главата вече не я болеше толкова. Не ѝ се гадеше толкова. Оправи косите си и бавно стана. Ян не направи опит да я спре.

После се изправи и я погледна в очите. Чувстваше се като крадец, но трябваше да каже нещо.

– Трябва да ми простиш, че не успях да се овладее! Не исках да се получи така. Предполагам, че причината е моето безпокойство за теб! –

Да, но знаеше, че не това е причината. Той беше по-голям мерзавец от Пърси.

– Да, разбира се – отговори му. – Бих искала да се върна в Пендърлей. Дъждът отслабна.

– Добре. Аз ще водя Кантор. Искам да се държиш здраво за седлото. Не, по-добре е да те нося. Не искам да рискувам да паднеш пак.

Това й звучеше чудесно. Да бъде до него поне още малко. Гледаше го как се навежда, за да вземе жакетите и на двамата. Когато обличаше своя, тя се обърна с гръб към него. Дори и да беше изненадан, не каза нищо.

Връщането в Пендърлей не беше толкова вълнуващо, колкото си го представяше. Той я държеше толкова близо до гърдите си, че Бранди чуваше ударите на сърцето му. Всяка стъпка на Херкулес обаче причиняваше ужасна болка в главата й.

Когато пристигнаха в замъка, херцогът измисли една благоприлична история. Марта веднага настани Бранди в леглото. Тя й се скара, а после я прегърна. Даде й топъл чай и лауданум, без съмнение препоръчан от херцога.

Беше много любезно от негова страна да информира всички, че случилото се с нея е било само случаен инцидент. Последната мисъл на Бранди, преди да заспи, беше, че до края на дните си не би искала да се качи на кон.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

На следващата сутрин се събуди със слабо главоболие, вълчи апетит и непреодолимо желание да разговаря с херцога. Краби я изгледа учудено, когато я видя да бърза към трапезарията.

– Сигурно не трябва да ставате от леглото, госпожице – извика той след нея. – Вчера бяхте бледа като малко кефалче.

– Тази сутрин се чувствам като чисто нова монета, Краби. Херцогът вътре ли е?

– Не, госпожице. Той стана рано. С господин Бъртранд заминаха за Клакманъншир. Ще оглеждат шевиотски овце. О, сега, когато херцогът е на кормилото, ще станем богати! Вълната на хубавите овчици ще ни донесе толкова пари, колкото не сме сънували от години. Богати! Как хубаво звучи тази дума!

Бранди не можеше да си спомни такова време в Пендърлей. Херцогът не ѝ беше казал, че ще отсъства. Опита се да скрие своето разочарование и последва слугата в трапезарията. Сипа си огромна купа с овесена каша, докато Краби загрижено се суетеше около нея.

– Господин Пърси също замина рано сутринта – информира я той, като ѝ сипа още каша. – Искате ли мед, госпожице? Да, сигурно ще искате. Той ще оцвети младите ви страни в розово. Да, мисля, че е много добре, дето господин Пърси си замина.

– Прав си. Достатъчно мед, благодаря ти. Чудя се защо изобщо дойде? Обзалагам се, само за да измисли нова интрига. Сега, когато го няма, по-добре да не говорим за него.

– Знам защо си замина, госпожице. – Гореше от нетърпение да ѝ каже. Тя единствена не знаеше, дълбоко заспала от приспивателното.

Бранди се приведе към него.

– Ще ми кажеш ли, Краби?

– Лейди Адела му нареди така снощи. Каза, че не иска да го вижда, докато е копеле. – Краби се усмихна и добави: – Предупреди го, че не иска дори да чува името му. Това никак не му хареса, но нямаше друг избор. С очите си видях как излетя през портата.

– Най-сетне ще настъпи спокойствие тук. Каза ли херцогът колко време ще отсъства?

– Господин Бъртранд спомена, че няма да се бавят. Дори може да се върнат днес, ако всичко е наред. Господин Бъртранд каза, че няма нищо

против дори само да се разходят, след като денят е толкова хубав.

Щеше да се върне още днес! Искаше ѝ се да пее и да се смее. С апетит изяде кашата си.

Краби я гледа как се храни. Уверил се, че няма да издъхне след вчерашния инцидент, кимна и напусна стаята. Бранди довърши закуската си, потънала в мисли за Ян. Щом купи овце за Пендърлей, сигурно щеше да се върне у дома си в Англия. След вчерашния ден беше сигурна, че ще избегне всички усложнения, които му беше създала. Е, той също я беше ядосал, но тя беше започнала първа. Беше се поддала на очарованието на най-красивия и единствен мъж, на когото се възхищаваше. Просто не беше помислила за последствията. Вече не се съмняваше, че го обича.

Беше толкова ясно и просто, също като факта, че е сгоден. Един джентълмен не можеше да развали годежа си. Просто и дума не можеше да става за това. Тя беше натрапница, обречена да бъде отритната. Другата жена в Лондон кроеше планове с бъдещия си съпруг. Без съмнение мислеше за него по същия начин като нея. Имаше всички права да го обича. Бранди знаеше, че когато Ян се върне в Лондон, ще се ожени за нея.

Трябваше да свикне с тази мисъл. Единственият мъж, когото беше пожелала, нямаше никога да бъде неин. И това беше правилно. Тя беше една бедна шотландка. Нямаше пари и не беше красива. Той беше великолепен. Беше всичко това, което тя никога нямаше да бъде. Девојката дълго се взира в празната си купа. После се изправи и тръгна към стаята на Фиона. Искаше да се махне далеч от всички любопитни очи в замъка. Бързо облече и нахрани детето. Поведе го към малката пещера, където беше лодката ѝ.

Едва привечер се върнаха в замъка. Двете бяха мокри, обрулени от вятъра и миришеха на море. Пред замъка стоеше непозната карета. До нея имаше друга, по-стара, със запъхтени коне.

– Сигурно са дошли някакви приятели на баба – каза Бранди на Фиона, като я придърпа към парадния вход.

Пред очите ѝ се изправи най-красивата дама, която някога беше виждала. Момичето застина на място. Жената стоеше пред голямата карета и гледаше към Пендърлей. Беше ниска. Талията ѝ беше толкова тънка, че на Бранди ѝ идеше да се разплаче. Беше облечена в златиста рокля за пътуване, с едно напълно нормално деколте и падаше свободно върху малките ѝ обувчици. Така трябваше да ѝ стои роклята, която Ян донесе от Единбург. Гърдите на дамата изобщо не излизаха навън. От

златистото ѝ боне се подаваха гарвановочерни къдрици. Очите ѝ се за-сенчваха от гъсти мигли. Цветът им беше на тъмнозелен лист.

Бранди забеляза, че към каретата се приближава Ян. Дамата протегна двете си ръце към него. Момичето гледаше как той ги поема и започва да целува пръстите ѝ. След това дамата започна да му говори нещо. Той гледаше към нея и се усмихваше. Бранди разбра, че това беше годе-ницата на херцога. Всъщност още в първия момент се беше досетила. Двамата изглеждаха така, сякаш принадлежаха един на друг. Бяха елегантни, самоуверени, леко надменни което дори им отиваше. Неочаквано дамата се обърна, сякаш усетила присъствието ѝ. Засмя се и изрече:

– Е, скъпи, Шотландия наистина е странна държава. Но защо разрешаваш на слугите да влизат през парадния вход? Това е той, нали? Трудно е да се каже, защото изглежда като неприветлива купчина сиви камъни. Тази кула над нас заплашва всеки момент да падне! Вероятно не трябва да се приближавам до нея?

Ах, ти, злобна кучко! Цялата ѝ красота и елегантност внезапно се изпариха. Бранди не желаше дори за секунда да стои близо до това на-контено подобие на жена. Искаше ѝ се да я зашлеви. Погледът на Бранди се спря върху лицето на Ян. То остана невъзмутимо.

– Внимателно, скъпа! Плуваш в непознати води – обади се един мъж с насмешка в гласа си. Той излезе от каретата и стисна ръката на херцога. Двамата започнаха да разговарят за нещо. При друг случай девойката щеше да се изсмее над необичайния му костюм. По жилетката и палтото му имаше безброй златни копчета и джобчета. Но сега стоеше като онемяла. Стискаше ръката на Фиона и искаше да изкрещи на дама-та. Но знаеше, че не може да го направи.

– Бранди, причиняваш ми болка – извика детето и измъкна ръката си. Ян се запъти към тях. Фиона се затича най-безсрамно към него, протегнала ръце. Той се засмя и я вдигна високо над главата си. Започна да я върти, а тя се смееше.

– Сега трябва да те оставя на земята, Фиона. А, Бранди, радвам се, че си тук. Чувстваш се по-добре, нали?

– Да – отсече тя, без да се приближи към него.

– Бих искал да те запозная с лейди Фелисити Трамърли. Фелисити, това е Бранди, най-голямата от трите ми братовчедки. Това прелестно дете е Фиона, най-малката сестра.

– Те са твои братовчедки? – Фелисити стоеше и мигаше с очи.

– Точно така каза Ян, Фелисити – поясни другият господин.

– Добре тогава. Поласкана съм – изрече тя, като едва-едва мръдна

шията си. Значи това е Бранди, онази различната. Това бяха думите на херцога от странното му писмо. Веднага беше усетила опасността, но как се беше заблудила! Невероятно! Тя, дъщеря на граф и всепризната красавица, да си помисли, че херцогът на Портмейн ще бъде впечатлен от това раздърпано, студено същество, което се облича като селянка и мирише на риба! Държеше другата хлапачка, сякаш му беше приятно да го прави. Фелисити беше вбесена. Как е могъл да забрави кой е и какво дължи на бъдещата си съпруга?

– Двете с Фиона ходихме за риба – обясни Бранди.

– Да – потвърди сестра ѝ, – но не хванахме нищо. Бранди я болеше главата. Искаше просто да седи в лодката и да не прави нищо.

Зелените очи на Фелисити светнаха доволно. Тя се обърна към херцога:

– Това е много странно. Мама няма никога да ми разреши да прекарам цял ден в някаква лодка. Толкова почерняваш. Това не е здравословно, да не говорим, че не е прилично. Ставаш ужасно грозен.

Бранди стисна ръце в юмуци. Беше много близо до мига, когато щеше да се нахвърли върху тази жена. Как смееше да се държи така, сякаш е попаднала в страната на диваци, които няма да получат благоволенieto ѝ дори да лъснат обувките ѝ?

Джентълменът с много джобчета пристъпи напред. Весело попита:

– Значи ти си Бранди? Какво старинно и чудато име! Аз съм Джил Бредстън, английският братовчед на Ян.

Девојката направи лек реверанс. Изглеждаше ѝ добър човек, като Ян. Но беше пристигнал с тази жена и тя не можеше да му има, доверие. Имаше толкова начини да обидиш някого.

– Тези копчета от истинско злато ли са? – Мръсната ръчичка на Фиона вече се протягаше напред. – Приличаш на един от онези пауни, които веднъж ядосаха баба. Тя заповяда на готвачката да ги изпече за вечеря.

– Добре е постъпила! Надявам се да не свърша земния си път в една от тавите на вашата готвачка. Харесват ли ти копчетата, скъпа? Да, златни са. Когато си измиеш ръцете, ще можеш да ги докоснеш.

– Ще го направя веднага! Ще станат чисти и хубави, ще видиш! – Тя хукна към стълбите. – Ще се върна веднага, сър. Нали няма да забравиш обещанието си?

Той се засмя и помаха ръка след нея.

– Никога не забравям нищо!

– Да не си си загубил ума, Джил? – възмути се лейди Фелисити. –

Това мъряче сигурно ще ги откъсне и после ще започне да ги яде. Господи, тя просто ще ги загуби!

Ян се намръщи. Как можеше Фелисити да се държи така? Беше готов да ѝ направи забележка, но си спомни своето първо впечатление от Пендърлей и Шотландия. Осъзна, че всичко е толкова необичайно за нея. Най-вероятно Фелисити беше изненадана. В този момент тя го изгледа с очите на Мариан и той се усмихна.

Бранди забеляза погледа ѝ. Прииска ѝ се да я навре в дулото на ръждясалото оръдие и да я изстреля в небитието.

– Извинете ме – изрече и се насочи към стълбите. Стараеше се гърбът ѝ да бъде изправен като бастуна на баба ѝ.

– Значи това е замъкът Пендърлей, Ян? – обади се Джил. – Е, поне още не си навлякъл фустанела, старче! Доста е грамаден. Чудя се дали не е построен преди четиристотин години? Фелисити е права. Виж как са наклонени кулите!

– Нямам нерви, за да изпробвам шотландската пола. Бъртранд, другият ми братовчед, казва, че краката ми са много подходящи за нея.

– Господи, Ян, какъв диалект имаш само! – Гласчето на Фелисити беше толкова сладко, че стомахът му се обърна. – Ако не говориш на чист английски, страхувам се, че няма да те разбере.

Много неща искаше в момента херцогът. Най-важното беше, че би искал да махне с ръка и Фелисити с Джил магически да се върнат обратно в Лондон. Но това беше невъзможно, а той беше техен домакин. Спомни си за лейди Адела и потрепери.

– Извини ме, скъпа. Казах на Краби, иконома на Пендърлей, да информира лейди Адела за пристигането ви. Хайде, нека да влезем вътре, въпреки че денят е превъзходен. Да отидем във всекидневната?

Фелисити не промълви нито дума. Последвала Ян, тя гледеше ръждясалите ризници и не вярваше на очите си. Мълча, докато я покани да седне на един изтърган стол, който беше подходящ за слугинска стая.

– Е, вече сме настанени!

– Така ли? – Тя искаше да каже още нещо, но в този момент Ян се обърна към Джил.

– Каж ми, какво правите в Шотландия? Сигурно е било много изморително за Фелисити да пътува шест дена?

– Годеницата ти ужасно се затъжи за теб, братовчедо! – Само Ян го видя как вдига отегчен поглед към тавана. – Беше много тъжна, ако разбираш какво искам да ти кажа? Е, поне скоро ще разбереш. През последната седмица се наслаждавах на приятна компания. Сега вече е твой

ред.

– Наложил ми се да бъда далеч от Лондон повече от очакваното – отбеляза херцогът. Всъщност за столицата се беше сещал твърде рядко. – Има толкова неща, които изискват намесата ми. Двамата с Бърtrand ходихме до Шевиот, за да купим овце. Наложил се доста да пътуваме и до дарците наоколо. – Внезапно млъкна, видял, че Фелисити го гледа ужасено.

– Какво каза, Ян? Шевиотски овце?

– Господи, каква скука! Приеми моите съболезнования, приятелю! Виждаш ли, Фелисити, бях прав? Ян не е забравил своите задължения, само ги е пренесъл на друго място. Какво, мислиш за шевиотските овце?

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Лейди Фелисити направо побесня от яд.

– Не искаш да ми кажеш, че ти, херцог и граф си се забавлявал да бъдеш овчар? Купувал си овце, обикалял си по дарациите?

– Да и не ми беше никак скучно да го правя – потвърди хладно Ян.
– Разбираш ли, искам Пендърлей да се издържа сам! Има много суровини. Необходим е само капитал, за да станат полезни.

– Прав си! Убедих се с очите си, че тук има доста суров материал – сряза го Фелисити. Чувстваше се изморена, мръсна, направо не на себе си. Изгаряше от желание да изкрещи на херцога какво мисли за абсурдните му задължения. Тогава видя как се стесняват очите му. В тях се появи онзи упорит поглед, който ѝ беше направо омразен. О, веднага щом се оженил, тя щеше да избие тези глупости от главата му. Щеше да смаже тази негова упоритост. Сега ѝ се налагаше да смекчи тона: – Това, което искам да кажа, скъпи, е, че ужасно ми липсваше! Не ми ли е разрешено да тъгувам за бъдещия си съпруг?

За добрите думи беше възнаградена с усмивка.

– На мен също не ми беше лесно, Фелисити! – лаконично отвърна той.

Джил се прокашля. Ян се обърна. В гостната величествено влизаше лейди Адела. Той бързо скочи на крака.

– Лейди Адела, позволете да ви представя братовчед си, господин Джил Бредстън и годеницата ми, лейди Фелисити Трамърли.

Старицата изгледа елегантния Джил и веднага го хареса. Ето, това беше истински джентълмен! Не като херцога, който обикаляше из имението по цял ден. Оцени одеждите на лейди Фелисити. Реши, че Бранди щеше да научи много за модата, ако живее под един покрив с това момиче. Тя поздрави гостите с леко кимване на главата и разреши на Джил да целуне съсухрената ѝ ръка.

– Очарован съм, лейди!

Когато се приближи до лейди Фелисити, тя се усмихна със стиснати устни. Каква смешна, стара реликва, мислеше младата жена. Тази овехтяла черна рокля и прическата ѝ сигурно са били на мода преди тридесет години? Буйните къдрици върху челото ѝ караха човек да мисли, че е с перука. Пръстите я сърбяха да провери дали са верни догадките ѝ.

– И кога ще се омъжиш за Ян? – попита лейди Адела без излишни предисловия.

– През август. На деня на Сейнт Джордж в Хановер Скуеър.

– И всичко ще бъде пишно? Одобрявам! Ще ви разреша едно сватбено пътешествие, преди да изпратя Бранди при вас! Какво ще кажеш за октомври, Ян? До тогава ще сте се върнали, нали?

Фелисити зяпна. Опита се да говори, но от устата ѝ не излизаше нито дума. Само гледаше годеника си и едва се съдържаше да не се разкреши. Херцогът в този момент откри, че връзката му е изкривена.

– Всъщност, лейди Адела, Фелисити току-що пристигна. Още не съм имал възможност да разговарям с нея.

– Не мога да разбера защо не го направи, Ян? – Гласът на Джил беше самата благодат. Тя е тук вече петнадесет минути и успя да се запознае с Бранди.

Той не обърна внимание на думите му и стана.

– Лейди Адела, коя стая ще приготвим за госпожица Трамърли? Тя е изморена от пътуването и трябва да си почине преди вечеря.

Възрастната графиня кимна и изрева:

– Краби! Домъкни дъртите си кокали веднага, пропаднал пияници такъв! Имаме гости и трябва да се погрижиш за тях!

Фелисити потръпна. Ноздрите ѝ се разшириха. Това преди беше много приятно на Ян, но сега не му харесваше ни най-малко. Тя презираще лейди Адела и Пендърлей и не криеше чувствата си.

– Да, госпожо? – Краби изгледа въпросително господарката си. Искаше му се да огледа това превъзходно създание, което сякаш изпитваше някаква болка. Колкото до господина, той беше изключителен. Без съмнение принадлежеше към класата на Пърси. Вероятно бяха приятели на херцога? Изглеждаха вкочанени като мумии.

– Нека Марта пригответи две стаи. Повтарям: Марта, а не Мораг! Не искам гостите ни да започнат да се чешат като тая въшлива повлекана. Чакай! Ян, защо не настаним госпожица Фелисити в синята стая срещу твоята? Краби, за хубавия господин тук, избери нещо веселичко. Нещо, което да крепи високо духа му.

Ян потисна усмивката си и кимна на прислужника. После предложи ръка на Фелисити.

– Краби ще се погрижи за тебе, Джил – подхвърли той през рамо и изведе годеницата си от дневната.

Поведе младата жена към синята стая точно срещу неговата. Когато беше оглеждал помещенията, тя му се беше сторила с малко бедна

мебелировка, но по нищо не отстъпваше от другите стаи в замъка. Въпреки че изглеждаше стара и поизбеляла, тя никак не беше лоша. Имаше чар и в нишата на прозореца, както и в древния скрин с месингови дръжки. Сега, когато я гледаше през очите на Фелисити, виждаше колко се е заблуждавал. Всъщност стаята беше неуютна и занемарена.

Без да обръща внимание на предизвикателните въздишки, попита:

– Имаш нужда от баня, нали, скъпа?

Тя кимна, здраво стиснала устни.

– Ще бъде добре, Ян. Пътуването беше доста продължително и изморително. – После добави малко по-меко: – Не трябва да се безпокоиш за мен, скъпи херцоже! Водя камериерката със себе си.

– Би ми се искало да ме бяхте предупредили, че ще дойдете! Колко прислужници водите?

– Само Мария и Пелъм, камериерът на Джил. Сигурно ще се намери място в този ужасен замък и за тях?

– Разбира се! – Думите му изплюяха като камшик. Измъкна часовника и го изгледа многозначително. – Вечерята се сервира в шест, скъпа. Семейството се събира в дневната малко преди това.

– Толкова рано, Ян? У дома не вечеряме преди осем. Сигурно...

– Не си у дома, а в Шотландия! Лейди Адела живее в Пендърлей много преди майка ти да се появи на тази земя. Така желае тя и всички се съобразяваме с това. Сега ще дам нареждания за банята ти. – Обърна се да си върви. Гледаше на вратата като на спасение.

– Ян, какво искаше да каже онази отвратителна старица за идването на Бранди в Лондон? Сигурно не очакваш от мен да въведа това раздърпано момиче в английското общество?

– Бранди не е дете. Скоро ще навърши деветнадесет години. Колкото до външния ѝ вид, тя прекарва доста време навън. Обича да лови риба и да плува в морето.

– Очакваш от мен да я превърна в порядъчна дама?

Беше направо нетърпима. Гласът на Ян стана студен като на баща му, когато се ядосаше.

– Тя вече е дама, Фелисити! Не забравяй, че е внучка на граф. Външността ѝ бързо ще се промени с няколко красиви рокли!

– Сигурно ще трябва да я наглеждам, когато плава с лодка по Темза или язди някой от конете на цирк Астли?

– Не желая да обсъждаме повече този въпрос – заяви той. – Ако си се изморила да критикуваш всичко и всеки, ще наредя да приготвят банята ти!

Когато остана сама, Фелисити вбесена удари с юмрук леглото. Веднага се вдигна облак прах и тя кихна. Господи, що за място беше това? Започна да крачи из стаята. Как смееше да не се съобразява с чувствата ѝ? Как смееше да се държи с нея като с натрапница? Смъкна яростно златистото боне от главата си и го захвърли върху един стол с избеляла тапицерия. Тя обикаля из неприветливата стая, докато се поуспокои. В края на краищата нямаше причина да бъде толкова разстроена. Какво значение имаше, че херцогът беше направо противен? Би могла да се справи с него. Ще се преструва и ще го ласкае, той ще се усмихва и накрая тя ще излезе победителка. О, да! Накрая ще победи!

Но какво да прави с това противно момиче? Била на деветнадесет? Това изобщо не личеше, слава на Бога!

След като помоли Краби да има грижа за банята на Фелисити, Ян слезе във всекидневната. Джил беше седнал до лейди Адела, която, изглежда, го беше обсебила изцяло. Чу старицата да се хили доволно.

– Наистина, момчето ми, старият Чарлз имаше една репутация в онова време! Няма да повярваш как постъпи с жената на свещеника. Как ѝ беше името? А, да, Клоринда. Беше я притиснал гола в конюшната до нейната кобила. Всички говореха само за това. Да, старият Чарлз беше негодник, но всички го обичаха. – Тя се изкикоти също като Клод. Ето от къде беше взел противния си навик старикът.

Ян се приближи до тях.

– Ще ме извините, лейди Адела, но трябва да заведа Джил горе. В противен случай няма да придобие ослепителния си вид за вечеря.

Старицата изпъшка недоволно.

– Добре, момче, щом се налага. Предполагам, ще имаме достатъчно време? – Махна с кокалестата си ръка към Джил. – Искам да се съсредоточиш, момче! Трябва да ми разкажеш клюките от петдесет години насам. Каква утеха е, че си тук!

– Ще направя всичко, което е по силите ми, госпожо – заяви Джил с мекия си глас. После последва Ян. Когато се изкачваха по стълбите, каза: – Колко смешно, тя познава стария Ковънпорт. Жените и алкохолът са го погубили. Внукът му Алдос върви по същия път. Страхувам се, че ще свърши като дядо си. Имението Ковън е ипотекирано. Преди година му вървеше много, но напоследък постоянно няма късмет с жените.

Ян изсумтя. Чудеше се защо братовчед му трябва да предпочита компанията на такъв развратник.

Когато изкачиха стълбите, Джил внезапно спря и погледна надолу.

– Господи, Ян, какво странно място! С нищо не напомня за

Кармайкъл Хол!

Херцогът си спомни за огромното имение в Съфолк. В него имаше четиридесет стаи и огромна бална зала. Кимна с глава.

– Пендърлей принадлежи на историята и традициите, Джил. Няма да отречеш, че изгледът към морето е прекрасен. Няма ги мръсотията и мъглите на Лондон, крадците и престъпниците. Тук няма опасност някой да те стисне за гърлото.

Джил го изгледа недоверчиво, но се задоволи само да каже:

– Сигурен съм, че си прав за себе си. Аз не виждам нещата като теб, но ти мислиш така. Все пак си херцог и всички трябва да се съобразяват с тебе!

– Пълен си с повече глупости, отколкото Мораг с въшки. Или... не са въшки, а кърлежи?

– Господи, каква ужасяваща мисъл! Кърлежи! Въшки! Моля те, Ян, ще направя каквото поискаш, но дръж тази жена далеч от мен!

Херцогът се изсмя. Побутна Джил към стаята му и попита:

– Какво, по дяволите, правите тук с Фелисити? Знаеш, че исках да остане в Лондон. Тук не е за нея и не се учудвам, че не ѝ харесва. Защо дойдохте?

– Не ме обвинявай, моля те, Ян! Проклетото ти писмо е виновно за всичко. Всъщност няха друг избор. Ти каза, че трябва да я придружавам навсякъде. Какво можех да направя?

– Моето какво?

Той поклати глава и се усмихна.

– Писмото ти, Ян. Господи, никога не бях виждал толкова думи на един лист! Тази Бранди стана обект на доста забележки. Скъпата Фелисити бе обзета от ревност. Всъщност... – Джил млъкна и погледна предупредително братовчед си. – Ако аз бях на твое място, бих помислил два, не, четири пъти, преди да изпратя и една дума на такава кавгаджийка. Тя изобщо не е това, за което я мислиш, Ян!

– Надявам се, Джил, че не си я подстрекавал към такива безсмислени идеи? Ти най-добре от всички знаеш, че не бих пренебрегнал задълженията си! Колкото до Бранди, като неин настойник искам да направя най-доброто за нея. Когато дойде в Лондон, Фелисити ще се отнася с нея, както трябва. Ще направи всичко, което се иска от нея.

– Бъди сигурен, че изобщо не съм я окуражавал в отвратителните ѝ мисли! Истината е, че трябваше да понасям цялата ѝ злоба и отрова, докато пътувахме към Шотландия. – Забърза, когато Ян отвори вратата на неговата стая. – Господи, искаш да кажеш, че тук ще спи камериерът

ми?

– Върви по дяволите, Джил! Не разбираш ли, че нямах време да се погрижа за почистването на замъка? Тази стая си е напълно нормална, въпреки че и Фелисити реагира като теб. След като си тук, мисля да позволя артистичният ти талант да се развихри с пълна сила. Не че аз ще бъда до теб! С лейди Адела може да споделяте неукротимата си страст към сплетни.

– И аз ще се затрудня от къде да започна – каза Джил, като изгупваше праха от един стол. – На това място не му е достатъчен само добър вкус. Нужна му е армия от дърводелци и мебелисти...

– Стига си мърморил, Джил! Не ме е грижа какво ще направиш ти! Заповядай на Пелъм да оправи стаята. Ако искаш да знаеш, след първоначалния шок Мабли вече доста се забавлява.

Джил въздъхна и се приближи до прозореца.

– Не е чудно, че е дяволски влажно. Толкова близо сме до морето. Като си помисля само, че позволих на тази жена да ме довлече тук! Исках да откажа. Молях я да размисли, но тя знаеш ли какво ми каза?

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

– Не, какво ти каза?

– Постоянно повтаряше, че иска да види новото ти име. Липсвала ти ужасно и искала да те направи щастлив, като дойде при теб. – Поклати глава. – Нищо от това не е истина, разбира се! Причината за всичко е Бранди. Повярвай ми, Ян, тя е студена като лед!

– Студена? Мислех, че е опърничава?

– За нещастие нашата скъпа Фелисити е и двете едновременно. Ако не съм престанал да познавам хората, през нощта тя ще бъде само студ и лед, а през деня – отвратителна заядлива и опърничава избухливка! – Джил изчетка една пращинка от ръкава си и добави меко: – Бедният Ян, тя изобщо не прилича на Мариан! – Не обърна внимание на стиснатите устни на братовчед си. – Всичко се изчерпва с физическата прилика, повярай ми! Разбира се, ако искаш да сключиш брак за удобство...

– Отиваш твърде далече, Джил – изръмжа херцогът, стиснал ръце в юмруци. – Мариан е мъртва от шест години и няма нищо общо с това! Колкото до характера на Фелисити пред нощта и деня, съгласи се, че аз трябва да преценя?

– Не ми крещи, Ян! Несъмнено си прав, но не си прекарал с нея дори седмица!

– Джил, предизвикваш ме да забия юмрук в красивото ти лице! Не искам нито дума повече! Фелисити просто се нуждае от твърда ръка.

– Говориш за нея като за млада кобилка, на която трябва да се постави юзда! – Изглежда, искаше да каже още нещо, но само вдигна рамене. – Бил ли си в компанията на брат й Соьер?

– Чувам, че е женкар и обича покера, но отлично се справя с конете. Не ми е неприятен. Боксира се добре и печалбите му си ги бива. Също като приятеля ти Алдос и той не хленчи. Защо питаш?

Джил потръпна и изгледа маникюра на ръцете си.

– Намирам го неделикатен, да не кажа груб и вулгарен!

– Защото не носи златни копчета с големината на чинии?

– Не мисля, че е разумно да привличаш вниманието с липсата си на вкус, Ян! – пошегува се той.

Херцогът вдигна ръце.

– Престани с язвителните си забележки, Джил! Господи, двамата с Пърси много ще си допаднете!

– Пърси? Да не би това да е друг шотландски роднина?

– Той е незаконороден син – поясни Ян ухилен. Когато Джил вдигна вежди, добави: – Баща му, който е покойник, е бил син на лейди Адела. Пърси се е родил в погрешната страна на кревата, но сега върви процедура за неговото узаконяване.

– Велики боже! – възкликна братовчед му, като потриваше ръце. – Мислех, че тук ще скучая до смърт!

– А, ето го и Пелъм! Ще кажа на малкия Алби да приготви банята ти. – Херцогът отново се засмя. „Какво ли му е толкова забавно“ помисли си Джил.

Ян огледа голямата си, мрачна спалня. Съмняваше се някога да е изглеждала топла и приветлива. Нямахме нищо общо с чудесния му апартамент в Кармайкъл Хол. Въпреки това стаята според него все пак не беше съвсем лоша. Улови се да се пита какво щеше да каже Бранди за херцогската му резиденция.

В стаята нахълта Мабли.

– Няма време ваша светлост! Знаете колко стриктна е лейди Адела относно събирането ни във всекидневната преди вечеря. Краби ми каза, че веднъж някакъв гост закъснял само с двадесет минути, а тя нахлупила чинията върху главата му!

– Да, прав си! Не бих искал саздърмата да се стича по вратовете ни – отбеляза и се загледа в закръгленото лице и оплешивялата глава на камериера си и се усмихна. Той вече беше успял да се приспособи към обстановката тук. – В ръцете ти съм, Мабли! Имам само една молба към теб. Не ме прави да изглеждам като Джил.

– Няма такава опасност, ваша светлост.

Бранди крачеше по изтъркания килим в стаята си и размахваше юмрук към спалнята на Фелисити. Как смееше тази глупачка да я нарича слугиня? Как можеше Ян да търпи това? Не, не трябваше да мисли сега за това!

Спиря пред огледалото и усети как гневът ѝ нараства. Нямахме съмнение, че има вид на селянка! Косата ѝ беше мокра и разрошена. Цялата вонеше на осолена калкан.

В същото време Констанс танцуваше наоколо възбудена.

– Бранди, зърнах я за малко. Видя ли роклята и бонето ѝ? И колко е дребничка! До нея бих се чувствала истинска селяндурка! Та тя сигурно не достига и до рамото на Ян? Косата ѝ е черна и блести като гривата на

чистокръвна кобила. Очите ѝ са по-зелени от мъха на Сланакерската гора.

– Не забелязах нищо особено в нея – измърмори сестра ѝ.

Констанс продължи:

– И онзи джентълмен, Джил Бредстън! Толкова е елегантен и далеч по-модерен от херцога. Баба ми каза, че е негов братовчед. Въпреки че го нарече клюкар, мисля, че го харесва. Ох, миришеш на риба! Бранди, да не искаш гостите ни да повърнат? Господи, трябва да се изкъпеш! Чудя се дали новата ми рокля, оная зелената, ще се хареса на лейди Фелисити?

Избута Бранди от огледалото и се взря в тъмните си къдрици. Сега чак забеляза, че сестра ѝ стои мълчалива, стиснала юмруци. Констанс се намръщи.

– Нейното пристигане тук ти е неприятно, нали?

– Защо трябва да ме интересува това? Ще ти кажа нещо, Кони. Тя е една безцеремонна кучка! Смяташ, че е учтива, но жестоко се лъжеш. Тя си мисли, че ни превъзхожда.

– Може би има право – отбеляза Кони, загледана в лицето на сестра си. – Но тя ще се омъжи за херцога. Дори да те нарече най-красивата на света, мисля, че няма да я харесаш?

– Дрънкаш глупости, Кони! Предлагам веднага да забравиш това, което каза. Никой няма да го хареса.

Констанс сви рамене.

– Както искаш. На мен ми е все едно. Бранди, защо не облечеш роклята, която ти подари Ян? – Бранди не каза нито дума. – Трябва да вървя. Ще поискам Марта да измисли нещо по-специално за косата ми. – Като си тананикаше някаква английска песничка, напусна стаята.

Останала сама, сестра ѝ се замисли за хубавата кадифена рокля. Отхвърли идеята да я облече с въздишка, граничеща с фатализъм. С този бюст Ян щеше да я вземе за същинска крава. Тя изобщо не приличаше на грациозната Фелисити. Погледна затворената врата. Дали чувствата ѝ към този мъж бяха толкова очевийни, че дори Кони ги беше забелязала? Трябва да бъде по-внимателна!

Докато чакаше да се освободи ваната и за нея, реши, че гордостта на Робъртсънови трябва тази вечер да проличи в нейно лице. Подреди косите си в гръцки стил и преднамерено не обърна внимание на кадифената рокля. Бързо намъкна муселинената, с рязаната талия. Пристегна на гърдите си избелелия шал и заслиза по стълбите.

След като докара до лудост камериерката си, Фелисити най-сетне постигна желанието си. Тръгна надолу по коридора към всекидневната. Знаеше, че е закъсняла, но това не я интересуваше. Нямаше да позволи на Ян да я командва и да се съобразява само с неговите желания. Би предпочела да се храни в стаята си, но се съмняваше, че в тази купчина камъни имаше някакъв поднос.

Ян ѝ кимна леко. После я представи пред Клод, Бъртранд и Констанс. Фелисити изгледа Констанс по-внимателно. За разлика от сестра си тя беше хубава. Черната ѝ коса беше добре подредена и зелената ѝ рокля беше почти прилична. Да, тя беше хубавичка. След няколко години би се превърнала в истинска красавица. Какво се бяха вгледали в тази раздърпана Бранди?

– Закъсняваш – отбеляза лейди Адела, без да се съобразява с факта, че е гостенка. – Не обичам саздърмата си изстинала. Няма да го направиш втори път, защото последствията ще бъдат много неприятни за теб. Дай ми ръката си, момче – нареди тя и се вкопчи в Джил.

Фелисити искаше да изкрещи на тази грубиянка, но знаеше, че това няма да ѝ помогне. Затова само кимна и премълча. Когато херцогът пое ръката ѝ, тя го изгледа през тъмните си ресници. Нямаше усмивка за нея. Вероятно одобряваше маниерите на тази дъртачка? Сърдеше ѝ се, че е закъсняла. Добре, съвсем скоро нещата щяха да се променят! Тогава тя щеше да му се присмива. Сега погледът му беше тъмен като противните му черни дрехи.

Беше прекарала една седмица с усмихнатия му, модерно облечен братовчед. Колко жалко, че Ян не приличаше на него! Фелисити потръпна, загледала в големите му ръце. При мисълта, че ще я докосват, направо изтръпна.

Когато я настани на масата, той ѝ каза меко:

– Трябва да разбереш, че точността за вечеря е много важна за лейди Адела. Надявам се в бъдеще да обръщаш повече внимание на часовника, иначе няма как да избегнеш острия ѝ език! Колкото до последствията, за които ти спомена, ще я помоля да не излива на главата ти поне нагорещено олио. – С тази шега искаше да разтопи ледовете между тях, но Фелисити дори не го погледна. Дали не възнамеряваше да се цупи цялата вечер? Той пое дълбоко дъх и зачака.

Постоя още малко зад нея, но тя мълчеше.

Решила да не му се усмихва изобщо, обърна глава към лейди

Адела, която разговаряше с Джил:

– Разкажи ми повече за Дадли, момчето ми! Знаеш ли, едно време бях влюбена в дядо му, този дърт негодник! Чух, че се е погребал жив в имението си в Кент?

Джил напрегна паметта си, но описаните събития засягаха период, преди да се е появил на бял свят. Затова насочи мислите си към внука.

– Симпатията е, госпожо. Напълнил е имението поне с половин дузина дечица. У него липсват пороците на дядо му. Животът му е съвсем обикновен. – Хвърли закачлив поглед към Ян и продължи: – Много прилича на моя братовчед, бих казал. Пренебрегнал е всички предимства на херцогската титла и е започнал да обработва земята си. Признай си, Ян, че градският живот не е за тебе? – Той гледаше многозначително Фелисити. – Би искал да имаш поне дузина деца? Колкото до техния размер, лейди Адела, те сигурно ще са гиганти и здрави като дъбовете в имението му. Колко жалко за съпругата му! Той не би се задоволил с по-малко.

– Знаеш, че не бих могъл да завра главата ти в чинията, Джил – каза херцогът. – Но мога да се промъкна в стаята ти и да те хвърля през прозореца върху голямото оръдие отдолу! – Докато говореше, се усмихваше. После погледна годеницата си и стана сериозен.

– Трябва да призная, че предпочитам да живея в провинцията. В Кармайкъл Хол обичам да ловя риба в езерото. Прясно опечената пъстърва за вечеря е много вкусна. Обичам да препускам с коня из източните поляни и да ловя фазани в яворовата горичка. Наблизо има останки от Римската империя, които Хенри VIII е разрушил през шестнадесети век. Обичам да ги изследвам. Руините ми навяват спокойствие и тишина. Няма нищо общо с мръсотията и шума на Лондон. С удоволствие бих населил Съфолк с половин дузина малки Фионки!

Фелисити хвърли вилицата си в чинията. Погледна го и като поклати глава, изсъска:

– Ян, сигурно се шегуваш? В провинцията е хубаво само на Коледа и когато вали сняг! Приятно е единствено да се возиш на шейна, за да откриеш голям бѣдник. Кой се интересува от тези руини? Това са само купчина плесенявали камъни, пълни с паяци! И най-важното: Не мога да си представя нещо по-вулгарно и отблъскващо от някакви червеносоки деца!

Тя се облегна на стола си и се усмихна на всички.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Бранди стисна чашата си. С най-студения глас, който Ян някога беше чувал, изрече:

– Сестричката ми не е вулгарна, лейди Фелисити! Вулгарността е способността на някои хора да нараняват чувствата на другите! Тя се проявява, когато човек е невъзпитан, или няма достатъчно ум в главата си. Тогава със сладки приказки прикрива собствената си посредственост!

Фелисити студено се засмя.

– Не исках да ви обидя, госпожице Робъртсън! В края на краищата скъпата ви сестричка лови риба с вас, нали?

– Фиона е много повече, Фелисити – срязва я Ян. – Бих казал, че за Бранди тя е повече от сестра. Фиона е нейното дребно чедо, както бихме казали в Шотландия.

– Дребно чедо, сър? Като слушам твоите приказки, бих казала, че съм в провинцията на някоя чужда страна! Бих те помолила да говориш на английски!

– Наистина сте в чужда страна – заяви Бранди. – Тук говорим шотландски. Не е ли по-добре да възприемете нашия говор, отколкото да ни принуждавате да използваме вашия?

Клод, който не искаше да си разваля настроението с дреболии, промърмори:

– Права сте, лейди Фелисити. За дама като вас ние трябва да променим произношението си. Това е Шотландия, но вие сте наша гостенка.

Фелисити затърси ирония в думите му, но не ги откри. Въпреки че беше стар и нямаше зъби, това явно беше единственият Робъртсън, който можеше да оцени истинските неща. Тя му кимна грациозно. Как смееше тази повлекана да я нарича посредствена?

Лейди Адела наля масло в огъня.

– Значи не обичаш суетата на градския живот, Ян? Надявам се поне на един Сезон, за да въведеш моята Бранди в обществото?

– Страхувам се, лейди Адела, че с негова светлост ще имаме доста продължително сватбено пътешествие. – Нямате ли други роднини в Единбург например? Обществото там ще бъде много по-подходящо за нейния вид и способности!

Джил изглежда остро Фелисити: тя седеше с изправени рамене и

упорито стиснати устни. После дискретно погледна Бранди. Дали Фелисити не е забелязала огромните ѝ кехлибарени очи. Поне на тази светлина имаха такъв цвят. Осветлението му харесваше. То правеше огромната зала по-уютна и омекотяваше сенките.

Не, Фелисити не беше видяла нищо друго освен дрехите ѝ. Момичето беше красиво, а езикът му беше остър само когато обиждаха любимите за него хора. Бранди беше права, че Фелисити не успява да прикрие духовната си нищета. Макар че в повечето случаи умееше да очарова мъжете. Поне така се беше случило.

– Не, не искам Единбург за Бранди – продължи невинно лейди Адела. Явно не забелязваше раздразнението на гостенката. – Ян ще ѝ осигури богата зестра. С нея момичето ще се превърне в истинска англичанка. Внучка е на граф, ще има пари, би могла да постигне много!

– А какво ще стане с мен, бабо? – попита Констанс, готова за битка.

Клод се ухили широко и побутна сина си.

– Имаме други планове за теб, момичето ми. Не трябва да се безпокоиш за бъдещето си, нали така, Бърти?

– За всяко нещо си има подходящо време и място, татко! – изрече твърдо той. – Надявам се двамата с лейди Адела да ме оставите сам да уреждам живота си!

Не обърна внимание на пълното объркване на Констанс и се зае със саздърмата. Тази вечер тя не беше вкусна както обикновено. Кони нямаше представа какви са чувствата му към нея. Тя беше твърде млада. Кокетничеше и се учеше да бъде жена. Обичаше да наблюдава номерата ѝ, освен когато бяха насочени към онзи кучи син Пърси. Радваше се, като гледаше как тя расте и се променя. Понякога дрънкаше глупости, друг път думите ѝ го караха да се чувства горд от нея. Кони имаше нужда от време. Баща му и лейди Адела не трябваше да насилват нещата.

– Само гледай да не побелееш, докато направиш своя избор, момче – отбеляза старицата размахала вилицата си към него.

– Според мен Бъртранд винаги внимава какво върши – обади се Ян. Искаше малко да разведри атмосферата. Като видя жалкото подобие на плодова пита, което се готвеха да им сервират, побърза да добави: – Предлагам да отложим десерта и да минем във всекидневната.

Бранди му се усмихна ослепително.

– Но, Ян, плодовата пита е чисто шотландски специалитет! Сигурен ли си, че не искаш да я опиташ? Не си ли ми казвал толкова пъти, че е любимият ти десерт?

В отговор той също ѝ се усмихна и заяви:

– Без съмнение съм казал всичко, което си пожелала от мен! Сега бъди така добра и последвай лейди Адела във всекидневната!

– Добре, командире – промърмори тя.

Ян получи неочаквана подкрепа от Джил. Той се изправи готов да кавалерства на лейди Адела.

– Да тръгваме, Ян! Колкото по-бързо се оттеглим, толкова по-добре, приятелю! Не мисля, че можете да си кажем нещо важно. Бастунът ви, лейди! До къде бяхме стигнали? А, да, до Дойър. Спомнете си стария скъперник, виконт Дойър, нали?

– Дойър – повтори бавно старицата. – Не мога да кажа, че ми звучи познато това име, момчето ми – призна накрая разочарована.

– Няма значение, лейди – успокои я младият мъж. – Той наистина не заслужава вниманието ви. – Всъщност не съществуваше никакъв виконт Дойър.

Ян го изгледа предупредително, но Джил не му обърна внимание. Той се забавляваше отлично.

Когато настаниха старата графиня в дневната, тя предложи:

– Защо не ми разкажеш за твоето семейство или за това на херцога? Знаем, че дъщерята на сестра ми се омъжи за едно безгръбначно. Бих искала да знам от кого Ян е наследил този огромен ръст?

– Може би дъщерята на сестра ви малко е излъгала безгръбначното, госпожо?

Лейди Адела се изкикоти. Бранди се радваше, че устата ѝ не е пълна с храна. Старицата се обърна и удари Джил по рамото.

Бранди не можеше да гледа как Ян помага на Фелисити да седне, сякаш тя беше дете. Приближи се до Джил и баба си.

– Наистина, Джил, толкова малко знаем за семейството ви! Ян никога не ни е разказвал...

– Какво? Не ви е говорил за прекрасните си роднини? Какъв пропуск? – Бранди видя подигравка в очите му, въпреки че устните му се усмихваха на Ян. – Нашият знатен глава на семейството не си е дал труда да ви информира за гордия си произход? Ян, остави на мен да направя това?

– Давай, Джил! Само внимавай от скука дамите да не задремат.

Фелисити не харесваше начина, по който херцогът се шегуваше относно семейството си. То беше твърде известно и не беше прилично да се постъпва така. Беше направо светотатство!

– Наистина, как може да се подиграваш с предците си? Те пълнят цели страници от историческите книги. Побеждавали са в битки, били

са свещеници, добри политици. Имало е дори крале. Натрупали са толкова богатства и са се сдобили с такива имена...

– Да и са манипулирали своите избиратели – прекъсна я Ян. – Купували са гласове от продажниците, кланяли са се на силните. Разбира се, някои от тях са стигнали и до Камарата на лордовете. Не им се е налагало да похарчат и едно пени, затова пък са досаждали на всички с високопарните си речи.

Бранди любезно изрече:

– Прав си, Ян. Не си заслужава да се хвалиш с това. Кълна се, че бих умряла от скука да слушам някоя от речите на твоите предци. Впечатлена съм дотолкова, доколкото Джил се опитва да развесели баба.

Фелисити изстреля като лейтенант:

– Бих искала да ви информирам, госпожице Робъртсън, че семейство Кармайкъл има благороден и горд произход. Те са чисти англичани! Във вените им не е текла чужда кръв.

– Колко бързо забрави граф и графиня Дьо Во, скъпа – вметна Джил.

– Джил! – възмутено възкликна херцогът.

Бранди понита:

– Кои са били тези Дьо Во, Джил?

– Принуден съм да мълча, Бранди. Нека ти обясни херцогът.

Фелисити приключи темата:

– Не виждам каква промяна са донесли Дьо Во, Джил? В края на краищата не са внесли френска кръв в рода Портмейн.

– Права си, скъпа – съгласи се той и измъкна малка кутийка с емфие от многоцветната си жилетка.

– Бранди, седни на пианото – нареди херцогът. – Искам да чуя шотландската балада!

Тя беше толкова изненадана от странния разговор, че не събра сили да откаже. Изпя тъжната балада на Робърт Бърнс, но за цялото си старание получи единствено студения коментар на госпожица Трамърли:

– Колко трудно е да се насладиш на песента, след като не можеш да разбереш думите.

Бранди изгаряше от желание да узнае повече за семейството на Ян и за загадъчните Дьо Во, но лейди Фелисити дискретно се прозя и помоли херцога да я изпрати до стаята.

– Коридорът е толкова тъмен, че сигурно ще се загубя! Дъските са неравни, а сигурно има и ръждиви пирони. Килимът е прекалено изтърган. Трябва да се внимава и с него. Моля те, ела с мен!

– Бих искала да си счупи глезена – прошепна Констанс на сестра си.

– О, не, Кони! Представяш ли си още колко време ще се наложи да остане? А и трябва да я обслужваме!

Клод стана, изкривил лицето си от болка, и галантно целуна ръката на лейди Фелисити.

– Не ставай глупак, Клод – изръмжа лейди Адела. – Сигурно лейди Фелисити не е примряла за артритното ти кавалерство?

Лейди Фелисити обаче явно нямаше нищо против. Тя се усмихна като кралица, току-що зарадвана от своя поданик. Клод се наду като пук. Гостенката пожела лека нощ на цялата компания и напусна, хванала под ръка Ян.

Херцогът беше раздразнен. Изобщо не се постара да смекчи тона си, въпреки че говореше на Фелисити.

– Колкото и да ми беше приятно да те видя, тази вечер поведението ти беше под всякаква критика!

Доловила гнева му, тя стисна зъби и пое дълбоко дъх. С усилие се съдържа да не изрече ругатни, които не прилягаха на една дама.

Двамата се заизкачваха по стълбите. Херцогът продължи:

– Разбирам, че всичко е много странно за теб, но трябва да положиш усилия и да се овладееш. Няма да умреш, ако се държиш любезно с хората и спреш да критикуваш всичко наоколо! Мисля, че не искам много от теб?

Това вече беше прекалено! Фелисити забрави всичко, на което я беше учила майка ѝ. Започна да крещи на огромния мъж, който трябваше да стане неин съпруг:

– Да се държа любезно? Няма нищо по-лесно от това! Да гледам това проядено от молците домакинство е истинска наслада? А още по-весело стана от брътвежите ти да населиш Съфолк с дузина лигльовци, приличащи на онова отвратително дете Фиона? Наистина ми беше много приятно да си представя, че съм разплодна крава, заключена в онзи мавзолей Кармайкъл Хол! Ако си въобразяваш, че ще зарежа живота в Лондон, жестоко се лъжеш!

– Фелисити, да не намекаваш, че не искаш да раждаш децата ми? – От погледа ѝ Ян разбра, че тя се отвращава от него. Той наистина беше огромен мъж, но нямаше да я нарани, особено в леглото. Щеше да бъде нежен, като с Мариан. Вероятно като всяка девственица е изплашена. – Вече каза достатъчно – продължи той. Не знаеше дали трябва да я хвърли надолу по стълбите, или да се справи с нея по друг начин. – Не

искаш ли моите деца, Фелисити?

Тя не беше глупачка. Разпери ръце и въздъхна.

– Що за смешен въпрос? Просто съм изморена, това е! Пътуването беше прекалено дълго. Необходима ми е една нощ здрав сън.

– Да, разбира се – съгласи се Ян и отвори вратата на стаята ѝ. Беше прекалено суров с нея тази вечер и сега съжаляваше за това. Фелисити беше много изморена и той трябваше да се съобрази с това. Усмихна ѝ се, но не я докосна. – Ще се видим утре сутринта – каза.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Стаята на Фиона гледаше към главната алея пред Пендърлей. От там Бранди ревниво наблюдаваше как херцогът помогна на Фелисити да се качи върху гърба на Кантор. Облечена във великолепен син костюм за езда, годеницата му седеше стабилно върху седлото. Без съмнение беше добра ездачка и не се страхуваше, че ще падне на земята. Да, тя наистина беше елегантна и самоуверена дама. Идеално подхождаше на английския херцог. Не можеше и сравнение да става между нея и бедната, одърпана внучка на шотландски граф. Бранди не можеше да понесе мисълта, че тази жена ще язди Кантор и нищо не би могла да направи. Обърна се, за да провери до къде е стигнала Фиона.

Тази сутрин беше отместила настрана скучната история на Шотландия. Разгърнала измачканата карта на Англия, тя беше поставила задача на сестричката си да открие имението Съфолк. Единственото обяснение за постъпката ѝ беше, че ѝ доставя удоволствие да се измъчва.

– Съфолк... Какво е Съфолк, Бранди? – Фиона говореше с отчайващ шотландски акцент.

– Това е провинция в Англия, кукличке. Там Ян живее, когато не е в Лондон. Имението се казва Кармайкъл Хол. В него има и езеро, където той обича да плува. – Внезапно си го представи как излиза от езерото треперещ и гол. От тялото му капе вода. Такъв го видя в онази злополучна вечер, когато беше нахълтала в стаята му. Господи, трябваше да престане да мисли за него!

– Значи там е резиденцията на херцога – промълви момиченцето, като плъзгаше късичките си пръсти към източната част на картата.

– Мили Боже, кукличке! Къде си чула това?

– От баба – отговори Фиона, все още съсредоточена върху картата. После вдигна глава. – Бранди, какво значи „херцогски“?

Тя се засмя на глас.

– Кукличке, приличаш на малко делфинче – възкликна весело Бранди. – Или на напитка, която Фрейзър приготвя за Бъртранд и чичо Клод. „Херцогски“ се отнася за Ян, защото той е херцог. Двете думи си приличат. – Това беше най-подходящото обяснение на света и Фиона кимна доволна.

Най-сетне сестра ѝ постави показалеца си върху Съфолк. После вдигна поглед и попита:

– Кога ще си замине тази проклета дама?

Бранди въздъхна.

– Не знам, кукличке. Ян ще се жени за нея.

– Защо трябва да го прави? С нас му е много весело, дори и когато Пърси е тук! Обзалагам се, че с нея няма да се смее така. Може би трябва да поговориш се него, Бранди?

– Аз? Съжалявам, но в случая не мога да направя нищо!

– Защо е дошла тук, щом не ни харесва?

– Въпросът ти е много уместен, Фиона, но се страхувам, че не мога да отговоря на него!

– Надявам се поне да не отвлече Ян със себе си! Може би трябва да поставя една крастава жаба в леглото ѝ и...

Прегърна силно сестричката си.

– Не мисля, че е редно, кукличке. Все пак бих искала да видя лице-то ѝ, ако го направиш! Една от онези големи, зелени крастави жаби, които скачат край блатото Пераниорт. Не трябва да го правим. Ян няма да одобри това, защото тя ще бъде негова жена. Трябва да бъдем добри, въпреки че ми прилява, като я гледам. – Опита се да си представи какво прави Ян в момента, какво говори на другата жена.

Ян яздеше край Фелисити по пътя, който вървеше успоредно на скалите. Питаше се защо беше останал толкова време в Пендърлей. Опитваше се да се убеди, че е заради това, защото трябва да се купуват овце, да се преглеждат сметките и да се правят много допълнителни разходи и разпоредби. Обаче знаеше, че причината е Бранди. Тя беше тази, която го задържаше тук! Не можеше да отрича това поне пред себе си. Погледът ѝ го караше да се чувства най-важната личност на света.

Припомни си времето, прекарано с нея в колибата, красивите ѝ, меки устни. Въздишката ѝ, когато я беше целунал.

– Ян, намали малко, ако обичаш! Нямам намерение да галопирам, особено по този път! До брега остават стотина метра. Изглежда, няма прилични пътища в тази проклета провинция!

Дръпна поводите на коня си и се обърна към нея.

– Съжалявам, скъпа. Не обърнах внимание.

– Ян, какво ти става? Изобщо не приличаш на себе си! Променил си се и не мога да кажа, че това ми харесва. Изглежда, предпочиташ да живееш с тези нецивилизовани хора? Съжалявам, но това е истината! В края на краищата те са твои далечни роднини и ти не си задължен да ги харесваш! Не ти ли се иска да бъдеш сред хора от собствената си среда?

– Фелисити, защо дойде в Пендърлей? – Изравни коня си с нейния.

– В писмото си ти обясних, какво ме задържа тук. Трябва да знаеш, че харесвам тукашните си роднини. Те не се преструват и са истински, дори чичо Клод с постоянното си гъгнене и лейди Адела, която е кисела като ягодовото сладко на готвачката. Е, защо дойде в Пендърлей?

Фелисити нямаше намерение да му разказва как майка ѝ я бе убедила, че трябва да го наглежда. Тя не одобряваше начина, по който беше напуснал Англия и дъщеря ѝ.

– Прекалено далеч от теб е, детето ми – беше казала тя, потупвайки дъщеря си по бузата. – Мъжете, които не се следят отблизо, причиняват неприятности. Да, милата ми, може би трябва да заминеш за онова проклето място и да го върнеш обратно? Тук му е мястото. Мъжете се променят. По-добре да го прави до теб, отколкото толкова далеч! – Не, Фелисити не можеше да му каже това. Затова отвърна със смях:

– Казах ти, Ян, че ми липсваше ужасно! Сигурно това е достатъчно, за да посети своя годеник?

Той я изгледа недоверчиво.

– Хайде, Фелисити! Това не е Кармайкъл Хол, а далечна Шотландия!

Тя оправи ръкавицата си, за да овладее гнева си към него.

– Дали няма да ме подложиш на разпит? – Все пак не успя да скрие студенината в гласа си. – Както казах вече, променил си се много!

– Не е вярно, скъпа. Просто не си ме виждала далеч от Лондон. Освен това ме изненадва фактът, че си зарязала удоволствията на Сезона и си тръгнала към място, което презираш. Пътуването ти наистина е само губене на време. Изобщо не виждам причина за него!

Дали не я приемаше като глупава и сляпа? Чашата вече заплашваше да прелее.

– Толкова ли не можеш да повярваш, че исках да те видя? Или може би ти е неприятно, че дръзнах да прекъсна удоволствията ти? Толкова ли си арогантен, че не можеш да се примириш с очевидния факт? Тази раздърпана повлекана Бранди се опитва да те откъсне от дълга ти към титлата, към мен. Изобщо не може да ме залъже със старомодните си рокли и детските си плитки! Видях я как те гледа. Кокетничи със сладникавите си усмивчици. Наистина ли вярваше, че няма да обърна внимание на това? От писмото ти стана ясно колко впечатлен си от нея. Или просто не те интересува какво ще почувствам?

Ян я гледаше безмълвен. Не можеше да повярва, че такава жлъч, такава отрова ще се изсипе от красивата ѝ уста. Беше я мислил за нежна и мека. Той дръпна юздите на Херкулес и конят се вдигна на задните си

крака. Успокои животното и се зае да успокоява себе си. Как искаше да ѝ отговори? Да се съгласи с нея, че Бранди е повлекана? Беше го попитала дали изобщо го интересува. Дали не беше права, че не го интересуваше какво ще си помисли тя?

Когато проговори, гласът му беше спокоен:

– Какво искаш да кажеш с всичко това, Фелисити? – Знаеше, че е глупак да подклажда още повече гнева ѝ. За пръв път, откакто я познаваше, не можеше да я разбере. Сега осъзна, че всъщност никога не я е разбирал. Колко прав беше Джил! Какъв глупак беше само, че не го беше послушал! Искаше да приключи с това и отново зададе въпроса си: – Какво наистина имаш предвид, Фелисити?

Тя изви глава настрана. Веднага си спомни, че беше най-голямата дъщеря на граф Брекурт, а не някаква парцаливка от дивата Шотландия. Вдигна рамене.

– Предполагам е естествено да поискаш да се забавляваш, дори и в това омразно и нецивилизовано място. Разбирам, че е нормално мъжете от твоята класа да издържат любовници и проститутки, въпреки че са сгодени за дами. Бих искала да те помоля да не довеждаш твоята курва в Лондон. Ако го направиш някога, поне не карай мене или приятелите ни да търпим присъствието ѝ!

– Значи, щом съм херцог, е нормално да имам любовници и да посещавам леки жени? Такива като мен не зачитат клетви за вярност и нямат чест?

– Не това е важното. Както аз разбирам нещата, любовниците и курвите нямат нищо общо с клетвите за вярност. Просто така е прието да се прави.

– С мен не е така! Когато обещава нещо или дам клетва, ги изпълнявам. Как постъпват другите, не ме интересува. Предполагам, че брат ти Соьер ти е казал всичко това, нали?

– Той ми каза, че ще се отнасяш с мен като с любовницата си. Когато ти родя наследник, ще ме оставиш на мира. Каза, че така правят джентълмените. Но аз не слушам само брат си. Не съм сляпа и виждам как живеят семействата около нас. Може би за известно време са си доста близки. После двамата си намират любовници.

– За съжаление това е истина – каза херцогът. – Трябва отново да ти кажа, че не приличам на останалите благородници. Много от моята класа са щастливи в брака си и не желаят да изневеряват на съпругите си. Но да се върнем на най-важното. Пропътувала си целия път до Пендърлей, защото съм ти писал за Бранди? Предположила си, че е моя

любовница? Мисля, че започвам да те разбирам.

Може би говореше истината? Положението ѝ на бъдеща херцогиня изискваше да показва ревност и да бди.

– Надявам се да е така, Ян! Значи няма да я вземеш в Лондон? Не ме карай да се срамувам пред приятелите ни! Почакай докато се оженим, и после бъди по-дискретен!

– Бранди никога няма да ми бъде любовница, независимо дали съм женен или не! Въпреки че искам да дойде в Лондон, тя упорито отказва да го стори. Бих искал да изкара един Сезон и да срещне някого, на когото да се възхищава и да се омъжи за него. Но както казах, тя е на друго мнение. Снощи те попитах, Фелисити, имаш ли желание да раждаш моите деца? Сега искам да ми отговориш!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Навела глава, Фелисити беше самото олицетворение на скромността.

– Ще изпълня своето задължение, разбира се!

– Твоето задължение – повтори Ян. Гласът му беше равен като брега пред тях. Господи, как е могъл да бъде толкова сляп? Как само се беше заблудил относно същността й!

– Ти трябва да имаш наследник. Дори мама е съгласна с това. Всеки господар трябва да има на кого да предаде титлата и името си. Такъв може да бъде и Джил, но той е само с две години по-млад от теб. Надали ще те надживее дълго, за да запази наследството. Не се съмнявай в мен! Ще направя всичко, което се очаква от мен!

– Обичаш ли ме, Фелисити?

Тя беше толкова изненадана от въпроса му, че дръпна юздата. Коятък стъпи близо до бездната. Ян бързо го върна обратно. Фелисити се изсмя. Намести се отново удобно на седлото.

– Започвам да се съмнявам, че умът ти малко се е помрачил в тази изостанала провинция. Разбира се, че зачитам теб и твоя произход. Точно това се очаква от една бъдеща херцогиня на Портмейн. Не съм заплена както в някой романтичен роман, пълен с глупостите на жени от долната класа?

– Значи херцогът и херцогинята са различни от обикновените хора? Фелисити го изгледа. В погледа й имаше презрение.

– Херцогът и херцогинята трябва да служат за пример на родените без титла. Съзливите сантименталности нямат място сред нашите кръгове. Не мога да си представя херцогинята на Портмейн да ти се хвърля на врата и да прави сцени, достойни само за театъра! Имам друго възпитание и никога няма да направя нещо толкова безвкусно!

Ян я гледаше натъжен. Може би някога щеше да се съгласи с нея, но не и сега. Изведнъж осъзна, че Фелисити е права. Беше се променил и не беше сигурен, че разбира хората около себе си. Може би винаги е бил такъв? Въздъхна тежко. Дори и да не беше херцог, той все пак беше джентълмен. Въпреки че не можеше да си представи да прекара остатък от живота си до тази жена, не би могъл да развали годежа си. Това беше една от най-големите грешки в живота му. Беше виждал у нея онова, което му се искаше да види. Направил грешен избор, сега трябваше

да си плаща. Защото тя никога нямаше да се промени.

– Мисля, че е време да се връщаме в Пендърлей – изрече той.

Фелисити се усмихна и кимна величествено. После го последва.

Пристигането на Пърси не подобри настроението на Ян. Все пак беше изненадан. Пърси изглеждаше безкрайно щастлив. Съобщи, че вече не е копеле, а истински Робъртсън. Шотландският съд с упоритото съдействие на Макферсън го беше признал предния ден в Единбург.

Ян видя, че Бърtrand пребледня, като чу новината. Колкото до Клод, той изсумтя сърдито и обърна съзливия си поглед към лейди Адела. Тя изглеждаше много доволна. Удари силно Пърси по рамото и се обърна към Клод:

– И твоят ред ще дойде, не се тормози – каза старичката. В гласа ѝ звучеше подигравка. – Една седмица или месец по-късно, какво значение има? Стариат Макферсън не може да върши по две неща наведнъж.

Отношението на Фелисити към Пърси най-много изненада Ян. Беше очаквал да вирне своя аристократичен нос, отвратена от факта, че трябва да стои в една и съща къща с копеле. Но не стана така. Пърси беше поел малката ѝ ръчичка. После беше произнесъл нещо несъмнено ласкаво и беше я целунал леко. Фелисити беше поруменияла. Ян не можеше да повярва на очите си. Той самият винаги беше внимавал да не нарани невинността ѝ. Но явно Пърси би могъл да я целуне и по устните. Тя щеше да отговори на целувката и да му благодари за това.

Джил беше приел поздрава на Пърси съвсем нормално, но несъмнено беше впечатлен от успехите му сред жените.

С изключение на една, помисли Ян и погледна към Бранди.

На вечерята новодошлият с удоволствие им разказа за посещението си при бащата на Джоана, Конан Макдоналд.

– Трябваше да видите лицето на стария чешит, когато му казах, че умишлено досега не съм го посетил. Стана направо лилав, но не можеше да ми откаже ръката на дебелията си дъщеря. Сега съм истински Робъртсън, а това означава много.

– Нима не ухажвате госпожица, на която се възхищавате? – попита Фелисити.

– Веднага ще отгатна – подметна Джил със светнали очи. – Тази госпожица е богата наследница?

– Така е – съгласи се Пърси, като се смееше доволен. – Освен това е дебело, малко гълъбче, което мисли, че въртя света на малкия си пръст.

Разбира се, за цялото си богатство Конан Макдоналд още носи мириса на магазин, но ще се примиря с това.

– И с обожанието – подметна Джил.

– Поне за известно време.

Колко странно, че Фелисити без никакво затруднение разбираше тежкия шотландски акцент на Пърси, чудеше се Ян. Все още не проумяваше защо е бил толкова заслепен по отношение на тази жена.

– Значи Макдоналд те прие, момчето ми? – попита лейди Адела.

– Съмнявате ли се, лейди? Старият Енгъс може и да гори в пъкълъ, но името му все още се тачи сред шотландските благородници. Сигурно се досещате, че не се въздържах да не похваля достойнствата и титлите на новия господар на Пендърлей. Дъртакът онемя, като разбра, че господар на имението е английски херцог.

Лейди Адела размаха пръст срещу него.

– Не си му казал, че си негов наследник, нали, мошенико?

„Това беше най-важното“ – помисли Ян. Едва не счупи чашата, когато я остави на масата.

– Наследникът на херцога предстои да се роди. Надявам се да се появи още следващата година!

Джил измърмори към Фелисити:

– О, ще бъдеш много ангажирана, скъпа моя! Господарят пусна директивата. Ще ти се наложи да станеш разплодна кобила, но това няма да е за дълго!

Думите му накараха Бранди да изпита силна ревност.

– Внимавай какво приказваш, Джил – сръза го ядосан Ян.

Но братовчед му само му се усмихна и вдигна чашата си.

– Предлагам тост, Ян. Може би този път ще извадиш по-голям късмет?

Момичето вдигна глава и забеляза, че Ян пребледня. Какво ли искаше да каже Джил с това „този път“?

Констанс, която седеше мълчалива до Бранди, захвърли демонстративно салфетката си върху масата и изхвърча от трапезарията.

– Какво му става на това дете? – попита лейди Адела. – Проклети момичета! В един момент плачат, а в следващия се кикотят като луди. Това ме изнервя. Със сигурност не съм го правила, когато съм била на техните години.

– Кой ли ще си спомни – обади се Клод и се ухили. – Било е толкова отдавна!

– Ще се погрижа за нея – съобщи Бъртранд и напусна стаята.

От стаята точно зад дневната се чуваха несдържани хълцания. Вратата беше открената и той я отвори. Констанс се беше проснала върху канапето и ридаше безутешно.

Изглеждаше толкова красива с разпилените си тъмни къдрици. Искаше му се да я прегърне и да я целува, докато започне да отвръща на целувките му. Вместо това седна до нея и каза нежно:

– Не плачи, момиче. Няма причина за сълзите ти!

– Ти ли си Бърtrand – каза тя и изтри очите си с ръка.

– Аз съм. – Искаше му се да го види с нови очи. Така, както той гледаше на нея.

– Баба и чичо Клод ли те изпратиха при мен? – Момичето изхълца, а той се усмихна.

– Не! Дойдох, защото съм загрижен за теб. – Измъкна кърпичка от джобчето на жилетката си. – Ето, Кони, избърши сълзите и ми кажи какво те е разстроило толкова!

Тя изтри очите и страните си. После извъртя глава, като мачкаше кърпичката в ръце.

– Хайде, момиче, може да ми се довериш! Знаеш, че винаги сме били приятели!

Констанс не видя неодобрение в очите му, а само любезност и бързо изрече:

– Пърси ще се ожени за онази ужасна Джоана, а аз ще умра от мъка! Знаеш, че не обича нея, а парите ѝ! Колко е жалък! Като си помисля, че му вярвах, възхищавах му се, исках го!

Бърtrand мислено благослови Пърси.

– Може и така да е, Кони, но трябва да го разбереш. Той обича безгрижния си живот в Единбург. Без пари трудно би могъл да се забавлява и със сигурност ще бъде нещастен. Избрал е брака с богата наследница и това ме кара единствено да го съжалявам.

– Но аз го мислех за по-благороден – изхълца отново тя. – Сега го защитаваш, Бърtrand? Никога не си го правил преди. Винаги си казвал, че не е добър човек и не заслужава вниманието на никоя жена!

Това беше истина, но как би могъл да си позволи да бъде честен относно Пърси?

– Не, момичето ми! Трябва да знаеш, че никога не съм одобрявал действията му. Аз просто разбирам мотивите. Трябва да го забравиш, Кони! Той никога не е заслужавал твоето добро отношение!

За момент Кони замълча. Дали вече не мислеше за Пърси? Искрено се надяваше да е така.

– Все пак не е честно!

– Животът не винаги ни носи това, което искаме, Кони! Знаеш го добре. Живяла си тук шестнадесет години. За всички нас беше ужасно, докато беше жив Енгъс. Сега с лейди Адела може да не е по-добре, но поне е по-различно.

– Но защо Бранди трябва да замине за Лондон, а аз да не мога да отида дори до Единбург?

Не я обвиняваше за тъгата ѝ.

– Бранди е по-възрастната, Кони. Разбирам и тези, които мислят, че ти си повече жена от нея.

– Точно така е!

– Все пак не мисля, че ще замине за Лондон. Херцогът го иска, но не и тя. Допускаш ли, че след сватбата лейди Фелисити ще иска някоя от вас в дома си?

– Прав си, Бърtrand. Тя е истинска кучка. Горкият Ян! Защо ще се жени за нея? Та на него не са му необходими пари, нали?

– Не знам. Вероятно всички дами в Лондон са като нея, а тя е най-добра от тях? Не мога да си представя, че ще се забавляваш в нейната компания. Единбург е друго нещо. Знаеш ли какъв хубав град е? Сигурен съм, че ще можеш да отидеш там, Кони. Ян ми каза, че Лондон не предлага по-добри магазини и забавления отколкото нашата столица.

Тя не изглеждаше много убедена в думите му, но не му възрази. Стана и оправи роклята си.

– Много си мил, Бърти! – Тя вдигна лице към неговото. – Личи ли, че съм плакала?

Той взе кърпичката от ръцете ѝ. Започна да изтрива сълзите от нежните ѝ страни.

– Не, хубава си както винаги. Ако някой пита, ще кажем, че си имала главоболие.

– Благодаря ти, Бърти!

Когато се върнаха в трапезарията, никой не направи коментар относно внезапното напускане на Констанс. Само Ян забеляза как лейди Адела намигна на Клод.

Бранди изгледа сестра си. Знаеше, че Пърси е причина да бъде толкова разстроена. Надяваше се най-сетне да е видяла истинския му лик. Изглеждаше хубава и спокойна. Какво ли беше казал Бърtrand?

След вечерята Пърси галантно успя да убеди Фелисити да седне до пианото. Тя умело засвири една соната от Моцарт. Тогава Бранди събра кураж да говори с Джил. Въпросът ѝ го накара да поклати глава.

– Бедната ми Бранди! Нима не знаеш за Мариан?

– Не.

– Когато му пожелах повече щастие този път, имах предвид първата му съпруга. Тя загина на гилотината и той не можа да направи нищо, за да я спаси.

– Мариан е била францужойка? От тези Дьо Во?

– Имаш отлична памет, скъпа. Да, тя беше едно нежно, малко създание, което обожаваше родителите и съпруга си.

– Разбирам.

Само беше направил нещастни тези нейни красиви очи. По дяволите, Бранди обичаше Ян! Но философски заключи, че тя все пак е млада. А младите сърца не се разбиват. По тях остават само малки белези.

Припомни си своя последен белег, оставен в сърцето му преди две години. Сега не можеше да си спомни дори името на момичето.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Цяла сутрин Ян помага на Бърtrand и ратаите да приберат овцете в кошарите им. Миришеше така противно, че можеше и да блее вече като тях. Не искаше да го виждат в този вид, особено Джил и Фелисити. Насочи се към малкото заливче.

Потърси Фиона и нейния пясъчен замък, но видя само водорасли, огромни скални отломки и дребни камъчета. Бързо се съблече и захвърли дрехите си върху един камък.

Когато навлезе във водата, целият настръхна. Смело продължи навътре, докато водата стигна до кръста му. После с мощни загребвания се насочи към по-дълбокото. Очакваше, че ще свикне със студената вода, но не можеше. Наблизо плуваше малко делфинче. Можеше дори да го докосне. Това беше делфинчето на Фиона. Не му се искаше още да излиза от водата. Обърна се по гръб и се загледа в безоблачното синьо небе. Какво великолепно място беше това! Дори и никога да не се завърнеше в Лондон, нямаше да бъде голяма загуба. Тежаха му непрекъснатите ангажименти в обществото. Там щеше да бъде и Фелисити. Жената, за която трябваше да се ожени, и която не го обичаше. Заинтересувана единствено от богатството и титлата му, тя неохотно щеше да ражда децата му. По дяволите! Беше направил грешка, за която щеше да плаща до края на дните си. Как е могъл да бъде толкова сляп за очевидното?

Въздъхна и затвори очи. Искаше да не мисли за нищо.

Бранди вървеше по възвишението. Беше прекалено потисната, за да забележи, че с шала ѝ е топло. По гърба ѝ се стичаха струйки пот. Мислеше за горката Фиона. Този следобед тя беше затворена с лейди Адела. Старицата изискваше три часа седмично да учи детето на светски маниери. Девојката искаше да изкорени този навик, още повече, че през изминалите петдесет години порядките се бяха изменили. Ако се намесеше обаче, щеше да си навлече единствено гнева на баба си. Фиона трябваше да седи на червената възглавничка пред краката на лейди Адела, да бродира и да слуша разкази за минали истории.

Бранди внимателно стъпваше по стръмната пътека към брега. Отначало не забеляза купчината мъжки дрехи върху камъка. После засенчи очи с ръка и се взря в морето.

Разбра, че това е Ян още преди да се е насочил към брега. Тя

застана, без да откъсва поглед от него. Нямаше сила на тази земя, която би могла да я накара да го стори. Гъстата му черна коса беше мокра и му придаваше момчешки вид. Но само това беше детското у него. Докато излизаше на плиткото, пред очите ѝ се разкриваха космите върху широките му гърди, после върху слабините му. Взираше се в него така, както в онази вечер, когато го беше изненадала в спалнята му. Да, Ян наистина беше много красив. Какви силни крака имаше само! Той излезе от водата и се протегна срещу слънцето.

Бранди застина. Той нямаше представа какво ѝ причинява със своите движения. Да, но не тя можеше да го има! Сега дори беше още по-недостижим. Ян стоеше гол пред нея и вероятно това беше най-хубавото, което щеше да ѝ се случи през този противен ден.

Сутринта я беше срещнала Фелисити. Беше започнала да я увещава колко привлекателен е Единбург. Как с нищо не би могъл да се сравни с английската столица. Бранди беше толкова разстроена, че нямаше сили да спори с нея. Изглежда я, обърна се и я остави сама във всекидневната.

Сега просто не можеше да откъсне очи от него. Съзнаваше, че не трябва да го зяпа така, но нямаше сили да се обърне. Да, тя щеше да вземе това, което може от него! Припомни си онзи следобед, когато бяха сами в изоставената колиба. Беше я целувал. Ръцете му я притискаха към гърдите му. Искаше ѝ се да лежи гола до него. Меката му коса ще гали раменете ѝ. Ръцете му ще докосват гърба ѝ, а може би и по-надолу. Сега, след като го беше видяла гол, тя искаше да узнае тайната за любенето на мъжа и жената. Можеше да застреля Пърси, ако още веднъж я докосне, но на Ян щеше да разреши да прави с нея каквото си поиска.

Ян закопча бялата си риза и я напъха в черните си панталони. Палтото му миришеше на овце. Започна да обува ботушите си, когато нещо цветно привлече вниманието му. Като се вгледа, позна избелелия кариран шал на Бранди.

– Бранди! – извика ядосан. – Ти, малка вещице, ела веднага тук! Искам да ми кажеш, че току-що си дошла. Слънцето много ярко е греело в очите ти и нищо не си видяла!

Тя изобщо не се помръдна. Беше стояла неподвижна с надеждата, че няма да я види. Не искаше да го смуцава, но вече беше късно.

Ян въздъхна.

– Добре. Само ми кажи от кога стоиш там?

– Доста отдавна, щом искаш да знаеш истината! Помниш ли как легна по гръб и делфинчето се приближи до теб? После започна да излизах бавно навън.

– Бранди, за втори път ме поставяш в смешна ситуация – извика той. – Не разбра ли, че не трябва да зяпаш гол мъж? Трябваше веднага да обърнеш гръб и да изтичаш в замъка!

Той беше прав, разбира се, но не това беше най-важното. Бранди облиза устни. Беше ужасно жадна, а отчаяно й се искаше да го целуне. Говореше й така, сякаш беше ядосан, но дали наистина беше? Имаше само един начин да се измъкне от ситуацията с достойнство. Тя се обърна и се затича нагоре по пътеката.

– Чакай малко! – Хукна след нея. Искаше да я прегърне, без да знае какво ще прави по-нататък. После чу силен гърмеж. Усети болка в гръба, сякаш някой го беше пробол с нож. Някаква сила го захвърли напред и го просна по очи. Изглежда не можеше да се движи. Опита да се изправи, но не успя да се помръдне. После потъна в тъмнина.

Изстрелът така смути Бранди, че тя замръзна. Гледаше към Ян. Той лежеше неподвижно. Върху бялата му риза се появи кърваво петно. Това не можеше да бъде! Някой беше стрелял по него и сигурно беше мъртъв! Тя извика и се затича към младия мъж. Когато падна на колене до него, погледна в посоката, от която дойде изстрелът.

Прозвуча втори. Край главата й прелетя куршум. Тя се просна върху Ян и прикри тялото му със своето. Господи, някой се опитваше да го убие! Това не беше просто инцидент. Разнесе се още един гърмеж. Този път куршумът се заби на стъпка от главата й.

Бранди започна да крещи, докато остана съвсем без глас. Не можеше да направи нищо друго. Може би някой щеше да я чуе? Не искаше да мисли за човека, стрелял три пъти по Ян. Може би сега се приближаваше към тях с насочен пистолет?

Времето беше неин враг. Цяла вечност й се сториха минутите, докато лежеше така върху тялото на Ян. Не беше разбрала, че плаче, докато не видя Бърtrand и Фрейзър да слизат надолу към тях.

– Бърти, благодаря на Бога, че дойде! Моля те, побързай! Някой го застреля! – Тя бързо стана, свали шала си и го сви на топка. После го притисна върху раната на Ян.

– Господи, Бранди! Значи ти крещеше така? – Бърtrand бързо я отстрани и завика на Фрейзър: – Бързо, доведи другите! Не губи време и изпрати някой за Малкия Робърт. Господи, ранен е в гръба! – Той притисна ръка към раната, за да спре кръвта. – Чухме изстрели, после виковете ти. Кой беше, Бранди? Видя ли го?

– Не видях никого. О, ще оживее ли?

– Не знам, Бранди. Раната е дълбока, но дали е засегнат някой

важен орган? Трябва да изчакаме Робърт, за да разберем. Хайде, момиче, искам да ми помогнеш!

По пътеката се зададоха запъхтените Джил и Пърси. Докато не прегледа братовчед си, Джил не каза нищо.

– Сигурно си видяла някого – обърна се остро той към пребледнялата Бранди.

Тя само поклати глава.

– Е, това няма значение сега – успокои я Джил. – Хайде, Бърtrand, Пърси, трябва да го пренесем до замъка! – Тримата мъже го вдигнаха внимателно. Сякаш мина цяла вечност, докато изкачат скалата.

– По дяволите, блед е като платно – каза Бърtrand.

– Кой може да е направил това?

– Трябва да е било инцидент – отговори Пърси. – Няма друго обяснение.

– Добре поне, че е в безсъзнание – отбеляза Джил, като наместваше тялото на Ян в ръцете си. – Тежък е!

Накрая стигнаха замъка. Бранди ги следваше по петите. Минаха край Мораг и Констанс и се насочиха към спалнята на херцога.

– Справи се добре, момичето ми – каза Бърtrand.

– Сега трябва да ни оставиш, защото ще го съблечем. Когато пристигне Малкият Робърт, изпрати го тук!

Бранди го гледаше пребледняла и онемяла. Той я разтърси за раменете.

– Ян ще живее, чуваш ли! Обещавам ти, че ще остане жив. Върви сега! Повече нищо не можеш да сториш за него.

Не й се искаше да го оставя, но знаеше, че трябва да го направи. Да, ще слезе долу и ще каже на всички какво се е случило. Погледна към Пърси, който помагаше да настанят Ян върху леглото. Погледът му беше по-тъмен от всякога. Устните му бяха свити. Бранди се обърна паникьосана към Бърtrand:

– Обещай ми, че няма да го оставяш сам, Бърtrand. Това не беше нещастен случай. Някой се опита да го убие. Стреляха три пъти по него. Обещай ми, или няма да го оставя!

– Обещавам, момиче! Върви сега.

Тя не отиде да смени окървавените си дрехи, а слезе направо долу.

– Вземи това, дете – нареди лейди Адела и й подаде чаша с коняк.

Девојката го изпи наведнъж и се закашля. Но после топлината се разля по тялото ѝ и това я успокои. Остави чашата на шкафа.

– Какво си направила на херцога – извика Фелисити, като нахълта в

дневната. – Господи, покрита си с кръв, с неговата кръв! Какво си ми направила, ти, мръсна, малка развратнице?

– Някой се опита да го убие на брега. Стреляха три пъти. Единият куршум го улучи в гърба.

Фелисити гледаше окървавената ѝ рокля със зяпнала уста. Очевидно искаше да каже нещо, но не успяваше. После загуби съзнание и тупна на килима, покрита с облак прах.

– Какво безполезно създание – изсумтя лейди Адела.

Бранди и Констанс хванаха ръцете на припадналата и я задърпаха към канапето.

– Това кръвта на Ян ли е върху роклята ти, Бранди? – уплашено попита Констанс.

– Тихо, момиче! – Лейди Адела се обърна към по-голямата си внучка. – Трябва да се справиш, момиче. Фрейзър отиде да извика следователя Тревър. Преди да се качиш горе, искам да ми кажеш дали си видяла кой извърши това гнусно дело?

– Не, бабо! Огледах се наоколо, но не видях никого. Този, който стреля, трябва да се е крил зад скалата.

Лейди Адела отмести поглед от преbledнялото лице на Бранди. Загледа съсухрените си пръсти замислена.

– Сигурно е бил някой браконьер – предположи Констанс.

– От години тук няма браконieri – възрази старичката. – Хората не са толкова глупави. Някой се е опитал да убие херцога!

Когато пристигна господин Тревър, Констанс повтори и пред него своето предположение.

– На петдесет километра оттук няма браконieri – възрази Бранди със студен и прегракнал глас. – Точно така е, както каза баба!

– Бих казал – започна следователят, но тя чу гласа на Малкия Робърт и хукна натам. Той само кимаше с глава, докато го запознаваше с подробностите. Когато стигнаха пред стаята на херцога, Робърт я потупа по ръката и затвори вратата пред нея.

Сякаш времето беше спряло. Бранди се върна при останалите. Господин Тревър говореше нещо с лейди Адела. Когато момичето влезе, той вдигна глава.

– Ще решим всичко, лейди Адела, когато чуя разказа на Брандела. – Той се намръщи. Когато чу подробностите, стана още по-намръщен. – Изглежда, си спасила живота на херцога, момиче? Госпожо, разбирам, че господин Пърсивал Робъртсън е доста съмнителен?

– Да, така е – отговори бавно тя. Гледаше го, както лисицата фазан.

После изправи гордо гръб и отсече: – Ще престанеш да мислиш глупости, Тревър! Ще ти бъда благодарна, ако не заместваш човек от семейството в тази история. Няма да се учудя, ако попиташ дали подаграта на Клод Робъртсън не е измислена и дали той не е натиснал спусъка! Твоята работа е да откриеш истинския виновник, а не да мислиш глупости!

Бръчките около устата на господин Тревър станаха по-дълбоки, но той остана спокоен.

– Работата е сериозна, госпожо. Опитвам се само да изпълнявам своя дълг. Искам за момент да забравите за онзи непрокопсаник и да ми кажете кой според вас е заинтересуван от смъртта на английския херцог? И не ми повтаряйте повече за честните и верни Робъртсънови! Това не е най-важното сега. Животът на ваш роднина е в опасност.

Човекът, в когото се съмняваше Бранди, беше Пърси. Искаше да изкрещи името му. Беше се появил твърде скоро, сякаш е бил на скалите. Но размисли и си каза, че всъщност всеки Робъртсън щеше да спечели от смъртта на Ян.

Лейди Адела удари силно бастуна си в пода и изръмжа с отращение:

– Повтарям ти, Тревър, душиш пред чужда дупка. Нито един член на семейство Робъртсън няма да извърши такова гнусно дело!

Следователят остана спокоен. Би могъл да й каже, че покойният Енгъс би прострелял някого в гърба, без да му мигне окото. Но не искаше лейди Адела да припадне от гняв. Най-подозрителен му се струваше господин Пърсивал Робъртсън. След узаконяването му той беше следващият наследник на титлата. Ами Клод и синът му Бърtrand? Не замисляше ли дяволската старица да възвърне правата им? Не, нямаше никакво намерение да освобождава от отговорност който и да е член на семейството. Каква заплетена история. Защо се беше случило с английския херцог, и то точно в неговия район? Не беше честно! Той се изправи, за да си върви.

– Нека да вярваме, лейди Адела, че утре херцогът ще ми даде повече информация. Ще дойда, за да разговарям с него. Дано Господ го остави жив!

Тя изсумтя и махна с ръка след него.

– Разбира се, че ще е жив, глупако! Той носи моята кръв. Няма да се предаде на куршума на някакъв страхливец!

Когато Краби изпращаше господин Тревър, лейди Адела изгледа презрително Фелисити. Тя седеше на дивана с все още замаян поглед. Изглеждаше толкова безпомощна и крехка, че старицата завидя на

способността ѝ да се преструва.

– Бранди, извикай камериерката на лейди Фелисити. По-добре е да се оттегли в стаята си.

Момичето побърза да изпълни поръчката ѝ. Като имаше с какво да се занимава, нямаше постоянно да мисли за случилото се.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Отдавна мина пладне, а Малкият Робърт още не слизаше долу.

– И да разкъсаш шала си на парчета, няма да дойде по-бързо, дете – каза лейди Адела. – Представям си какво си преживяла! Да чуеш изстрелите, да го гледаш как пада и да го прикриеш с тялото си! Направила си добро дело, като си спасила живота му, момиче!

– Да, бабо. – Бранди продължаваше да дърпа ресните. Мина ѝ през ум, че баба ѝ се отнасяше необичайно любезно с нея. Ако не беше толкова изплашена за Ян, това щеше да я изнерви.

Краби влезе в дневната и съобщи:

– Елгин Робърт, милейди!

– Не съм сляпа, Краби! Е, Малки Робърт, как е херцогът?

Докторът не се обиди, като чу прякора си. Беше свикнал с него през последните петнадесет години, защото беше висок само около метър и петдесет. Личеше, че е изморен. Той потри с пълничките си пръсти челото си и се приведе към лейди Адела.

– Мисля, че негова светлост ще се оправи, лейди – изрече със слаб, почти момичешки глас. – Куршумът е влязъл точно под лявото му рамо. Трябва да добавя, че вашият роднина има много силна воля. Не издаде дори звук, когато вадох оловото. Сега е блед и изтощен, но само треската и инфекцията може да ни безпокоят.

Малкият Робърт с благодарност прие чаша чай от Констанс и отпи голяма глътка.

– Херцогът е млад и силен. Справя се доста добре с положението, въпреки че раната е сериозна. Тревър откри ли кой е стрелял по него? Бранди?

Лейди Адела заяви:

– Този глупак Тревър си отиде толкова неосведомен, колкото и дойде. Кълна се, че го бива да хваща само безделници, които крадат ябълки. Той е на мнение, че някой от нас е прострелял херцога. За съжаление Бранди не може с нищо да изясни нещата.

– Негова светлост буден ли е? – попита девойката.

– Не, момичето ми. Дадох му лауданум. Сънят лекува най-добре.

В стаята влязоха Пърси, Джил и Бъртранд. Лицата и на тримата бяха бледи и изтощени. Малкият Робърт се обърна към тях:

– Благодаря за помощта ви, господа! – После внезапно млъкна.

Един от тях беше докарал тази беда на главата на херцога. Каква бъркотия само!

Бъртранд кимна и попита:

– Тревър идва ли, лейди Адела?

– Да. Тъкмо се оплаквах на Малкия Робърт от него. Наумил си е, че някой от семейството е виновен. Разбира се, спокойно може да е някой скитник. Нито един Робъртсън не е способен на такава низост! Всъщност мъжете от нашето семейство са и доста точни в стрелбата. Убиецът е стрелял три пъти, а е улучил само първия!

– Къде е чичо Клод? – попита Бранди.

Бъртранд зяпна.

– Боже Господи, Бранди! Нали не мислиш, че баща ми е извършил тази гнусотия?

– Между другото – прекъсна го Пърси – знае ли се къде е бил всеки от нас, когато е бил прострелян Ян? От това, което знаем, може и самата Бранди да го е направила!

– Може да започнем с тебе, Пърси – хладно изрече Бъртранд.

– О, скъпа братовчедо, дали не долавям подозрение в гласа ти? Ако искаш да знаеш, бях се постарал да избегна противната воня на любимите ти овце. Това беше трудна задача, защото вятърът я разнася навсякъде.

– Не мисля, че този спор ще ни помогне – обади се Джил. – Нито ще засили доверието и приятелството между нас. А къде е лейди Фелисити?

– Тя изпадна в истерия и после припадна – обясни Констанс. В гласа ѝ се долавяше злорадство.

– Как можах да попитам изобщо – отбеляза той и въздъхна. – Трябваше да се досетя. Някои неща не се променят, нали?

Малкият Робърт съсредоточено пиеше чая си. Чувстваше се неудобно от техните приказки. Нямахте търпение да си тръгне. Дори съжаляваше тези, които са задължени да останат.

– Виждам, че моето присъствие тук вече е излишно – каза и стана. – Ще посетя херцога утре сутринта. Бранди, не се плаши! Той ще се оправи.

– Какво да правим, ако през нощта състоянието му се влоши? – уплашено попита тя.

– Живее само на петнадесет минути от тук, момиче.

Когато Краби изведе доктора, Бъртранд се обърна към момичето:

– Ян е имал късмет, че си била на брега, Бранди. Била си в смъртна

опасност и това е най-страшното.

– Защо беше там, Бранди? – попита Пърси.

– Ами и аз като тебе бягах от вонята.

Бранди огледа лицата на присъстващите, опитвайки се да открие виновника. Тъй като не желаше да слуша празните им приказки, тя се измъкна тихо от стаята. Отправи се към спалнята на херцога. Знаеше, че Мабли е там. Тъкмо с него искаше да поговори.

Мина тихо край стаята на лейди Фелисити. Молеше се тази жена просто да изчезне. Тихичко се промъкна в тъмната стая на Ян. Не забеляза Мабли и мълчаливо го прокле, дето е оставил господаря си сам. Дочу дълбокото, равномерно дишане на херцога и се насочи към леглото. Лицето му беше спокойно.

– Госпожице Бранди? Какво правите тук?

Тя се обърна и постави пръст на устните си. Мабли приближи, като се опита да говори по-тихо:

– Наистина не трябва да сте тук! – Забеляза страха и болката в очите й. По дяволите, вече беше прекалено стар за такива неща! Ръцете му още трепереха. Цяла нощ беше попивал потта от челото на Ян, докато докторът вадеше куршума.

Бранди отново му изшътка.

– Негова светлост почива. Не ти ли каза докторът, че ще се оправи? Не е необходимо да шепнем. Дадох му толкова лауданум, че да заспи цял батальон.

Тя продължаваше да мълчи. Само го подкани да я последва. Мабли го направи. Ужасно му се искаше да изпие халба бира. Да, това щеше да му помогне.

– Не трябва да оставяме сам негова светлост дори за минута, Мабли – довери му тя.

– Нямам никакво намерение да го оставям, госпожице Бранди. Когато херцогът е с мен, не бива да се безпокоите.

– Не, ти не разбираш! Знаеш, че някой се опита да го убие. Не можем да се доверим на никого, чуваш ли ме! Сега е безпомощен и не може да се защити сам!

– Това няма значение. След като съм тук, ще се грижа добре за него.

Тя веднага заговори със заповедническият тон на баба си.

– Ако стоиш при него през деня, аз няма да го оставя през нощта!

– Но това не е прилично, госпожице Бранди! Може би Джил или господин Бърtrand...

– Сигурен ли си, че един от тях не е прострелял херцога? Не си, разбира се! Не искам никой да остава насаме с него, чуваш ли! Не разбираш ли, Мабли, не можем да излагаме повече живота му на риск!

Той се почеса по брадясалата буза.

– Щом е толкова опасно, не мога да позволя на една слаба жена... Моля за извинение!

– Слушай сега, Мабли! Дядо Енгъс имаше забележителна колекция от пистолети. Ще взема един от тях. Освен това ще заключавам вратата. Това успокоява ли те?

Би могъл да ѝ каже, че жена и пистолет не са добра комбинация, но разбираше, че е непреклонна. Поне щеше да е сигурен, че няма да застреля херцога. Един от онези негодници го беше направил, но не и госпожица Бранди! Как да постъпи? Изглежда я кисело.

– Сега ще си отидете, госпожице! Ще изпълня нарежданията на баба ви!

– Глупости! Обещай ми, че няма да го оставяш! По-късно ще ти донеса вечерята и ще можеш да си легнеш. – Излезе, преди да е изрекъл поредното възражение. Усмихна се, като чу въздишката му зад гърба си.

Малкият часовник върху камината тихо отброи десет удара. Бранди стана от стола край камината. После приближи леглото на Ян. Постави ръка на челото му. Все още беше хладно. Малкият Робърт беше предупредил, че всеки момент може да настъпи треската.

– Няма да позволя да те наранят още веднъж – каза тя и целуна устните му. – Ще спиш и ще оздравееш. Ще се грижа за теб. – После се върна към топлината на огнището. Бързо съблече дрехите си и навлече нощница. Повече време ѝ отне да разплете плитките и да разреши косите си. Накрая метна шала върху раменете си и се настани на един голям стол край леглото.

Ян лежеше неподвижно. Дишането му беше дълбоко и равномерно. Преди да си позволи да се отпусне, Бранди погледна отново заключената врата и към пистолета върху шкафчето. Мабли спеше дълбоко в съседната стаичка. Неговата врата също беше заключена. Тя беше настояла стриктно да спазва нейните указания. Само лейди Адела и Мабли знаеха за нейното бдение. За нейна изненада баба ѝ беше направила гри-маса, но не я беше упрекнала.

– Хм, не можем да направим повече, дете – беше казали тя. – Нямам никакво намерение да гледам как тази глезла Фелисити се мотае и ругае из къщата.

Тази нощ Бранди не чу никакви препирни. Беше изненадана, когато

на сутринта Мабли я разтърси за рамото.

– О, Мабли, съмна ли вече? Съжалявам! Мислех до това време да съм се измила и облякла!

Той изсумтя и изгледа заспалия си господар.

– Сега си вървете, госпожице Бранди! Аз ще се грижа за него.

По-късно сутринта пристигна господин Тревър и пожела да види херцога. Малкият Робърт даде съгласието си. Докато двамата пиеха чай с лейди Адела във всекидневната, Мабли внимателно събуди господаря си.

Ян излезе от съня някак неохотно. Беше замаян от приспивателното и го болеше рамото.

– Ваша светлост, толкова се радвам да видя отворени очите ви!

Ян понечи да седне, но ужасната болка го прониза. Той изруга. Наложи си да диша бавно и дълбоко.

– Лежете си спокойно, ваша светлост – започна да го успокоява камериерът. – Сега ще ви донеса бульона. Госпожица Бранди го запази топъл.

– Колко време съм спал? – попита раненият. Гласът му не приличаше на неговия.

– От вчера следобед, ваша светлост ако си спомняте, малкият Робърт ви даде голяма доза лауданум.

– Малкият Робърт? Защо това име ми звучи познато?

– Докторът, ваша светлост. Той е един дребен шотландец, но с доста добри ръце. Извади куршума от гърба ви.

Ян потръпна от спомена за това, как беше се проснал на плажа с пронизваща болка в гърба си. После в съзнанието му нахлуха и други спомени и той пребледня.

– Мабли, Бранди добре ли е? Тя беше с мен на плажа точно когато ме простреляха! Господи, тя е добре, нали?

– Ваша светлост не бива да се тревожи. Госпожица Бранди не е наранена. Всъщност, доколкото мога да преценя, тя е спасила живота ви. – Мабли не сметна за необходимо да изтъкне и факта, че доброволно го е пазила през нощта. Не, херцогът щеше да се ядоса. Той имаше непоклатимо мнение за жените и за това къде им е мястото.

– Господин Тревър, местният следовател иска да ви види, ваша светлост. Чувствате ли се достатъчно добре, за да разговаряте с него?

Ян кимна и се опита да се съсредоточи: След като изяде супата, направена за него от Бранди, беше вече малко по-добър. В стаята влезе мрачен господин с гъсти вежди и черен костюм. Застана край леглото.

– Искам да поговорим няколко минути, ваша светлост!

Младият мъж кимна и се запита дали Мабли не го беше излъгал, че Бранди е добре?

– Мисля, че сте един щастливец, ваша светлост!

– Мабли ми каза, че Бранди е спасила живота ми – каза херцогът. Отчаяно се опитваше да си представи кой би могъл да стреля в него.

– Така е, ваша светлост. – Господин Тревър видя, че херцогът е някак объркан и разстроен. Личеше, че изпитва силни болки. Добре, щом иска, ще говорят за Бранди. – След като сте паднали на земята, тя е покрила тялото ви със своето. После са били изстреляни още два куршума, които едва не са я улучили. Бранди се е разкрещяла като обезумяла и явно е изплашила убиеца. Нейните викове и изстрелите са привлекли вниманието на цялото семейство.

– Можете ли да се закълнете, че тя е добре?

– Разбира се. Само е доста разтревожена за вас.

– Могли са да я убият! Какво я е прихванало да проявява такава безразсъдна смелост?

– Да, но за щастие не е ранена. Цялото семейство е много разтревожено, ваша светлост. Дали няма да си спомните нещо важно? Помислете какво правехте, за какво мислехте?

– Плувах в океана – започна херцогът. – Тези овце миришеха ужасно. Искях, преди да се върна в замъка, да премахна тази воня от себе си. Излязох от водата. Говорих малко с Бранди и тя си тръгна. Спомням си някакъв гърмеж, който ми приличаше на изстрел. После събитията ми се губят.

Господин Тревър видя, че лицето на херцога се сгърчи от болка, и стана.

– Ще повикам Робърт, ваша светлост. Ще говорим пак, може и да си спомните някои подробности. Всичко може да помогне.

Ян почти не го чу. Той примига с очи, за да прогони сумрака в стаята. Отново ясно видя Бранди. Зачервена, тя го гледаше на брега. Наблюдаваше го с интерес и не криеше възхищението си от голото му тяло.

После някой застана край леглото му. До устните му се притисна хладна чаша. Ян отпи няколко глътки от студеното питие. После затвори очи, погълнат от тъмнината.

– Раната не е инфектирана, но негова светлост има треска. – Докторът седеше в дневната, където се беше събрало цялото семейство.

Докато говореше, той гледаше лейди Фелисити, годеницата на херцога. В очите му тя беше една слабичка женичка, която лесно губи съзнание. Не можеше да си я представи до херцога. Той беше силен и властен човек. Тя, изглежда, беше свикнала да плаче и да припада. Лейди Фелисити пребледня от думите му, но, слава Богу, не се просна отново на килима.

– Колко време ще продължи треската? – попита тихо Бранди.

– Не бих могъл да зная, млада госпожице. Някои изобщо не се възстановяват, но херцогът е млад и силен. Обзалагам се, че бързо ще се оправя.

– Но той е херцог – възкликна Фелисити.

Малкият Робърт ѝ отговори с известна ирония:

– Да, госпожице. Без съмнение титлата ще му помогне да прояви по-силна воля!

– Предполагам лейди Фелисити иска да каже, че е невероятно човек с неговото положение да изпадне в такава ситуация – отбеляза Джил, като се усмихваше нежно на младата жена.

Малкият Робърт стана.

– Това е от компетенцията на господин Тревър. Аз не бих могъл да направя нищо повече за негова светлост, лейди Адела. Дадох указания на Мабли. Сега бих искал да ви пожелаая приятен ден.

Бъртранд придружи доктора до вратата.

– Каква бъркотия – оплака се Клод. – Кълна се, че през изминалия ден подагратата ме мъчи повече, отколкото през цялата година! Проклет убиец!

– Мисля, че бих предпочел подагра вместо куршум в гърба си – отбеляза Пърси. В гласа му имаше такова злорадство, че Клод едва не се нахвърли срещу него.

– Успокой се, Клод – каза лейди Адела. После тя млъкна, като започна да оглежда всеки един по един.

Бъртранд се завърна.

– Сигурен съм, че Ян няма да добави нищо към онова, което Бранди ни разказа.

– Съгласен съм с лейди Адела – изгърмя Клод. – Трябва да е бил някой от онези ужасни браконieri.

Бранди въздъхна и стана.

– Ако ми позволите, бабо, ще се занимая с уроците на Фиона. После бих искала да видя как е херцогът.

– Не прави такава тъжна физиономия, момиче. Детето ще започне

да сънува кошмари от теб – каза лейди Адела. После замислено се обърна към останалите в стаята. – Не обичам загадките и негодниците, въпреки че петдесет години живях с такъв. От мисълта, че такъв подлец може да гази земята на Пендърлей, направо ми призлява!

– Не мисля, лейди Адела, че господин Тревър подозира само мъжете – отбеляза тихо Пърси.

– Не ставай смешен, Пърси! Нали не смяташ, че лейди Адела крие пистолет в бастуна си? – Бъртранд беше ядосан на братовчед си.

– Само размишлявам, братовчедо. Ако господин Тревър смята да души наоколо и да ни досажда със смешните си въпроси, не виждам защо дамите трябва да правят изключение!

Фелисити стана и се обърна с разтреперан глас към Джил:

– Чувствам се ужасно! Мария трябва да навлажни слепоочията ми с лавандулова вода. Защо изобщо херцогът трябваше да идва на това противно място? Някакъв смахнат шотландец едва не го уби! О, как ми се иска никой от нас да не беше стъпвал тук!

– Тогава защо не си заминете? – попита Констанс. – Единственото, което правите тук, е да се оплаквате, да припадате и да ни обиждате. От вас няма никаква полза. Най-добре ще е да си заминете!

Фелисити се обърна рязко.

– Ти, злобно малко шотландче! Дори не можеш да говориш английски като хората. И защо онази повлекана, сестра ти, трябва да вижда херцога? Тя няма нищо общо с него! Нищо! Аз съм негова годеница! Ако трябва някой да го види, това съм аз, но сега не се чувствам достатъчно силна. Ох, как мразя това противно място!

– Аз посетих Ян – каза Джил. – Има треска, но Мабли непрекъснато е при него. Той ще ни извести, ако положението му се влоши.

– Да, Мабли каза, че дори бълнувал! По дяволите! – Бъртранд внезапно удари с юмрук по коляното си.

– Какво проклитайш? – попита Пърси. – Това, че херцогът е болен, или факта, че убиецът е пропуснал целта си?

– Какви нелепости дрънкаш само – възмути се Констанс, стиснала юмруци.

– Мабли ме увери, че херцогът няма да остане сам нито за миг – намеси се Джил. – Сигурен съм, че това ще възпре убиеца. Сега, ако не възразявате, лейди Адела, да изпием следобедния си чай?

ГЛАВА ДВА ДЕСЕТ И ПЕТА

– Няма да допуснеш нещо лошо да се случи на Ян, нали, Бранди? – Фиона беше разтревожена и изплашена. Не защото не познаваше смъртта. Дядо Енгъс беше починал, но той беше толкова стар, че тя се чудеше как още е жив.

Сестра ѝ подгъна завивките ѝ и я целуна по челото.

– Няма, кукличке! Не се тревожи, той е силен и голям. Кълна ти се, че ще се оправи.

Бранди напусна стаята на Фиона и се запъти към своята. Нямахте сили да понася нападките и злобата, които се разменяха в дневната преди вечеря. Наближаваше десет, когато стигна до стаята на Ян. Очите ѝ веднага се обърнаха към леглото.

– Спокоен е, Мабли? Дали не е отминала треската?

В гласа ѝ имаше толкова надежда, че на възрастния човек му дожаля за нея.

– Не съвсем госпожице, Бранди. Бълнуваше и се мятеше в леглото. Минаха шест години вече, а в устата му е само нейното име. Боже, какви ужасни времена бяха тогава! Страшно го съжалявах! – Мабли поклати глава изморено.

Бранди го изгледа, после разбра.

– Говориш за Мариан, нали?

– Да, госпожице Бранди. Мисля, че отново преживява онези ужасни събития. – Старият човек беше толкова изморен, че се отпусна на един стол и затвори очи. Не можеше да забрави пребледнялото лице на херцога, когато се беше върнал сам от Франция. На глас изрече: – Приятелите му се изплашиха да не се побърка. Спомням си, че дори кралят му изпрати своите съболезнования. Беше много тъжно тогава!

Девојката си наложи да бъде спокойна. Мариан беше мъртва от доста време. Но тя беше жива и Ян имаше нужда от грижите ѝ. Ако се наложеше, беше съгласна да го дели с мъртвата му съпруга, но не и с Фелисити.

– Върви да спиш, Мабли! Капнал си от умора.

Камериерът се отправи към стаята си.

– Ако негова светлост стане много неспокоен и не можете да се оправите сама, ще ме повикате, нали, госпожице?

– Да. Не забравяй да заключиш вратата, Мабли!

Мабли се оттегли и заключи вратата след себе си. За момент остана прав сред малкия дрешник. В него бяха пъхнали малко легло, на което щеше да спи може би още няколко седмици. Само при мисълта, че Мораг е сменила чаршафите тази сутрин, го засърбя по цялото тяло. Подобно лейди Фелисити и на него му се искаше да не бяха идвали в Шотландия. Молеше се негова светлост да се оправи. Щом оздравееше може би щеше да се съгласи да напуснат това странно място.

Като сваляше черното си палто, погледна към затворената врата. Смъръци вежди. Не беше редно госпожица Бранди да се грижи за негова светлост. По-добре беше да е някой мъж. Господин Джил например. Бранди беше една упорита млада госпожица и явно не беше безразлична към херцога. Въпреки че не харесваше високомерната лейди Фелисити, знаеше, че госпожица Бранди ще страда. Негова светлост вече беше дал съгласието си за този брак. Беше прекалено съвестен, за да наруши дадената дума. Жалко наистина, но нищо не можеше да се направи.

Девојката стоеше тихо край леглото на херцога и го наблюдаваше. Лицето му беше зачервено от треската.

Тя го изтри със студена, влажна кърпа. Когато попиваше потта по шията и раменете му, той измърмори нещо и обърна глава. Тя отново изтри лицето му. Ян се опита да отблъсне ръката ѝ, но нямаше сила за това.

– Ш-шт – прошепна девојката и придърпа нагоре пухената завивка. Превръзката през гърдите му изглеждаше ослепително бяла сред черните косъмчета. Бранди внимателно попиваше потта около бинтовете.

Дишането му стана по-спокойно. Вече не се въртеше, въпреки че все още имаше температура.

Девојката беше изтощена от тревога и безсъние, но продължаваше да избърсва с мокра кърпа тялото му. После сложи дърва в огнището, съблече се и навлече ношницата си, наметна карирания шал върху раменете си и седна. Придърпа дебелото вълнено одеяло под брадичката си, за да се стопли.

От съня я изтръгнаха ругатни и несвързани думи. Веднага скочи и застана до леглото му. Като чу думите му, в очите ѝ се появиха сълзи и гърлото ѝ се сви.

„Мариан, Мариан, защо не ми се довери? Щях да се опитам да ги спася! Мариан, как си могла да се съмняваш в мен? Прекалено късно... Много закъснях!“

– О, не, Ян! Не е била твоя вината! Не обвинявай себе си за нейната смърт! Тихо, любов моя, тихо! Обичам те повече от нея, Ян! Никога няма да те изоставя! Как е могла да не ти се довери?

Той започна да се мята в леглото и да размахва ръце. Девојката се изплаши да не се отвори раната му. Притисна раменете му с всичката си сила.

– Лежи спокойно, Ян!

Гласът му стана по-висок. Бранди си представи как острието на гилотината се стоварва върху шията на Мариан. Узна, че тя е заминала за Франция, за да спасява родителите си. Защо не му е казала? Защо не го е помолила за помощ? Той е бил неин съпруг и спокойно е могла да го направи.

– Не е била твоя вината, Ян – повтаряше непрекъснато Бранди. Искаше ѝ се да я чуе и да ѝ повярва. Постави пръсти на устните му и притисна лицето си до неговото.

Ян продължаваше да повтаря името на съпругата си. Отчаяна, Бранди впи устни в неговите. Искаше ѝ се той да забрави своя призрак. Изненада я реакцията му. Езикът му проникна дълбоко в устата ѝ. Може би това беше похот? Тази дума тя често беше чувала в семейство Робъртсън. Разбра, че иска повече от това. Искаше да го докосва, да го прегръща. Ръцете му се плъзнаха по гърба и бедрата ѝ.

Съзнаваше, че трябва да се отскубне от прегръдката му. Той не знаеше какво върши. Представяше си, че тя е първата му съпруга. Вярваше, че е Мариан. Девојката се опита да се отдръпне, но ръцете му не я пускаха.

– Ян, не трябва да правиш това – прошепна тя, но знаеше, че заблуждава и него, и себе си. Искаше ѝ се да продължава и никога да не я изпуска от прегръдката си.

Устните му внезапно се отпуснаха. Гледаше я с ясен, пронизващ поглед.

– Моя любов – прошепна той. – Моя малка любов! – Притегли я към себе си и я целуна. Усетила нетърпението му, Бранди отговори на целувката му.

„Той мисли, че съм Мариан“ – каза си, но въпреки това приемаше всичко, което можеше да ѝ направи. Можеше да бъде неин само тази нощ, но и това ѝ стигаше!

С неочаквана сила Ян я настани върху себе си. Членът му се притисна в корема ѝ през завивката. Бранди зарови лице в шията му, докато ръцете му милваха бедрата ѝ и повдигаха нощницата ѝ. Тя му помагаше,

без да се стеснява. Мисълта, че е гол под нея, не я уплаши. Сама разкъса нощницата си и отхвърли завивката. Гледаше голото му тяло и твърдия му орган. О, Господи, не можеше да си представи, че това огромно нещо ще проникне в тялото ѝ! Потръпна от страх. Той я искаше. По-точно искаше своя призрак. Тя нямаше нищо против да бъде дух през тази нощ.

– Обичам те – прошепна, уверена, че няма да я чуе. Това не бяха нейни думи. Те принадлежах на Мариан.

Ян я притисна към тялото си. После се извъртя и я настани под себе си. Галеше гърдите, корема и бедрата ѝ. Беше толкова хубаво, че не ѝ се искаше да престава. Не знаеше какво точно ще се случи, но го искаше. Започна да му помага.

Усети пръстите му между краката си и твърдия му член. Бранди беше уверена, че няма да се получи. Той беше прекалено голям. Възбудата ѝ изчезна. Когато проникна в нея, болката я прониза. Девојката се ужаси, че ще я разкъса и тя ще умре в леглото му. Знаеше, че не бива да крещи. Мабли веднага щеше да дотича.

Ян се отдръпна, после отново проникна в нея, като дишаше тежко. Сега се движеше и изричаше неясни думи. Говореше на френски и за любов. Целуваше брадичката, устните и шията ѝ. Болеше я така ужасно, че зъбите ѝ се впиха в шията му. Сълзите ѝ намокриха лицето му. Усети го как се напруга. Ръцете му притискаха силно бедрата ѝ. Внезапно той потръпна и се отпусна върху нея. Неспособна повече да сдържа вика си, тя се притисна към шията му, за да го заглуши. Ян се повдигна. От гърлото му излизаха стенания. Семето му се разля дълбоко в утробата ѝ. Дишането му стана по-равномерно и той сложи глава до нейната.

Бранди лежеше неподвижно, въпреки че ѝ тежеше. Ян дишаше спокойно. Топлите му устни се допряха до лицето ѝ. После въздъхна дълбоко. Тя помисли, че е заспал.

„Сега съм част от него“ – помисли си, прегърнала го през кръста. Лежа неподвижно, докато вече не можеше да издържа тежестта му. Нежно и внимателно се отмести. Загледа се в профила му, осветен слабо от свещта. Прокара пръст по силната му челюст.

Тази нощ той беше неин. Тя нямаше да позволи да ѝ го отнемат нито Мариан, нито Фелисити. Намести завивките върху двамата и постави глава върху рамото му. Ужасяваше се от мига, в който трябваше да го остави.

Ян се събуди внезапно. За момент не можа да се ориентира къде е. Само гледаше прозореча, от който струеше слънчева светлина. Насили се да събере мислите си и се изправи на лакът.

– Ваша светлост?

– Мабли, кой ден сме и колко е часът? Имам чувството, че съм бил надалеч за много дълго време.

– Как се чувствате?

– Мисля, че възвърнах способността си отново да мисля. – Внимателно се обърна и се намръщи от болка. – Трябва да се оправи само рамото ми, Мабли.

– Днес сме четвъртък, ваша светлост. Десет часът сутринта е.

– Искаш да кажеш, че от вчера съм в безсъзнание?

Старият човек се усмихна на господаря си и бръчките му се изличиха за момент.

– Ваша светлост, треската ви беше много силна. Ужасно ни изплашихте.

– Да не искаш да кажеш, че съм бълнувал?

– Да, ваша светлост. – Мабли се приближи до господаря си и добави нежно: – Отново си припомнихте преживения кошмар.

Нямаше нужда да обяснява повече. За негова изненада херцогът нищо не каза повече, не коментира това.

– Изглежда, Мабли, без да искам съм навлякъл гнева на някого? Спомням си много малко от случилото се. Хванаха ли престъпника?

Камериерът поклати глава.

– Не, ваша светлост. Господин Тревър, местният следовател, разследва случая. Ще ви изпратя Джил, ако не възразявате? Не съм бил със семейството от доста време.

– Добре, бих поговорил с Джил. По дяволите, толкова съм гладен! Освен това трябва да се изкъпя и да се избърсна. Ще се погрижиш първо за това, нали, Мабли? – Ян замълча, загледан във възрастния човек. – Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще се строполиш на земята. Да не би сам да си се грижил за мен?

– Не, ваша светлост. Госпожица Бранди беше с вас през нощта. Не се сърдете. Момичето е доста упорито. Сега си почивайте. Ще се върна веднага. – После изгледа колебливо господаря си. – Връзката на звънеца е скъсана, ваша светлост. Ще извикам малкия Алби.

– Изглежда, има доста малки хора тук? Спомням си за някакъв дребен доктор?

– Да. Той скоро ще дойде да ви прегледа.

Когато Мабли затвори вратата след себе си, херцогът провеси крака от леглото и се опита да стане. Краката не му се подчиняваха. Отново се отпусна на възглавницата, като разтъркваше наболата си брада. Нямаше да допусне да остане инвалид! Отново метна завивките върху себе си.

Върху белия чаршаф имаше петна засъхнала кръв. Замръзна, когато започна да си припомня случилото се. Погледна надолу между краката си. Тогава си спомни всичко. Господи, не може да ѝ е причинил това! Опипа драскотините по лицето си. Усети следите от зъбите ѝ. Припомни си сълзите ѝ върху лицето си. Беше проникнал дълбоко в нея, без да ѝ даде време да си откъхне. Със силни тласъци беше търсил единствено собственото си облекчение. Беше ѝ причинил само болка, а тя стоически беше издържала.

Не след дълго се върна Мабли. Господарят му седеше на леглото, загледан напред с невиждащ поглед. Помисли, че херцогът страда от непоносима болка. Той беше силен и горд. Гледаше на болестта като на някое препятствие, което трябваше час по-скоро да преодолее. Нямаше и два дена откакто го беше прострелял някой, а вече седеше.

– Ваша светлост, не трябва да правите това! От вас се иска да лежите. Не искам треската да се върне отново. Дайте да ви завия. Господин Джил иска да говори с вас. Може би през това време ще изядете този бульон? Трябва да възвърнете силите си.

Ян кимна.

– Добре, Мабли. Банята може да почака. Дай ми супата и ми изпрати Джил.

Десет минути по-късно Джил влезе в стаята. Спря на вратата и се вгледа в братовчед си.

– Ян, стари приятелю, щом си възвърнал апетита си, значи се оправяш! По-добре ли се чувстваш?

– Да, Джил, много по-добре. Седни, докато изям супата. Казват, че е от пиле, но не може да се открие и къс месо. Сърбам някакъв безвкусен бульон.

– И това е нещо. Да не би да предпочиташ плодовата пита на готвачката? – Джил се засмя и седна на кожения стол край леглото. Започна да потупва коляното си замислен. – Спомняш ли си нещо, Ян? Видя ли някаква необичайна за брега сянка? Може би си чул нещо странно?

– Спомням си, много неща – започна бавно херцогът, – но то няма нищо общо с убиеца. Мабли ми каза, че някакъв човек на име Тревър души наоколо.

– Да. Лейди Адела каза, че е стар глупак. Той се мисли за добър, но

няма много факти, за които би могъл да се захване. Можеш да се досетиш, че всички Робъртсън са се хванали за гушите. Всеки подозира и обвинява другия. Мисля да те отведа далеч от това място, Ян, веднага, след като се оправяш.

Херцогът остави лъжицата и се замисли. После каза:

– Няма да стане, Джил. Не съм сигурен, дали онзи страхливец няма да ме нападне пак. Просто тук има още неща, които чакат моята намеса. Да търся убицеца би било чисто губене на време. Мисля, че по някакъв начин той сам ще ми се набие в очите.

– Да не намекваш за Пърси?

– Може наистина да е копеле и по природа, не само по произход. Какво казва лейди Адела за всичко това? Тя говори много, но си е такава.

– Направи някакъв безвкусен коментар, че мрази загадките и негодниците. Постоянно дразни останалите членове на семейството. Трябва да призная, че случилото се беше страшно изпитание за Фелисити.

– Знаеш ли, Джил, че Бранди се е грижила за мен през нощта? – попита внезапно херцогът. – Било е глупаво от нейна страна и мисля да ѝ го кажа.

– Не, не знаех. Не мисля, че и Фелисити ще хареса това. Тя постоянно крещи и блъска по стените. Бранди е много странна девойка.

– Трябва да се съглася с теб, братовчеде.

– След като стреляха по теб, тя попита къде точно е бил Клод. Приличаше на малък териер. Знаеш ли, Ян, не ми харесва решението ти да останеш, независимо каква е причината? Никой, включително и аз, не можем да кажем кой точно е бил убиецът. Не разбираш ли колко е глупаво да останеш? Така даваш нова възможност на негодника!

– Уверявам те, Джил, че ще бъда много внимателен. Ако винаги съм обграден от членове на семейството, какъв шанс има той?

Джил не изглеждаше доволен от решението на херцога, но предпочете да замълчи. Ян беше известен с това, че довежда нещата до техния край.

– Фелисити няма да бъде доволна от решението ти, стари приятелю. Тя постоянно се оплаква колко ужасно е това място и как тримата ще заминем веднага щом оздравееш. Веднъж дори мислех, че лейди Адела ще хвърли бастуна си по нея, но старицата успя да се овладее. Да си призная, на нейно място не зная как бих постъпил. Твоята сладка Бранди не каза нищо. Само стана и напусна стаята. Мислех, че е отишла за пистолет. Ако го беше направила, щеше да стане интересно.

– Ще говоря с Фелисити. След като Мабли ми помогне да се избърсна и изкъпя, ще ми я изпратиш, нали?

Да, той много искаше да разговаря с Фелисити!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

– Ти си много по-смел от мен, братовчедо! – Джил потупа Ян по ръката и напусна стаята.

Херцогът се опита да си представи кой може да е убиецът, но откри, че мисли единствено за Бранди.

– Каква бъркотия – измърмори накрая.

Джил намери Фелисити сама във всекидневната. Предположи, че е имало и други, но тя ги е прогонила. Попита го с досада:

– Е, Джил, как е негова светлост? Ще слезе ли днес долу?

Той изгледа стиснатите ѝ от раздразнение устни и присвитите ѝ очи.

– Намерих Ян доста по-добре, скъпа моя. Оставих го в сръчните ръце на Мабли, който трябва да го избърсне и да го изкъпе.

– Да, той е толкова мургав – повече на себе си каза тя.

– Ян иска да те види. Когато приключат с Мабли, ще те отведе при него. Не трябва да се учудваш от нищо. Треската и болките са го променили малко.

– Бих желала да разбера кой от тези отвратителни мъже е отговорен за стореното. Но знаеш, че никой няма да каже и дума. Дори и когато се обиждат по такъв вулгарен начин, те продължават да се защитават. И този малък доктор? Толкова е смешен! Ти видя, Джил, как ме обиди той?

Той си спомни колко загрижен беше Малкият Робърт за нервите на Фелисити.

– Не можеш да отречеш, че положи много грижи за Ян, скъпа. – Измъкна малка кутийка с емфие и смръкна. Кихна деликатно и изчисти ръкава си. – Горкият Мабли! Изглежда толкова изтощен. Грижил се е по цял ден за Ян. Трябва да се благодари и на Бранди, която...

– Този старец не проявява уважение към господарите. Но ще се погрижа да бъде изхвърлен от къщата ми. Какво искаш да кажеш, че се е грижил за херцога през деня? Какво искаш да ми кажеш за Бранди? Сигурно тази грубиянка не е решила да идва в Лондон? Казвам ти, Джил, няма да понеса това! Тази нещастна малка развратница няма да остане в къщата ми и минута, когато стана херцогиня на Портмейн!

– Споменах ли Бранди? Не си спомням! – Джил хвърли разсеян поглед към гайдите, повесени над камината. Между тях беше закачен

флагът на семейство Робъртсън.

Но Фелисити беше усетила измамата.

– Ти си единственият, който не трябва да пази тайни от мен, Джил! Тя ли е била с него през нощта?

– Да, но не виждам причина да бъдеш разстроена от това. Ти не изяви желание да го направиш, нали? Няма съмнение, че добре се е грижила за него.

– Ха! Мога да си представя какви грижи е положила!

– Може би си спомняш, Фелисити, че херцогът беше ранен. Не мисля, че е имал сили сам да се нахрани, какво остава и да се въргала с жена в леглото! Не мисля също, че Ян ще хареса думите, с които наричаш това момиче. Като неин настойник, той няма да позволи да я наричаш развратница. Длъжен съм да те предупредя, че годеникът ти не иска да се връща в Лондон. Опитах се да го разубеда, но е непреклонен. Твърди, че тук го чака още много работа.

Фелисити ядосано се изправи.

– Но това е смешно! Сигурно не е на себе си, за да каже такова нещо. Надявам се да си му обърнал внимание на този факт?

– И двамата знаем, че веднъж взел решение, Ян не го променя. Опитах се да му поговоря, но не се получи. Досега трябва да си разбрала, че годеникът ти е доста упорит човек.

– Знам, че е такъв – изсъска тя. – А мен за каква ме мисли? За някаква безволева глупачка като първата му съпруга Мариан? Бъди сигурен, че ще му дам да разбере! Аз няма да допусна да ме командва! Решителен бил! Ще видим тази работа!

– О, Господи! – възкликна Джил, когато тя хвана полите на роклята си и направо излетя от стаята. Досега не я беше виждал да се движи толкова бързо. Правеше го доста изящно.

След няколко минути тя почука на вратата на херцога. Отвори й Мабли, който зяпна от изненада. Фелисити изглеждаше така, сякаш беше решила да го убие.

– Лейди Фелисити?

– Не ме зяпай така, сякаш съм лейди Адела – срыза го тя. – Моля, предай на херцога, че искам да го видя! На коридора става течение, така че не ме дръж дълго отвън, Мабли!

– Негова светлост ви очаква, лейди Фелисити – каза той и бързо се отстри от пътя й.

– Влизай, Фелисити – извика Ян и тихо прошепна на Мабли: – Ти изчезвай! Може да изпиеш халба бира.

Камериерът се измъкна от стаята.

Фелисити огледа стаята. Срещу нея в огромна камина гореше огън. Леглото също беше огромно. Определено това беше мъжка спалня. В нея липсваха украси по стените или по-специални мебели. Стаята подхождаше на Ян, който беше в леглото, облегнал глава на изправената възглавница.

– Джил ми каза, че се чувстваш по-добре – каза тя. Стараеше се да говори спокойно. Майка ѝ я бе учила, че да се приведеш малко, не е голяма беда. Да, но много болеше.

– Да – отговори той с шотландски акцент, който ѝ беше противен. – Благодаря ти, че дойде, Фелисити! – В гласа му звучеше ирония. – Мисля, че трябва да поговорим.

– Джил вече ме информира, че не искаш да напуснеш Пендърлей. Не мисля, че ще е добре за здравето ти да останеш тук. Каж ми, че Джил греша? Каж ми, че ще си заминем веднага щом оздравееш!

– Както вече обясних на Джил, тук имам още много задължения – отговори бързо херцогът. – Нямам намерение уплашено да хукна към Лондон. Разочарован съм, че не разбираш мотивите ми!

Тя потръпна от резкия му тон. Какво ли го беше ядосало? Просто се опитваше да го накара да премисли отново, нищо повече! Ръцете я сърбяха да го удари, но дамите не постъпваха така. Но пък можеше да бъде по-язвителна.

– Аз те разочаровам? А къде остават моите желания? Сигурно не мислиш, че ми е приятно да живея с такива груби варвари? Не можеш да си представиш как крещят и взаимно се обвиняват! Знаеш много добре, че един от тях е убиецът!

Сега я виждаше в по-друга светлина. Беше злобна и с остър език. В тази жена нямаше благородство, нито мисъл за друг човек. Само злорадство и самодоволство. Трябваше много да внимава какво говори пред нея.

Заговори ѝ със спокоен глас, като се усмихваше:

– Както виждаш, още съм жив. А когато наричаш членовете на семейство Робъртсън вулгарни и груби, бих желал да се замислиш над собственото си поведение. Откакто си пристигнала в Пендърлей, не съм чул да изречеш и една любезна дума. Гордееш се, че си дъщеря на граф, но се държиш като проста продавачка на риба.

– Продавачка на риба? Как смееш да критикуваш маниерите ми, Ян? А, сега разбирам! Ти мислиш, че онази малка развратница Бранди има по-добри обноски от мен?

– Не мисля, че в нашия спор трябва да намесваме Бранди, Фелисити! – Гласът му беше студен и той не криеше презрението си към нея. – Бранди – развратница?! Колко странно, че мислиш така. Какво ли е нейното мнение за теб?

– Това изобщо няма значение, защото е никоя! Тя е просто една развратница и нищо повече! – заяви Фелисити, разтреперана от гняв. – Трябва да знаеш, че Джил се изпусна. Каза ми, че се е грижила за теб през нощта. Приятно ли ти беше, сър?

– Бранди е благороден човек – отговори й, обзет от чувството на вина.

– Да не би да желаяш да гледам на тази малка развратница като на съперница? Или предпочиташ да търпя всичките ти смешни капризи като хрисимата Мариан?

– Отиваш твърде далеч, мадам! – Тя вече прекаляваше.

– Така ли? О, забравих, че ти отказваш дори да споменеш името на съпругата си пред мене! Нима наистина си вярвал, че ще бъде такава безмозъчна глупачка, за да не открия, че търсиш в мен приликата с нея? Знаем още, че всичките ти любовници имат черна коса и зелени очи. Станал си доста известен с изискванията си. Добре, чуй ме добре, Ян! аз не съм Мариан!

– Това е неоспорим факт, Фелисити. Какво целиш?

Студенината му съвсем я вбеси.

– Искам да кажа, че няма да играя ролята на втора Мариан! Вярвах, че си осъзнал какво дължиш на мене и на собственото си име, но явно съм се заблуждавала. Поведението ти подхожда повече на някой шотландски дивак, отколкото на английски благородник:

– Твоето поведение също не е безупречно. Всъщност много си права. Виждам, че нямам нищо общо с теб, Фелисити. Шотландците са ми по-приятни.

– Има един, който не ме намира толкова противна! Всъщност това е маркиз Хардкасл. Един благороден, изтънчен джентълмен, на когото баща ми отказа заради твоето предложение. – Фелисити много театрално погали челото си. – Като си помисля само, че не му обръщах никакво внимание заради теб!

– Без съмнение Хорас ще се зарадва, като чуе това. Обзалагам се, че за теб той ще бъде най-привлекателният мъж до момента, в който дръзне да ти се противопостави. О, омръзна ми да споря с теб, Фелисити! Казах ти какви са плановете ми и нямам намерение да ги променям.

– Предполагам, че тази малка глупачка Бранди ти се подмазва и

угажда на всеки твой каприз? Това искаш, нали? Една незначителна малка сополанка...

Това преля чашата на търпението му.

– Внимавай с приказките си, мадам – изрече остро. – Разкриваш черти от характера си, които дори маркиз Хардкасъл няма да може да понесе!

– О, колко съм се заблуждавала спрямо теб! Съгласих се на този годеж единствено заради титлата и ранга ти.

– Фелисити, започваш да ми досаждаш – прекъсна я ледено херцогът. – Всъщност стана ми досадно още като влезе в стаята ми. Сега ме ужасяваш. Джил може да търпи сцените ти, но не и аз!

Тя се изправи.

– Обиждаш ме и няма да търпя това! – Гласът ѝ стана студен и високомерен като на кралица. – Искам да се върнеш с мен в Лондон час по-скоро! Ако откажеш, трябва да знаеш, че годежът ни е развален!

Искаше му се да танцува из стаята и да пее. Не изпитваше никакво чувство на вина, само огромно облекчение. Любезно, но категорично ѝ заяви:

– Отказвам да се върна с теб в Лондон.

Фелисити го гледа известно време смяяна. После се обърна и с гордо вдигната глава тръгна към вратата, подхвърляйки през рамо:

– Желая ти щастие, с всичките ти шотландски роднини! Предполагам, че няма да възразиш, ако изпратя съобщение в „Газет“ за прекратяване на ангажиментите ни един към друг?

– Ни най-малко. Обясни каквото желаеш на родителите си. А, Фелисити, не презирай титлата маркиза! Дори и да ти я даде Хорас, въпреки че е глупак. Маркиз следва веднага след херцог.

– Върви по дяволите! – изкрещя бившата му годеница и силно затръшна вратата.

Малко по-късно Джил влезе в спалнята на братовчед си, за да разбере как е протекла битката.

– Да бъда проклет! Изглеждаш толкова доволен! Какво си направил?

– Поздрави ме, Джил! Вече не съм сгоден мъж. Фелисити прекрати годежа ни. Надявам се горкият Хорас, маркиз Хардкасъл, съвсем скоро да попадне в мрежите ѝ.

– Не съм мислил, че ще стигне толкова далеч. О, скъпи Ян, толкова съжалявам! Но ти се смееш!

– Скъпи мой приятелю, винаги си ми казвал, че у нея няма и

капчица от нежността и отстъпчивостта на Мариан. Сега виждам, че си бил прав. Не се ли радваш, че се отървах от нея? Господи, колко заслепен съм бил! Не мога да върна миналото, особено след... – Ян замълча. Очите му грееха.

– Особено след какво, Ян?

– Няма значение, Джил. Просто мислех на глас. Сега искам да ми направиш една огромна услуга. Отведи Фелисити в Лондон!

– Разбира се! – Сега и Джил се усмихваше. Представяше си какво го очаква през следващите шест дни в компанията на Фелисити.

– Лекарството ви, ваша светлост.

– А, Мабли! Виждаш ли, Джил, той не ме изоставя! Колкото и дълго да съм на легло, Мабли ще се грижи за мен като за крал. Затова не се безпокой. – Стисна ръката на братовчед си. – Благодаря ти, Джил! Грижи се за себе си. Скоро ще се видим в Лондон.

– Добре, Ян. Ще тръгнем с Фелисити утре сутринта.

– Надявам се да не те принуди да го направите още този следобед!

Джил изглежда братовчед си за последен път.

– Приличаш ми на дявол, Ян! Сега си почивай. Стига вълнения и прекратени годежи. Грижи се добре за господаря си, Мабли – добави, преди да се оттегли.

Херцогът се усмихна широко на камериера си.

– Знаеш ли, Мабли, страшно ми се иска да празнуваме! Донеси бутилка червено вино, човече! Сигурно има останало на тавана?

Когато излизаше от стаята, воднистите очи на Мабли блестяха радостно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Когато на следващия ден се появи във всекидневната, Ян направо предизвика суматоха.

– Господи, Ян – възкликна Бъртранд и се втурна към него. Беше готов да му подаде ръка за опора. – Много е рано да ставаш от леглото! Какво каза докторът?

– Спах почти цяла сутрин – отговори херцогът усмихнат. – Омръзнаха ми леглото и собствената ми компания. – Поздрави събралите се. Погледна към Бранди, която седеше с гордо вдигната глава. Не можеше да я прегърне и целуне пред всички, затова само ѝ кимна.

– Е, момче, Бърти ни каза, че сутринта си бил доста пребледнял – каза лейди Адела. – Как стана така, че сега си във форма?

– Лейди Фелисити си замина – обади се невинно Констанс – и човек не може да не се почувства по-добре.

Баба ѝ я изгледа остро, но после се разсея и тропна с бастуна по пода. Девојката беше много доволна от себе си.

– Да, знам – каза херцогът, загледан в Бранди. – Трябва да призная, че Констанс е права. Тук атмосферата вече е съвсем друга. Липсва напрежението, нали, Бранди?

– Всъщност ръцете вече не ме сърбят да ударя някого по лицето – отговори тя, като се усмихваше на сестра си.

– Не ми се виждаш много разочарован – намеси се Клод. – Дали ще сгреша, ако кажа, че си доволен от заминаването ѝ?

– Повече, отколкото можеш да си представиш, Клод!

– Седни, Ян – каза Пърси, като му направи място на канапето до себе си. – Нямам намерение пак да те влача по стълбите. Доста си тежък, човече!

На вратата застана Краби, за да съобщи, че вечерята е сервирана. Ян се обърна към Бранди и мълчаливо ѝ подаде ръка. Тя кимна леко и пхна ръка под лакътя му.

Ян се възползва от суматохата около шаловете на лейди Адела и ѝ прошепна:

– Знаеш, че лейди Фелисити прекрати годежа ни, нали?

– Да. За нея беше удоволствие да каже какво мисли за нас. Констанс била лигла, Фиона – вулгарна със своята червена коса. Накрая стигна и до мен. Преди да изляза от стаята, чух, че ме нарече

развратница. Мисля, че не посмя да ме настигне, защото се страхуваше да не разкрася физиономията ѝ. Трябва да призная, че много се изкуших да го направя, но тя прояви малко здрав разум. Мисля, че умее да се владее, когато става дума за собствената ѝ сигурност.

– Видяла е погледа ти?

– Да, а освен това и ръцете ми бяха стиснати в юмруци.

– Не съм допускарал, че е толкова глупава. Мислех я за по-различна.

Провървя ми. – Ян вдигна поглед към тавана, после ѝ прошепна: – Трябва да говоря с теб, Бранди!

Тя го изгледа и се намръщи.

– Сигурен ли си, че си добре?

– Малко съм изморен, но това трябваше да се очаква. Рамото ме боли, но се търпи. Надявам се да не заспя на масата.

Херцогът едва ли би могъл да се надява да открие виновника след членовете на семейството. Въпреки че всички освен Клод го бяха посетили в стаята му, за да изкажат съчувствието си, никой нямаше намерение да обвинява член на семейство Робъртсън. На масата дори не се опитваха да заобикалят темата за раняването му.

– Ще ти кажа, момчето ми, убедена съм, че някой браконьер е стрелял по теб! – заяви лейди Адела и набоде парче сьомга.

– Да се надяваме, че вече е далеч от тук. Не искам да се случи нещо и на овцете ни – отговори херцогът.

– Виждам, че не си загубил чувството си за хумор – с пълна уста изрече Клод. – Не мисля, че спокойно като теб бих приел факта, ако някой се опиташе да ме убие.

– Какво би казал, Клод, ако херцогът обвини теб за покушението? – иронично попита Пърси.

Възрастният мъж се задави. Бъртранд го потупа по гърба и яростно добави:

– Внимавай какво говориш, Пърси! Омръзнаха ми злобните ти забележки. Затваряй си устата, иначе ще те изведа навън и ще размажа гадната ти физиономия!

– Това са глупости, Пърси – обади се Констанс. – Знаеш, че е така. Бедният чичо Клод едва се движи от подагратата. По-добре си мълчи, иначе ще помогна на Бърти да те повали на земята.

– Нали е много добро момиче, Бърти – възхити се Клод.

– Така е – съгласи се той и погледна зачервеното лице на девойката.

– Започва да става интересно – отбеляза Пърси. – Ще си кротувам. Не искам да разстройвам Констанс.

Бърtrand се обърна към Ян:

– Тревър не остави и камък необърнат, но нищо не откри. Това е една загадка, която тежи на всички ни.

– Да – съгласи се лейди Адела. – Този задник Тревър остави само камъка, зад който се крие онзи негодник. Може би става дума за скала, но той не може да се справи с нея.

– Възможно е – отговори херцогът. Какво друго би могъл да каже? Един от тях безсрамно лъжеше.

– Какво възнамеряваш да правиш сега? – сериозно го попита Пърси. Нямаше и следа от обичайния му присмех.

Ян замълча, после каза:

– Това ще зависи от много неща. До утре ще знам плановете си.

– Поне се отърва от онази истеричка – отбеляза лейди Адела. – Постоянно се оплакваше, че никой не се грижи за нея и разклатените й нерви. Нямаше да ти бъде добра съпруга, Ян. Радвам се, че стана така. – Замълча и добави някак замислена: – Трябва да призная, че ще ми липсва господин Джил Бредстън. Помнеше всичко за лорд Бренди. Смешното е, че Адолфус умря преди тридесет години, но младежите знаят за похожденията му. Така ми се иска да съм познавала Адолфус. – После старицата потъна в мисли. Бренди се радваше, че не ги изказва на глас.

– Лорд Бренли е един от основателите на клуба „Огънят на дявола“? – поясни на Бренди Ян.

Тя го изгледа неразбиращо.

– О, как да ти обясня! – възкликна той. Искаше му се изобщо да не беше подхващал темата. – Просто това са били група мъже. Имали са прекалено много пари и им е доставяло удоволствие да тормозят хората.

Херцогът стана от масата. Рамото беше започнало да го боли нетърпимо. Копнееше за леглото си и за успокоението, което щеше да му донесе лауданумът.

– Трябва да помислиш добре, Ян – каза Бърtrand, докато следваха дамите към всекидневната. – Тази работа е доста гнусна и не можеш да имаш доверие на никого. Колкото и да останеш в Пендърлей, не трябва никога да бъдеш сам.

– Благодаря за загрижеността ти. Всъщност Мабли винаги...

– Той е възрастен човек, Ян! Когато си извън замъка, ще те придружават поне двама от нас! Не искам повече спорове по този въпрос.

– Добре – съгласи се херцогът и се усмихна уморено. – Щом искаш да играеш ролята на Свети Георги, няма да възразя. Явно и аз като господин Тревър няма да успея да откроя похитителя. Не, Бърtrand, не

говори повече! Както ти, така и аз имам своите подозрения, но това не са доказателства.

Когато Ян се огледа за Бранди, тя беше излязла. Не вярваше, че го е направила от страх. Тя беше дарила своята девственост на един мъж с размътен от треската мозък. Защо го беше направила? Той пожела лека нощ на всички и се оттегли замислен.

На следващата сутрин стана рано. Рамото го болеше, но предпочете да не обръща внимание на това. Излезе от стаята и се насочи към главното стълбище. Мабли вървеше след него и му се караше.

– Престани, Мабли! – Вече бяха стигнали централното фоайе. – Като се изморя, веднага ще си легна. Сега върви да изпиеш чаша силен чай.

Въпреки че очакваше да види Бранди, не я завари в трапезарията. Ян изяде закуската си и тръгна да я търси. Нямахме я нито в дневната, нито в стаята на Фиона. Не я откри и сред рододендроните край алеята.

Насочи се към брега. Надяваше се Бърtrand и Мабли, днешната му стража, да не са по петите му. Бранди стоеше край водата и се взираше в морската шир. С облекчение забеляза, че Фиона е доста далеч. Играеше си с камъчета и водорасли на пясъка. Охраняващите го мъже останаха на скалата. Той изобщо не се интересуваше какво ще си помислят, като го видят да разговаря насаме с Бранди.

Спусна се по пътеката към брега и извика:

– Не бягай от мен! Няма да бъде честно, като знаеш, че не мога да те стигна. Не ми даваш никаква възможност да поговоря с теб, а ми се струва, че доста се измъчваш. Е, добре, смятам, че мога да се справя с притесненията ти. Само не мърдай от мястото си!

Бранди искаше да избяга, но не го направи. Тя не беше объркана. Изпитваше нещо по-дълбоко. Сигурно беше изплашена. Трябваше да изслуша извиненията и обясненията му. Той щеше да се опита да заглади нещата. После тя можеше да се скрие някъде и да си наложи да забрави за него. Ян се приближи до нея и я погледна усмихнат.

Под тена, който беше придобил в Шотландия, личеше, че е пребледнял. Бранди несъзнателно вдигна ръка и погали брадичката му.

– Не трябва да ставаш от леглото. Боли ли те рамото? Да извикам ли Малкия Робърт? Не трябваше да слизаш по тази стръмна пътека. – О, Господи, какво правеше тя? Държеше се така, сякаш беше неин! Бързо отдръпна ръката си.

– Нещо друго? Няма? Добре, този следобед ще ме прегледа Малкия Робърт. Ако направиш и една стъпка назад, ще помисля, че си

страхливка. А сега не мърдай, Бранди!

– Заповядваш ми, а аз никога не съм харесвала това. Може да попиташ лейди Адела. Когато бях малка, тя постоянно ме наричаше упорито магаре. – Обърна се и се затича по пътеката. Не беше направила и три крачки, когато той я сграбчи през кръста и я повдигна. Тя изплашено извика. Гневът ѝ мигновено се превърна в страх.

– Недей, Ян! Раната ти може да се отвори! Моля те! Кълна се, че повече няма да бягам! Пусни ме на земята, защото ще те заболи.

– Няма да ми се случи нищо, но не мога да кажа същото и за теб! Сега ще правиш това, което ти кажа и няма да ми противоречиш! – Пусна я на мокрия пясък точно до вълните. – Нали не искаш да те вържа, Бранди? Държиш се като дете, а знаеш, че вече си жена. Знам това и ти трябва да се изправиш пред този факт.

Тя го гледаше загрижено.

– Боли ли те гърбът?

– Още не, но ако това стане, да знаеш, че ти ще си виновна – той я изгледа внимателно и Бранди се изчерви. Смутена ли беше? Или ядосана? Той не знаеше, но се надяваше скоро да открие. Чудесната ѝ руса коса беше отново сплетена на плитки, подходящи за ученичка. Припомни си разпилените ѝ коси върху лицето си. Толкова много неща му се губеха от онази прекрасна нощ. Беше я прегръщал. Беше проникнал дълбоко в нея. Господи, трябваше да престане с това!

Ян ѝ протегна ръка.

– Първо трябва да ти кажа, Бранди, че Мабли и Малкият Робърт ми разказаха за постъпката ти. Това ме разтревожи, но все пак ти благодаря. Спасила си живота ми. Искам да знам защо го направи? Една дама би припаднала и това би довело до моята гибел. Да, страшно съм ти благодарен. Ти ми подари живот, Бранди! Защо го направи?

Чудеше се защо изобщо я пита. Нима не разбираше. Младата жена сви рамене и подритна едно камъче.

– Изкарваш ме героиня, каквато не съм. Всичко стана толкова бързо. Ти лежеше на земята потънал в кръв, дори не се замислих. Просто трябваше да действам.

– Знаеш, че аз също не бих позволил на някого да те нарани, нали?

– Сигурно всеки джентълмен ще постъпи така.

– Какво, по дяволите, означава това?

– Че би спасил всеки Робъртсън, ако се наложи.

– А ти?

Усмихна му се дяволито и разпери ръце.

– Ако Пърси беше на мушката, сигурно щях да го оставя и да бягам далеч!

– Правилно. Мабли ми каза, че си ме пазила през нощта. Бил съм безпомощен, а ти не си позволила да остана сам. Дори си взела пистолет от колекцията на стария Енгъс. Така ли е било?

– Да, и сама го заредих. Сигурно Марта и Мабли са ти казали, че в последната нощ оставих вратата на спалнята си отворена. В коридора оставих запалена свещ.

– Сигурно сега не би рискувала да останеш нощем в стаята ми? Не би желала да те вмъкна отново в леглото си?

Бранди го погледна в очите. Отстрани влажните къдрици от лицето си.

– Ако трябва да бъда честна, ти не ме вмъкна в леглото си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

– Разбирам. Значи така си решила да гледаш на случилото се? – Забеляза тъмните кръгове под очите ѝ. – Не си си доспивала. Това не ми харесва, въпреки че го разбирам. Искам отново да ти благодаря, че си ме пазила. Сега нека да говорим за случилото се в леглото ми!

– Казах ти, че нито си ме вмъкнал в него, нито си ме насиллил!

– Бранди, погледни ме! Лейди Фелисити вече я няма. Господ да благослови Джил! Горкичкият трябва да я търпи по целия път обратно до Лондон. Дали не трябва да му купя нова жилетка в кафяво и бледо-мораво? Ти как мислиш?

– Щастлива съм, че я няма. Тя не е добър човек, Ян! Но ако ти липсва...

Той я прекъсна със звучния си смях.

– Да ми липсва? Не говориш за Фелисити, нали, Бранди? От доста време осъзнах грешката си. Благодаря на съдбата, че ме направи граф Пендърлей! В противен случай нямаше да напусна Лондон и да дойда тук. Благодарен съм на Фелисити, че пристигна в Шотландия. В единственото си писмо до нея съм те споменавал много често. Ако не беше станало така, много късно щях да откроя истинската ѝ същност. Мисля, че и Фелисити е направила същия извод. Сега гледа на мен като на жестоко, егоистично животно, от което трябва да се отърве. Не, Бранди, тя изобщо не ми липсва. Ако рамото не ме болеше толкова, щях да падна на колене сред пясъка и да ти благодаря, че ме спаси.

– О!

– О? Само това ли ще кажеш? Хайде, престани да се преструваш пред мен! И не ме бутай! Ако падна на брега, какво ще правиш тогава? Чуй ме, ние наистина трябва да поговорим! Не може повече да бягаш от факта, че сме се любили, Бранди! Аз отнех невинността ти! Разбрах това на следващата сутрин, когато видях кръвта ти по чаршафа ми.

Бранди се обърна и седна на близкия камък. Подви крака и подгъна роклята под изтърканите си ботуши. В този момент той си спомни голите ѝ бедра около кръста му. Обзе го силна възбуда. Едва се съдържа да не я грабне и да я обладае тук, на брега.

– Да, най-брутално отнех невинността ти. Ти дори не извика от ужасната болка. Дори не ме отблъсна. Защо го направи, Бранди?

Тя седеше безмълвна като камъка под нея.

– Не съм знаел, че може да си толкова мълчалива. – Ян се пресегна и пое ръката ѝ. Беше студена.

– Бранди, съжалявам за много неща, но най-вече за болката, която ти причиних. Ако не беше треската, това никога нямаше да се случи. Нараних те и ужасно съжалявам за това. Първият допир на жената до мъж не бива да бъде толкова болезнен.

Тя гледаше към морето.

– Ти не си ме наранил – отговори му протичко. О, Господи, никога нямаше да забравя случилото се! И болката беше там, но това нямаше значение. Той я прегръщаше, милваше и целуваше. Все още имаше неприятно усещане между краката си, но отдаваше това на факта, че той е прекалено едър. При тази мисъл страните ѝ порозовяха. – Не, не си ме наранил – повтори, като продължаваше да избягва погледа му. – Във всеки случай не много. Не се безпокой за това.

Ян се намръщи и пусна ръката ѝ. Бранди се обърна към него. Той развързваше връзката си.

– Добре, щом не те е боляло, тогава защо си ми направила това?

– О! – Белезите от зъбите ѝ се открояваха върху мургавата му кожа. – Забравих за това. Искаше ми се да изкрещя. Понеже не можех да го направя, те ухапах. Съжалявам, ако те е заболяло!

– Не само ме боли, но и се изплаших. Как бих могъл да ти простя? Съжалявам, че не мога да ти покажа солените следи от сълзите ти върху лицето ми. Колкото до кървавите петна по чаршафите, надявам се Мораг да не се досети.

– Нищо няма да се случи и престани да се притесняваш! Сега завържи връзката си. Не, не мърдай, аз ще го направя. – Тя много внимателно се справи със задачата си.

– Разбира се, че тази нощ има връзка с много неща. Отнех твоята девственост! Ти си невинна девойка, а не опитна любовница, която знае какво прави. Приемам, че сама си дошла при мен. Няма да те пусна отук, докато не ми кажеш защо го направи!

Бранди го погледна и веднага разбра грешката си. Ян беше толкова хубав и тя отчаяно го желаше.

– Няма нищо за разбиране – каза. – Всичко стана, защото аз исках да е така. Исках да узная какво се случва между мъж и жена, но да го направя единствено с теб! Пожелах тази нощ, защото знаех, че никога повече няма да имам тази възможност. Аз реших така и ти нямаш никаква вина!

– Ти си решила така, а аз не съм виновен? Никога досега не бях

чувал по-голямо извъртане на истината!

– Ти дори не знаеше коя съм. Прелъстих те, Ян, и ти нямаше друг избор. Зная, че си джентълмен. Чувстваш се виновен, че отне девствеността ми. Не се измъчвай! Получих това, което сама пожелах.

– Значи да не се чувствам виновен? Знаеш ли, наистина нямам навика да спя с девственици! – Замълча, замислен над думите ѝ. – Ти си ме искала?

– Да – смело заяви тя.

– Е, имала си ме, но за теб не е било голямо удоволствие, нали?

– Няма значение. Скоро ще забравя всичко, Ян. Съветвам и теб да направиш същото. Освобождавам те от всякакво смешно чувство за вина.

– Но аз нямам желание да забравя нищо, мъничката ми – каза и я притегли към себе си. Започна да гали лицето ѝ. – Ти си много красива, знаеш ли?

Бранди само го гледаше. Не можеше да откъсне поглед от устните му. Ян преглътна безпомощно. Не можа да се овладее и леко я целуна. Устните ѝ бяха солени и той ги близна. Тя отскочи назад.

Гласът му беше дрезгав.

– За щастие вече не съм сгоден. Под твое влияние спокойно мога да стана уравновесен човек. Ще се омъжиш ли за мен, Бранди? Искам да бъдеш моята херцогиня!

Тя знаеше, че ще каже това. Ян беше джентълмен. Въпреки че не го държеше отговорен за случилото се, той се чувстваше виновен.

– Не – отговори му простичко.

Гледаше недоумяващо.

– Какво каза?

– Няма да се омъжа за теб! – Бранди се опита да издърпа ръката си, но не успя.

– Трябва да призная, че не очаквах такъв отговор. Бранди, ти нямаш друг избор! Двамата с теб се любихме!

– И какво от това? Защо да нямам друг избор? Не ме интересува, че вече не съм девствена. Нямам намерение да се омъжвам, така че това е без значение.

– Това е най-глупавото нещо, което съм чувал! – Наведе се и отново я целуна. Усети как се разтварят устните ѝ. Стори му се, че ще умре. Трябваше да се овладее. Не можеше да я има тук, на брега. Каза ѝ:

– Двамата ще постъпим така, както е най-добре. Помолих те да се омъжиш за мен. Искам да ми отговориш, че това ще те направи

щастлива. Не желая никакви възражения! Ясен ли съм? – Отново я целуна. – Каж ми, че всичко си разбрала. Може просто да кимнеш с глава. – Продължаваше да я целува. Искаше му се да гали цялото ѝ тяло.

Бранди се отдръпна и се усмихна.

– Имаш приятен вкус. На тежък грях. Сладък и горещ си, точно какъвто очаквах да бъдеш!

– Престани вече! Каж ми, че ще се омъжиш за мен, или ще те целувам, докато останеш без дъх. Ще те целувам, докато настане приливът и ни отнесе в океана.

Погали лицето му. Почувства се по-възрастна от него. Усети болка в сърцето.

– Ян, искам да ми кажеш нещо. Ако не се беше случило това между нас, щеше ли да се освободиш от лейди Фелисити?

– Друга глупост! Знаеш, че съм безкрайно щастлив, че тя развали годежа ни. Тя няма нищо общо със случилото се.

Бранди сведе поглед и прошепна:

– Ако не бях дошла в леглото ти, щеше ли да ме помолиш да се оженим?

Такъв удар не беше очаквал. Трябваше да оправи нещата един път завинаги.

– Знам, че не си безразлична към мен. Това беше очевидно от онзи следобед, когато нахлу в стаята ми. Не отричам, че се опитах да не мисля за това. Отнасях се с теб като с дете. Правех го, защото бях сгоден за Фелисити и знаех, че не мога да те притежавам. Спомняш ли си онзи ден в колибата? Целунах те и ти отговори на целувката ми. Отчаяно те исках. Знаех, че и ти изпитваш същото. Искала си една нощ с мен? Сега ти предлагам всичките нощи до края на живота ни. Вярно е, че сама дойде при мен. Но ти не си покварена жена и не си ми безразлична! Ти си весела, мила и умна. Уверен съм, че добре ще си подхождаме. Прости ми, ако не се изразявам добре. Знам, че последното нещо, което би желала, е да оттегля предложението си.

Бранди го гледаше безмълвна. Искаше ѝ се всичко да беше по-различно.

– Аз не подлагам на съмнение своите чувства, Ян – каза накрая.

– Какво означава това?

– Виж, може да съм млада и неопитна, но не съм глупава. Никога няма да се омъжа без любов! Не, не ме прекъсвай! За да ме направиш английска херцогиня, ще ти бъдат необходими много търпение и снизходителност. Нямам място в твоите среди, Ян. Не искам да кажа, че ще

сгреша виллицата по време на вечеря, или че ще изтърся някоя глупост пред кралицата. Ти си бил възпитан да бъдеш херцог и господар на имение в Англия. Аз бях отгледана от лейди Адела. Да, това кара доста хора да се мръщят. Никога не съм напускала Пендърлей. Всичко, което обичам, и хората, които познавам, са тук, в Шотландия. Не разбираш ли?

– Това са незначителни неща. Ти си много умна. Няма да ми е трудно да ти помогна.

– Това, което изтъкнах, не е най-важното. Ти не обичаш мен, а нея! Не мога да се омъжа за теб при тези обстоятелства!

Искаше му се да я разтърси, а носле да я целуне.

– Аз не обичам Фелисити! Никога не съм я обичал! Защо, по дяволите, не ми повярваш?

– Знам, че никога не си обичал Фелисити.

– Тогава за кого говориш?

Бранди се опита да се усмихне въпреки болката.

– Да, не можеш да отречеш, че обичаш Мариан? Разбира се, че не си обичал Фелисити! Тя е бледо копие на първата ти съпруга. О, Ян, как бих могла да те откъсна от жената, умряла преди шест години? Всеки път, когато забележиш колко съм тромава, ти ще ме сравняваш с нея и ще ме намразиш. Обичай я, щом искаш, само не ме карай да съпернича на призрак!

Ян скочи от камъка и застана пред нея. Очите му бяха потъмнели.

– Защо играеш тази игра с мен – закрещя той. – Да не би да искаш да се чувствам по-виновен, отколкото съм? Не мога да приема това, което казваш! Не разбираш ли, Бранди? Трябва да подреда нещата в живота си! Нямам друг избор.

Тя също се изправи и отвърна с достойнство:

– Казах ти и пак повтарям: освободен си от всякаква отговорност. Няма да ти позволя да се пожертваш. Не се тревожи, че някой ще разбере за прекараната с теб нощ. Нямам намерение да казвам на никого.

Ян беше много разстроен.

– Забрави Мариан! Тя е мъртва, а ти си жива. Аз също съм жив и двамата ще се оженим. Ще живеем заедно и ще бъдем щастливи, повярвай ми! Аз ти се възхищавам, а ти ме обичаш. Искам те повече от всяка жена, с която съм се познавал от много време.

– Но не можеш да кажеш, че ме обичаш, нали, Ян? Не както си обичал Мариан?

– Бранди, искам да се оженим и да дойдеш с мен в Англия! – изрече го твърдо и решително. – Разбираш, че е глупаво да остана тук. Убиецът

непременно ще се възползва от това. Нищо не ме задържа тук. Реших проблема с овцете. Омъжи се за мен и нека да заминем за Англия!

– Съжалявам, но не мога да го направя, Ян! Колкото до онзи негодник, мисля, че наистина трябва да се върнеш в Англия. Няма да понеса отново да бъдеш наранен. Върни се у дома, Ян! Ти вече направи доста за Пендърлей. Спаси имението. Оказа се по-благороден, отколкото очаквахме. Върна на Бъртранд достойнството и отговорността. Даде му възможност да се погрижи за нас. Сега, благодарение на теб, ще живеем по-добре. Прав си, вече имаме и овце. Всички са по-щастливи от циганин, напълнил шепата си с монети. Върни се у дома!

Ян я гледаше и не знаеше какво повече да каже. Бранди кимна и пое по брега към Фиона. Детето продължаваше да строи кулите върху пясъчния си замък.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Ян и Бърtrand разговаряха пред главното стълбище на замъка. Краби и Мабли товареха багажа в каретата. Малкият Алби държеше юздите на конете. Беше почти седем сутринта. Топлото утринно слънце обещавахе хубав пролетен ден.

Ако някой мислеше, че херцогът си заминава, защото се страхува за живота си, никой не спомена и дума. Той беше благодарен на това. Нямаше настроение да обсъжда каквото и да било с никого, особено въпроса за негодника, опитал се да го убие.

– Колкото и да ми се иска да останеш, Ян, по-спокоен съм, че си заминаваш. Ще ти пиша, за да те информирам как вървят нещата с шевитските овце.

– Ще очаквам това, Бърtrand. Искам да знам, че и при земеделците всичко е наред. Пиши ми как вървят нещата в семейството. Въпреки че съм само далечен роднина, ще бъда щастлив да знам, че всички са добре. – Предишната вечер се беше сбогувал с всички, търсил в очите им отговор на въпроса, кой беше пожелал неговата смърт. Бранди беше изчезнала.

Веднага след вечеря се беше оттеглила. Не беше имал възможността да разговаря с нея насаме. Не че имаше какво да й каже. Той никога нямаше да я разбере.

Мариан беше мъртва от много години. Защо втората му съпруга трябваше да се вълнува от факта, че понякога я сънува? Дали наистина още не беше я прежалил? Ако понякога отново преживяваше кошмара от Париж, влюбената жена би трябвало да разбира това. Беше й казал, че се възхищава от нея. Въпреки че го обича, Бранди беше още прекалено млада.

– Ще продължавам да изисквам от Тревър. Сигурно има още какво да се направи.

– Желая ти успех, Бърtrand.

– Извинете, ваша светлост! Може ли да поговоря с вас, преди да заминете?

Ян трепна от гласа ѝ. Като я видя, нещо стопли душата му. Същевременно му се искаше да я удуши. Бранди стоеше на няколко крачки зад него. Изглеждаше нервна и несигурна. Може би беше променила решението си? Може би искаше да се извини и да го помоли да се ожени за

нея? Сигурно беше така. Пристъпи към нея. Искаше му се да разплете проклетата ѝ плитка и да разпусне косата ѝ. Да зарови лице в нея и да усети аромата на лавандула. На лавандула? От къде знаеше това? Сигурно от нощта, която бяха прекарали заедно.

– Ще видя как се справят Краби и Мабли – каза Бъртранд и се отдаде към каретата.

– Не знаех, че ще заминеш толкова рано. Ще ми отделиш ли няколко минути?

Какво ѝ ставаше? Нямахме вид на жена, готова да се моли за честта да бъде негова херцогиня. Ян кимна и я последва. Влязоха в замъка и се насочиха към дневната.

Бранди видя, че той иска да каже нещо, и побърза да го изпревари.

– Имам нужда от пари!

– Какво каза?

– Може би ще стигнат сто лири, ако това не е прекалено голяма сума за теб. – Видя как се присвиват тъмните му очи. Нямахме да му позволим да ѝ откаже. Докосна ръкава му. – Ти каза, че ще осигуриш зестра на мен и на Фиона. Парите ми трябвават сега. Ще можеш ли да ги приспаднеш от зестрата ми?

– Защо точно сто лири? – Господи, говореше като безчувствен негодник! Отново долови аромата на лавандула.

Бранди го погледна в очите.

– За дрехи, сър.

Защо трябваше да го лъже? Какво, по дяволите, ставаше тук? Понечи да спори с нея, но се взря по-внимателно в лицето ѝ. На него бяха изписани едновременно страх и решителност. Не устните, очите ѝ го молеха за тези проклетите сто лири. Пръстите ѝ се бяха вкопчили в шала. Прииска му се отново да докосне ръкава му. Господи, тя беше толкова топла и нежна! Обичаше да го докосва.

– Добре. Донеси хартия и мастило. Глупаво е да ти дам такава сума на ръка. Ще напиша платежна заповед. Макферсън ще преведе парите на твоето име.

Бранди веднага излезе от стаята. Като че се страхуваше той да не промени намерението си. Когато се върна след няколко минути, Ян още не си беше отговорил на въпроса, защо ѝ бяха нужни точно сто лири.

Той пое хартията и мастилницата и написа инструкции на Макферсън. Преди да впише сумата, спря за малко. Бранди със сигурност не знаеше цената на стотите лири. За каквото и да ѝ бяха необходими, той трябваше да бъде сигурен, че ще ѝ стигнат. Вписа двеста лири, подписа

се и ѝ подаде листа.

Тя едва не го изпусна, когато видя цифрата.

– Дрехите са много скъпи, дори и тези в Единбург. Трябва винаги да изглеждаш добре.

– Това е вярно. Много благодаря! Ще се погрижиш да ги получи, нали?

– Бранди... – Пристъпи към нея, но тя бързо го възпря с ръце. Гласът му стана студен: – Много добре. Сега, когато се завръщам в Лондон, не вярвам някой да се загрижи да мен. Ти беше прекалено ясна. Виждам, че с нищо не мога да променя намерението ти. Пожелавам ти всичко хубаво, Бранди. Надявам се да срещнеш своя рицар на бял кон, без минало и болезнени спомени.

Кимна и тръгна към изхода. Не се обърна назад. Мъжът има достойнство все пак!

Бранди бавно се приближи до прозореца. Ян и Бърtrand си стиснаха ръце. Зад натоварената карета Мабли разговаряше с Краби. Херцогът с лекота скочи в колата. Махна още веднъж на Бърtrand и пое юздите на Херкулес. Не след дълго каретата изчезна зад рододендроните на алеята.

Беше си отишъл! Тя можеше да се омъжи и да тръгне с него, но цената беше прекалено висока. Погледна към изписания лист в ръцете си. Целта ѝ беше по-висока от стойността на тези двеста лири.

Сълзите ѝ потекоха. Те никога не помагаша, само правеха очите ѝ подпухнали и зачервени. Не беше разбрала, че плаче, докато не усети соления вкус на сълзите. Нямаше време за това. Трябваше да свърши много неща. Макферсън живееше чак в Беруик. Пеша можеше да стигне там за два часа.

Бранди изправи рамене. Забърза по стълбите към стаята си. Трябваше да смени сандалите с кожените си ботуши.

Пет дена по-късно херцогът на Портмейн спря Херкулес и Кантор пред огромната си, градска къща. Тя изправяше бели колони в източния край на Йорк Скуеър. Беше ясен априлски следобед с безоблачно небе и свеж въздух. Все пак не толкова свеж, както в Шотландия. Не можеше да се каже, че настроението му беше ведро. По-добре беше да вали. Дъждът и мъглата щяха повече да му подхождат.

Вечеря сам в огромната трапезария, като преглеждаше натрупалата

се в негово отсъствие кореспонденция.

Сезонът беше в разгара си и имаше множество покани за балове и събирания. Беше готов да хвърли лъскавите, позлатени покани в коша, когато реши, че не може да се погребее сам в къщата си. Беше напуснал Шотландия. Трябваше отново да се превърне в истински англичанин. Трябваше да се забавлява. Щеше да открие жена, която да удовлетвори ва мъжката му страст.

През следващите няколко седмици херцогът на Портмейн се появи на десетина бала. Приятелите му, които го наричаха шотландския граф, го виждаха да танцува с десетки привлекателни дами. Някои дори мислеха, че се стареа да забрави Фелисити. Херцогът не споменаваше и дума за нея. Обществото се възхити на благородството му. Все пак не даваше да се разбере каква безсърдечна жена беше тя. Хората съвсем се объркаха, като я виждаха постоянно в компанията на маркиз Хардкасл. Възхищаваха се на издръжливостта му.

Носеха се различни слухове. Изглежда, херцогът нехаеше за това. Всеки път го срещаша в компанията на различни дами, коя от коя по-хубави. Освен това явно беше придобил интерес и към операта. Често го виждаха в ложата му, разбира се, с някоя красива жена. Деколтетото ѝ неизменно беше разкошно и явно добре се забавляваха. После наблюдаваха как спокойно излиза от апартамента ѝ. Без съмнение не го интересуваше кой ще го види.

На всички стана ясно, че херцогът на Портмейн пропада. В началото на юни, когато Сезонът свърши, никой не се изненада, че Ян не предложи брак на нито една от тези, с които беше флиртувал. В „Газет“ обаче се появи съобщение относно лейди Фелисити. Тя беше хванала маркиз Хардкасл. Никой не обвиняваше херцога за нищо. Колкото по-разпуснат беше, толкова повече му прощаваха. Той беше благороден и добър. Хората нямаха нищо против забавленията му.

Когато прочете съобщението за сватбата на Фелисити, той само поклати глава. Джеймс, неговият иконом, беше единственият, забелязал усмивката на устните му.

– Горкият заслепен нещастник – чу да си мърмори херцогът. – Той ще разбере, но ще бъде късно.

Една сутрин в средата на юни остана в леглото си до обяд. Имаше най-тежкия махмурлук в живота си. Не му се беше случвало дори и в Оксфорд, където на практика рядко биваше трезвен. Замисли се за оперната певица и четирите куртизанки, с които се развличаше. Вече беше прекалил и трябваше да се спре.

Пиеше силното кафе, направено от състрадателната му готвачка. Джеймс донесе подноса с обяда му.

– Господи, защо тези хора още не заминават за Брайтън? Толкова много покани! Изморих се от тези непрекъснати събирания. Изморих се дори от себе си.

Джеймс не си направи труда да коментира чутото, въпреки че беше съгласен с господаря си. Всички прислужници в домакинството биха се съгласили с него. Икономът стоеше зад херцога, докато той ровеше из множеството пликове. С изненада видя, че негова светлост измъкна един, пристигнал от далечната Шотландия. Колко странно! Ръцете на господаря му трепереха, докато го отваряше.

Херцогът прочете написаното два пъти и се засмя.

– Е, Джеймс, изглежда, Пърси е постигнал една от целите си.

– Да, ваша светлост?

– Пърси е един мой роднина от семейство Робъртсън и е копеле, Джеймс. След две седмици ще се жени за госпожица Джоана Макдоналд в замък Пендърлей. Било необходимо и моето присъствие. Сигурно баща ѝ иска да се увери, че новият господар на имението е истински англичанин, а не поредната измислица на бъдещия му зет.

– А-ха – каза икономът.

Няколко минути херцогът мълча. Джеймс го наблюдаваше как барабани с пръсти по масата и гледа нежната дрезденска фигурка, закачена в ъгъла на трапезарията.

– Ще се върне ли ваша светлост в Шотландия? – Нещо се беше случило там. Нещо, което имаше връзка с разтрогването на годежа с лейди Фелисити. Трябва да е било и добро, и лошо. Доброто беше, че не се ожени за тази хищница. Лошото беше, че откакто се върна в Лондон, херцогът беше страшно нещастен. Икономът чакаше.

Херцогът се извъртя на стола си. Джеймс се изненада. Господарят му се усмихваше щастливо.

– Мисля, Джеймс, че няма нищо по-безполезно от глупав мъж. Господи, аз съм най-големият глупак на земята! Ако кажеш, че съм сляп, и с това ще се съглася. Надявам се поне да не съм закъснял. Шотландия трябва да е много красива през лятото. Там цъфтят прекрасни цветя. Донеси ми нещата за писане. Трябва да известя Джил, че няма да прекарам вечерта с него. А, Джеймс, уведоми Мабли, че заминаваме след час! В единадесет каретата трябва да е готова за път. Искам точно след пет дена да бъда в Пендърлей.

– Дълго ли ще отсъства ваша светлост?

– Е, все пак отивам на сватба – отговори херцогът, като потриваше ръце. – Не се безпокой, ще те известя навреме.

Малко по-късно обличаше кафявия си костюм за пътуване. Погледна часовника върху камината и свери своя. Когато излизаше от спалнята, погледът му падна върху портрета на Мариан, поставен върху нощното му шкафче. Художникът беше вдъхнал живот на зелените ѝ очи. Лъскавите ѝ черни коси бяха прибрани назад. Устните ѝ бяха нежни и пълни. Представи си ги как треперят. Но от този спомен вече не го заболя.

Грабна миниатюрата и забърза надолу по стълбите.

– Джеймс – извика на иконома, – докато отсъствам, постави портрета в галерията – започна да слага ръкавиците си. Закрачи енергично към каретата си.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Бранди лежеше по гръб сред поляна с жълти цветя. Поставила ръце под главата си, тя гледаше облаците, идващи откъм океана. Силният вятър решеше къдриците ѝ.

Тя седна. Беше престанала да брои дните, защото винаги се чувстваше апатична и отпусната. Отмести косата от очите си и погледна към замъка. Древните му камъни изглеждаха успокоително на фона на сивото небе. Бранди бавно стана и приглади роклята си. Знаеше, че като се върне, трябва да се усмихва. Пърси и Джоана Макдоналд щяха да пристигнат скоро. Не можеше да си спомни кога точно, а и не я интересуваше.

Всички, дори Мораг, бяха объркани и смутени от предстоящата сватба.

Колко странно, че болката не беше намаляла през изминалите два месеца. Не беше толкова глупава да си въобрази, че може да го забрави. Искаше ѝ се да знае дали си спомня за нея понякога. Сигурно ѝ беше много ядосан. Онази сутрин направо беше побеснял. Все пак ѝ беше дал двеста лири.

Дочу тропот на колела и въздъхна. Очевидно Пърси и Джоана пристигаха ден по-рано. Изглежда потъналата в кал карета, която спираше пред замъка.

– Пристигнахме точно за пет дена. Отлично постижение. Победихме дори бурята. – Ян скочи на земята и потупа изпотените гърбове на конете си. Изглежда старата постройка и за стотен път се зачуди как ли ще го посрещне Бранди. Опитваше се да си представи как я вдига на ръце. Или как тя плаче и го моли да се ожени за нея.

Вероятно буреносните облаци откъм морето го накараха да се обърне към скалите. Или неволно му се беше приискало да вдъхне дълбоко соления морски въздух. Видя я да стои наблизко. Вятърът развяваше полите на роклята ѝ.

Забрави всичко, което беше обмислял да ѝ каже. Извика името ѝ и забърза към нея протегнал ръце.

Бранди видя как устните му произнесоха името ѝ. Той се беше върнал при нея! Сграбчи полите си и се затича към него. Прегърна го и притисна глава към лицето му.

– Ти си тук – прошепна. – Ти се върна!

Ян усети как миглите ѝ пърхат по кожата му и я притисна по-силно. Тялото ѝ трепереше и той се засмя.

– Хайде, любов моя, ще ме задушиш!

Бранди се засмя. Поотдръпна се и започна да го целува. После Ян целуна устните ѝ. Усети пълното ѝ отдаване. Искаше да я милва навсякъде, но не можеше да го направи пред целия Пендърлей. Наложил се да се откъсне от нея.

Младата жена отметна глава назад и го погледна в очите му.

– Толкова се радвам, че си тук!

Ян въздъхна и отново я привлече към себе си. Започна отново да я целува.

– Толкова си сладка! Обичам да усещам вкуса ти. Как само мечтаех за това!

– Ще ме целуваш ли така винаги?

– Винаги – отговори той и продължи да я целува.

– О, скъпи, не си тук единствено за сватбата на Пърси, нали?

– Не! – Вдъхна соления дъх на косите ѝ. – Тук съм заради теб! Сега ще ме приемеш, нали, Бранди? – Нетърпеливо продължи: – Толкова съм глупав! Трябваше ми доста време да го осъзная. Единствената ми грижа е да не се преситиш от любовта ми.

– А Мариан?

– Тя принадлежи на моето минало, Бранди. Не копнея за нея или за някоя, която прилича на нея. Единственото, което искам, е едно упорито шотландско момиче с руса плитка и кехлибарени очи. Това момиче ще ме превърне в добър човек с вяръност, по-дълбока от Северно море. Отговори ми веднага: Ще ме приемеш ли? Ще станеш ли моята херцогиня?

– Мисля, че си много красив, Ян. И много си мил. Обичам чувство, което пораждаш у мен, когато ме целуваш. Но, както се изразява лейди Адела, ти си един домашен тиранин. Така наричаше тя дядо Енгъс в онези добри дни. Казваше, че се меси навсякъде, дори и в нейната работа, и командва всички.

– Ако някога стана тиранин като дядо Енгъс, разрешавам ти да ме изгониш от Кармайкъл Хол, за да спя с козите. Не искам да ти заповядвам. Искам да те обичам, да те карам да се усмихваш и да ти дарявам удоволствие, каквото не си мислила, че съществува.

– Само това?

– Да, но съм сигурен, че ще измисля и още.

– Сигурен ли си? Знаеш, че дори не мога да говоря правилен английски. Трябва да ме учиш и да бъдеш търпелив с мене.

– Да. Като се има предвид, че не мога да живея без тебе, ще извикам скъпата си майка. Тя ще ти бъде за всичко.

– Твоята майка?

Ян се засмя.

– Тя умее да променя всичко и всеки. Би се справила дори с Пърси. Ще успеем, ще видиш! Всички мои роднини ще те обикнат.

– Ако не го направят, ще ги тръшнеш на земята?

– Точно така.

Херкулес избра този момент, за да побутне господаря си в гърба.

– Виждаш ли, дори конят ми е съгласен с мене. Трябва да кажеш „да“, преди да е олигавил целия ми гръб.

– Да, да!

Наведе се и я целуна отново. Искаше му се много повече. Знаеше, че и тя изпитва същото.

– Ела, Бранди, искам да кажа на лейди Адела, на Бъртранд, дори на вечно чешещата се Мораг.

– Тя се изкъпа за сватбата на Пърси.

– Господи, сигурно всички сте онемели? Какво каза Фрейзър?

– Само клати глава. На кого ще кажеш след Мораг?

– Ще се изкача на кулата и ще извикам на шевиотските овце. Може би ще ме чуе и Макферсън и ще дойде да ме поздравя лично?

– О, скъпи!

Той се намръщи.

– Не искаш да се качвам на кулата? Да не си променила вече намерението си?

– О, не! Сега си мой, Ян! Просто не искам да казваме на никого тази вечер. Нека изчакаме до утре! Това е много важно за мене, Ян! – Постави пръст на устните му. – Моля те, не говори. Просто ми се довери. Утре ще може да кажеш на семейството ми, ако още желаш това.

– Какво искаш да кажеш с това „ако още желаш“? Каква игра играеш, момиче? Да не би да мислиш, че утре до осем часа ще съм променил решението си?

– Не е игра! Моля те, направи го заради мене!

Не разбираше, но не искаше да я кара да го моли.

– Добре – съгласи се и я целуна отново. – Но, Бранди, ако не ми харесват мотивите ти, ще те набия!

Тя го прегърна силно и му се усмихна.

– Ще бъде така, както желаш, скъпи.

Ян въздъхна.

– Виждам, че ме чакат трудни времена. Явно ще трябва да полагам усилия, за да получа от теб усмивка или добра дума.

Бранди се засмя и грабна ръката му.

Тъй като не се появи момчето от конюшните, сами прибраха Херкулес и Кантор. Тя го наблюдаваше как ги разпряга и им поставя сено. Младият мъж вдигна поглед към нея и се намръщи.

– Отслабнала си!

– Може би малко. Нямах апетит.

– Под очите ти има тъмни кръгове. Това не ми харесва.

– Не спях добре, но всичко е по твоя вина.

– Давам ти два месеца, за да напълнееш! Ако не го сториш, ще се наложи да взема сериозни мерки.

– И точно какви ще бъдат те, сър?

– Ще видим – Той отново я целуна. Краби въведе херцога в дневната. Бранди се възползва от това, за да нареди на малкия Алби да занесе в стаята ѝ ваната.

Два часа по-късно тя се усмихваше на Ян през огромната маса в трапезарията. Косата ѝ още беше влажна от банята. Херцогът внимателно слушаше какво му говори Констанс.

– Ето, че все пак пристигна за сватбата на Пърси. Ние мислехме, че няма да дойдеш. Пърси се държи толкова отворително. Трябва да знаеш, че никой от семейство Робъртсън не е стрелял по тебе. Искам да поярваш в това!

– Внимавай какво говориш, момиче! – сряза я лейди Адела кисело.

– Все още няма никакви доказателства и по-добре да не отваряш тази тема. Минаха два месеца, момче. Сигурно вече не се страхуваш, че отново ще пролеят кръвта ти?

На масата всички съсредоточено се хранеха. Старицата прекъсна тишината с груб смях.

– О, горката Джоана Макдоналд ще бъде тази, която ще закърви. Мъжете от семейство Робъртсън винаги се женят за девственици. Бедната Джоана ще бъде доста шокирана през първата си брачна нощ.

Бранди се задави с виното си, после се засмя. Лейди Адела я изгледа кисело.

– Ти си прекалено скромна, момиче. Затова се смееш на първата брачна нощ. Не знаеш нищо за отношенията между мъжа и жената. Пърси се опита да те насили, но не стигна много далеч, нали?

– Ако го беше направил, щях да го убия – заяви Ян. – Мерзавецът излезе щастливец. Да се надяваме, че няма да има нужда от повече

късмет, защото кредитът му е изчерпан. – После се обърна към Бърtrand. – Кажи ми как се справят овчарите с шевийотските овце?

– Вече се усмихват, защото на трапезата им има повече храна. Дори и тези, които смятаха, че овцата е годна само за ядене, вече им обръщат повече внимание. Гледат ги като домашни любимци.

– Тези проклетни овце изпасват всичко наоколо – оплака се Клод, размахал вилица към сина си.

– Освен това и миришат – намеси се Констанс. – Ако вятърът е откъм сушата, вони и през нощта.

– Виждаш ли, Бърти – каза лейди Адела лукаво. – Трябва да внимаваш, защото Констанс няма да те хареса. Ще бъдеш подходящ единствено за Мораг.

– О, бабо, каква си! – проплака Констанс и погледна Бърtrand. За разлика от нея той не изглеждаше никак смутен.

– Уверявам те, лейди Адела, че Фрейзър има най-чувствителния нос в околността. Преди да вляза в къщата, той ме помиришава два пъти. Колкото до Констанс, откакто са пристигнали овцете, не се е оплакала от нищо.

– Една овца умря – информира Ян Бранди. – Помолихме обидчивия Бен да я прегледа. Страхувахме се да не е заразно болна, но той ни успокои. Яла е някакъв бурен и се е отровила.

– Изкорених ги всичките – каза Бърtrand. – Всъщност направихме го двамата с Констанс.

– Това е единственият път, когато сте се видели – оплака се Клод и се обърна към херцога. – Прекарва цялото си време над счетоводните книги. Не обръща никакво внимание на баща си и на семейството.

Бранди вдигна поглед.

– Мислех, че понякога му носиш обяда, Кони?

Сестра ѝ се размърда смутена на стола си. Ян вътрешно се усмихна. Изглежда, през последните два месеца Бърtrand беше постигнал успех с девойчето. Виждаше му се и по-уверен в себе си. Погледна към Бранди. Дали се беше досетила, че е поставила сестра си в неудобно положение?

Лейди Адела беше много мека с него тази вечер. Благодарение на него към Пендърлей течеха реки от пари. Съзнаваше, че старата дама ще се държи така, докато имението има нужда от него.

– Как е братовчед ти, господин Бредстън? – попита старицата и се усмихна. – Такъв приятен момък е!

– Джил е много добре, лейди Адела. Решението ми да дойда в Шотландия беше доста внезапно, затова му писах бележка. Сигурен съм, че

би ви изпратил най-добрите си пожелания.

– Прекалено много приказва – оплака се Клод. – Не е здравословно да се знае толкова много за хората. От такава информация после не можеш да заспиш.

Много трудно беше на Ян да не гледа Бранди и да не говори за нея. Господи, как я желаше само! Искаше да извика на глас, че тя ще се омъжи за него. Защо беше помолила да изчака до утрешния ден? Колкото и да се трудеше над тази загадка, не успяваше да я разбере. Реши, че лично ще изгори муселинената ѝ рокля и карирания шал.

Спомни си за двестата лири. Беше му казала, че са за дрехи. Не умееше да лъже. Съвсем скоро щеше да му каже за какво са отишли парите.

Ян вдигна поглед, когато лейди Адела каза:

– Изглеждаш изморен до смърт, момчето ми. Понеже вечерята беше вкусна и съм в добро настроение, ще ти спестя песните на момичетата. Краби, стар пияници, налеј в чашите порто. После нашият херцог може да се оттегли в стаята си.

Вече беше станал „нашият херцог“? Времената се менят.

Малко по-късно лейди Адела поведе момичетата към дневната. Пътюм нахока Бърtrand:

– Казах, че е свободен да си ляга, а ти продължаваш да му досаждаш с тези овце! Ще имате достатъчно време за тях. А ти, Клод, престани да хленчиш. Остави човека поне да се настани!

Възрастният мъж млъкна, но ентузиазмът на Бърtrand, изглежда, не можеше да бъде охладен. Изминаха двадесет минути, когато най-сетне Клод затропа с бастуна си по пода и настоя да се присъединят към дамите.

Бранди не беше във всекидневната. Ян се извини на лейди Адела и се запъти към главното стълбище. Оттам пое по тъмния коридор към графската спалня. За момент спря пред вратата на Бранди. Вдигна ръка да почука. Искаше му се да я види, да я милва и целува, докато остане без сили. По дяволите, не можеше да го стори! Пое към стаята си.

Навън бушуваше лятна буря. Дъждът тропаше по стъклата. Ян дръпна избелелите завеси и се приближи към камината. Хвърли още късове торф и разрови въглените с върха на ботуша си. Както при първото им пристигане в Пендърлей Мабли все още беше по пътищата със своята кола.

Ян измъкна пистолета от куфара си и го постави върху масата. После бързо се съблече и сложи нощната си риза. Наля си чаша червено

вино и се настани в коженото кресло пред огъня.

Виното затопли стомаха му. Скоро пламъците на огъня се разпръснаха по цялото му тяло.

От унеса го стресна настоятелно чукане по вратата. Той скочи и грабна пистолета.

– Влез! – Не можеше да повярва на очите си. – Бранди, какво правиш тук?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Тя влезе бавно в спалнята му и затвори тихо вратата след себе си. Беше облечена с дълга нощница. Надиплената дреха я правеше като дете. Дългата коса се спускаше до кръста ѝ и отнемаше дъха му. Изглеждаше преbledняла и изплашена до смърт. Какво ли ѝ се беше случило?

Ян пристъпи към нея.

– Знаеш, че не трябва да идваш в стаята ми, любов моя. Боже, какви глупости говоря само! Какво те е разстроило? – Искаше му се да я притисне до себе си, но само взе ръцете ѝ. – Бранди, какво има? – Не можеше да се въздържа повече. Страбчи я за раменете. – Господи, ти трепериш, а аз държа този глупав пистолет! – Бързо го остави на масата и се върна при нея. – Ела, седни край камината. Като се стоплиш, ще поговорим.

Сигурно носеше тази смешна нощница от години. Все още не можеше да го погледне. Какво ставаше?

– Седни тук! – Притегли един стол до своето кресло.

Бранди не седнаше. Пое дълбоко дъх и събра целия си кураж.

– Чудеше се защо не пожелах да обявиш нашия годеж тази вечер? Имам много важна причина.

– Нека я чуя. Трябва да те предупредя, че не съм длъжен да ти повярвам!

– Много е важно. Моля те, бъди търпелив и не ми се присмивай! Виж, Ян, през нашата първа нощ Мариан беше обект на твоята страст.

– Не първата, а единствената.

– Не ме прекъсвай и не се заяждай! Трябва да бъде сигурна, разбиращ ли? Искам да знам, че обичаш мен, а не нея.

Това се казваше удар. Известно време той само стоеше и я гледаше. Накрая много бавно изрече:

– Значи искаш да прекараш тази нощ в леглото ми? Ще ми кажеш ли на сутринта, че вече не ти трябва? Наистина, Бранди, винаги съм смятал, че си сериозен човек, но сега ме изненадваш!

– Може би тази част от брака не е важна за тебе, Ян, но за мен не е така. Знам, че този проблем не е за подценяване. Не ми се хили така, нещастнико! Говоря напълно сериозно. Моля те, Ян, позволи ми да остана при тебе тази нощ!

– Надявам се да издържа проверката ти, Бранди. Какво ще правиш,

ако насън приказвам за майка си? Добре, не ти се присмивам. Не съм те излъгал. Мариан принадлежи на миналото. Тя вече не е част от моя живот. Наистина е спомен, понякога болезнен, понякога хубав, но без съмнение съвсем избледнял. Мариан няма нищо общо с нас. Мисля дори, че ще бъде доволна, че най-сетне съм решил да подредя живота си. Особено като съм избрал тебе. Има още нещо. Какво ще правя, ако откажеш да се омъжиш за мен, защото не съм добър любовник?

– Знаеш, че няма да стане така!

– Добре, ще направя компромис.

Неприятно ѝ беше, че извърта доводите ѝ. Ян се приближи до нея и я придърпа към себе си.

– Малкото ми глупаче – прошепна той и сведе устни към нейните. Притисна я силно към себе си. Едната му ръка беше заровена в косите ѝ, а другата галеше бедрата ѝ.

След малко я пусна ухилен.

– Много добре го правиш, Ян. Моля те, не спирай!

– Да не искаш да кажеш, че не си спомняш какво следва? Може би така е по-добре, защото не беше много приятно за тебе. Този път, Бранди, ти се кълна, че с мен ще бъдеш на седмото небе!

Започна да я целува. Тя с удоволствие отговори на целувките му. Той помисли, че е умрял и вече е в Рая. Усети я как се притиска към него. Знаеше, че чувства издатината между краката му върху корема си. Тялото му нямаше да я изненада. Да, тя се възхищаваше на физиката му и това го правеше щастлив.

Бранди изстена.

– Искам още – прошепна той и нежно започна да развързва нощницата ѝ. За негова изненада тя се стегна и понечи да го отблъсне.

– Какво има, любов моя? Как ще ме прелъстиш, ако не ми позволиш да те съблека?

Нямаше връщане назад, но наистина беше трудно. Какво щеше да прави, ако я намереше за противна?

– Бранди?

Тя решително изправи рамене.

– Не, Ян, трябва да го направя сама! Моля те! – Отстъпи крачка назад. Въздъхна и започна да развързва нощницата си. Нямаше връщане назад. Пое отново дълбоко дъх и измъкна ръце от ръкавите. Дрехата се свлече до кръста ѝ. Бранди го погледна в очите и зачака.

Херцогът едва не глътна езика си. Не можеше да повярва на очите си. Сигурно нямаше нищо по-възхитително на света! Беше я мислил за

слабо, недоразвито момиче. Но тя имаше най-прекрасните гърди, които някога беше виждал. Бяха заоблени и бели. Зърната им бяха бледорозови. Със сигурност това бяха най-красивите гърди в цяла Англия.

– Господи Боже!

Може би беше очаквала той да пребледнее малко и наистина го направи. Най-ужасният кошмар беше станал действителност. Бранди се обърна, готова да умре.

– Бранди – успя да прошепне Ян, напълно смаян.

Тя опита да се прикрие с ръце, но това беше невъзможно. Преглътна с мъка. Искаше ѝ се да избяга, но успя да изрече:

– Разбирам те, Ян. Криех от теб колко съм грозна и това беше грешка. Трябваше да ти кажа, преди да приема твоето предложение. Не бях честна спрямо теб. Ако не можеш да ме понасяш, просто ме пусни да си вървя! Никой няма и да разбере.

– Кой е грозен? – Започна да търси някакъв белег и друго петно върху раменете ѝ. Но те бяха ослепително бели и гладки. Изглеждаше толкова нежна. Искаше тя да раздвижи ръцете си.

И Бранди го направи. Отпусна ги до тялото си и каза:

– Съжалявам. Както виждаш, приличам на крава. Просто не престават да растат. Трябваше да ги пристягам, за да не ги виждат хората. – Не можеше повече да издържа погледа му. Притисна нощницата към гърдите си, готова да се разплаче всеки момент.

Какво беше казала? Че гърдите ѝ са грозни? Ян можеше само да клати глава. После бавно попита:

– Дали съм разбрал правилно? Ти мислиш, че гърдите ти са грозни и деформирани?

Бранди кимна. Беше по-нещастна от всякога. Ян не можа да се въздържа. Отметна глава и се разсмя от сърце.

– Не мислех, че си такъв грубиян!

Херцогът овладя възхищението си. Господи, тя наистина вярваше в това!

– Слушай, Бранди! Аз не ти се присмивам. Смешно ми е глупавото ти твърдение. Кой ти е казал, че приличаш на крава? Някой изобщо казал ли ти е, че си грозна?

– Да, Мораг. Когато станах на четиринадесет, блузите ми вече не можеха да се закопчават отпред. Тя каза, че отглеждам два пъпеша за пазара. Всеки щял да се присмее, ако разбере, че внучката на граф крие такива неща под дрехите си. Мъжете щели да ме зяпат и да мислят, че съм разпусната.

– Само да ми падне, ще я убия! В края на краищата, ако сега го направя, поне ще легне в гроба си чиста.

– Но тя е права! Винаги се пристягах и излизах с шала, но Пърси се досети за измамата. Гледа ме така, сякаш съм някакъв изрод. Не мога да разбера, щом съм толкова грозна, защо ме иска?

– Той не те мисли за изрод, Бранди. Спомняш ли си как те пожелах в колибата? Тогава ти ме отблъсна.

– Аз пък мислех, че ти бягах от мен. Истината е, че не исках да ме гледаш. Толкова се срамувах! Не исках да се разочароваш от мен.

– Имах ли вид на такъв?

– Не, но аз ги прикрих!

Ян се пресегна и смъкна отново нощницата на кръста ѝ.

– Още не съм отвратен. Мислех, че когато сме заедно, ти си объркана по други причини. А онази кадифена рокля, която ти донесох от Единбург? Доколкото си спомням, тя беше с доста изрязано деколте.

– Много е красива. Когато я облякох, се почувствах като кралица. Но не мога да я нося, Ян! Цепката между гърдите ми започва чак от гърлото!

Той се усмихна, след това попита сериозно:

– Бранди, лъгал ли съм те някога? Дал ли съм ти повод да не ми вярваш?

– Не.

– Подай ми ръцете си и остави нощницата да падне на земята.

Тя дълго време остана неподвижна. Стоеше и го гледаше.

– Много ми е трудно да го направя!

– Хайде, дай ми ръцете си.

– О, скъпи! – Бранди му подаде едната си ръка. Другата продължаваше да придържа нощницата.

– Двете, ако обичаш!

Тя затвори плътно очи и протегна и другата си ръка. Нощницата изшумоля по бедрата ѝ и меко се свлече на пода.

Ян едва не глътна езика си. Господи, тя не съзнаваше колко е красива! Искаше му се да погали цялото ѝ тяло. Едрите ѝ гърди подчертаваха тънкото ѝ кръстче и красивите бедра. Коремът ѝ беше плосък. В основата му имаше тъмно рус триъгълник. Краката ѝ бяха дълги и стегнати. Без съмнение беше най-красивата жена, която беше виждал. Дали не я приемаше като такава, защото я обича?

Ох, тези нейни гърди! Нямах да се измори да ги гледа.

– Отвори очи, Бранди! Сега ела с мене! Помогна ѝ да се измъкне от

нощницата и я поведе към тясното огледало, закачено до старата ризница. Накара я да застане пред него и постави ръце на раменете ѝ.

– Ти си красива жена. Погледни се и ми кажи дали те лъжа.

Пръстите му хванаха здраво раменете ѝ. Бранди си наложи да се погледне. Гърдите ѝ зяпаха безсрамно отсреща.

– Господи, ужасна съм! – Понечи да се измъкне от ръцете му.

– Не искам да изкарваш съпруга си лъжец, Бранди! Погледни се! Толкова си красива! Мисълта, че си моя, кара коленете ми да треперят.

Тя отново отвори очи и се погледна в огледалото. Видя, че той стоеше зад нея. Погледите им се срещнаха. Ръцете му започнаха бавно да отмятат, косите от лицето и раменете ѝ.

– Имаш ли някакви забележки относно лицето си? Не? Тогава слизае надолу.

„Контролирай се“ – заповяда си Ян. Това беше най-трудното нещо, което беше правил през живота си. Въздъхна дълбоко и отпусна ръце. Пръстите му започнаха да я гаят, докато се спряха на гърдите ѝ. Преглътна конвулсивно.

Устните ѝ се разтвориха. Ян се наведе и леко целуна слепоочието ѝ. Все пак беше мъж, а не момче. Трябваше да се справи с тази ситуация! Чу се да казва:

– Гърдите ти са прекрасни! Не забравяй колко кльощава е Мораг. Женската ревност и глупост са я накарали да ти говори така.

Наложил си да остави гърдите и обхвана кръста ѝ. Когато пръстите му погалиха корема ѝ, почувства как тя потрепери. Надяваше се това да е от страст, а не от смущение. Да и дишането ѝ се учести. Трябваше да му се довери. Тогава щеше да я отведе в леглото.

– Помниш ли, когато ми каза, че аз съм красив? Колко си глупава, Бранди!

Тя се извъртя в ръцете му и го прегърна силно.

– Честно ли говориш, Ян?

– Напълно.

Бранди разтвори ризата му. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите и корема му: той не можеше повече да се контролира.

– Ти си една вещица – измърмори и бързо се съблече. Грабна я и я понесе към леглото. – Кълна се, че този път няма да те боли! Само ще ти бъде хубаво!

Бранди искаше да му каже колко е красив, но устните му бяха върху гърдите ѝ. Тя не можеше да повярва, че изпитва такова удоволствие. Едната му ръка навигъстите ѝ коси. Устните му се спряха върху

нейните, а другата му ръка се устреми между бедрата ѝ.

– Ох, а аз какво да правя, Ян?

– Ти ли? Ами ръцете ти са навсякъде по тялото ми. – Искаше му се да погали члена му, но това можеше да почака. Имаха още толкова много нощи. – Сега не мърдай! Просто се наслаждавай на това, което ти правя!

– Добре! – Когато устните му отново завладяха нейните, Бранди се почувства съвсем безпомощна. – Ох, Ян, не знам какво да правя!

– Просто не говори. Отпусни се и се наслаждавай!

Устните му запълзяха по бедрата ѝ. Езикът му откри женската ѝ същност. Бранди извика шокирана:

– Господи, не знаех, че...

Изгаряше от нетърпение. Той не трябваше да спира. Ако го направеше, беше сигурна, че ще умре. Притисна се към устните му. Отдаде се напълно на чувственото удоволствие. Когато достигна до първия си оргазъм реши, че ако сега умреше това съвсем нямаше да бъде лошо.

Ян галеше тялото ѝ, докато тя се успокои. Тогава съвсем бавно проникна в нея. Младата жена го притисна силно към себе си, за да влезе по-дълбоко. Очакваше да я заболи, но болка нямаше. Само една изключителна цялост. Не знаеше къде свършва той и къде започва тя. Несъзнателно се движеше в неговия ритъм и го притискаше към себе си. Когато Ян въздъхна, Бранди го погледна. В този момент разбра, че ще го обича до края на дните си.

Чувстваше такова задоволство, че се зачуди дали извън тази стая съществува нещо. Не желаше този миг да свършва. Искаше Ян да лежи върху нея. Той дишаше дълбоко и тежко. Сърцето му биеше върху гърдите ѝ. Все още беше дълбоко в нея. Чувстваше се прекрасно.

– Обичам те – прошепна Бранди в рамото му. – Този път не те ухапах!

Ян се засмя и се подпря на лакти.

– Е, Бранди, мислиш ли, че желанието ми за теб е достатъчно? Дали си представям Мариан или друга жена, когато съм вътре в теб? Ще ме приемеш ли като твой любовник и съпруг?

Тя го гледаше. Не знаеше как да опише чувствата си. Кимна и отново каза:

– Обичам те. Вечно ще те обичам!

– И аз те обичам! А гърдите ти са прекрасни. – Наведе се и ги целуна. Изпъшка и отново ги целуна. – Това са най-хубавите гърди, които някога съм виждал. Позволи ми да убия Морат!

– Не, аз ще го направя – отговори му напълно сериозно. – Толкова е ограничена и глупава!

Той се засмя щастливо.

– Загубих два месеца, Бранди! Но никога вече няма да те изпусна от очи.

– Или от леглото си?

– Не можеш да си представиш какво ще ти се случи, когато се оженим! Запомни, Бранди, твоего удоволствие ще бъде задача номер едно за мен! – Притисна я толкова силно, че тя изписка. Целуна ухото ѝ. – Благодаря, че не ме ухапа!

– Ян, може ли да те попитам нещо?

Беше толкова сериозна, че той се надигна да я погледне в очите.

– Да?

– Би ли искал да имаме деца? Спомням си, че се шегуваше с Фиона казваше, че искаш половин дузина като нея. Наистина ли мислиш така, или просто се шегуваше с Джил?

– Разбира се, че ги искам! Това не означава, че ще те превърна в разплодна кобила. Ще родиш точно толкова, колкото искаш. Има начини за предпазване от бременност и ние ще се възползваме от тях.

Бранди въздъхна доволна.

– Радвам се, че искаш деца. Не вярвам, че можеш да ме предпазиш от забременяване.

– Не съм много компетентен по този въпрос, но ако искаш, можем да опитаме.

– Може би. Кога искаш да се оженим, Ян?

– Колкото може по-скоро! Какво ще кажеш за утре или в другиден? След като се любихме, нали не е изчезнало желанието ти?

– Не. И не бива да отлагаме.

На устните ѝ имаше усмивка. Каква игра играеше тя?

– Какво не бива да отлагаме?

– Сватбата. Искам да съм слаба на нея.

– Слаба? Та ти си направо мършава! Е, поне на местата, където трябва да си такава. Да не би да имаш намерение да се храниш само със сазърма?

– Не. Всъщност от нея направо ми се гади.

– Бранди, престани с игрите си! Не извъртай, ами кажи какво се е случило!

– Добре, сър! – Никога гласът ѝ не е бил толкова престорено хрисим. – Радвам се, че искаш деца. Всъщност за Коледа ще си имаме бебе!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Ян се взираше в нея. Как само си играеше съдбата с живота им!

– Ти си бременна! – Главата му се замая, сякаш беше изпил всичкото вино на света. – Ще имаш бебе?

– Да.

– И реши, че не е необходимо да ми кажеш? Дори не ми писа!

– Ето, сега ти казвам, Ян.

Изведнъж осъзна случилото се и това го ужаси.

– Би ли ми казала какво щеше да правиш, ако не се бях върнал? – Искаше му се да я разтърси силно. В същото време го изпълваше странно задоволство. Беше се любил с нея само веднъж и тя беше заченала! Бранди изобщо не можеше да си представи как се чувстваше той сега. Но защо не му беше казала? Ян я обърна по гръб в леглото. – Отговори ми, Бранди!

– Не знам какво щях да правя. Разбрах едва преди няколко дни. Нямах време да свикна с това. Тъкмо започвах да се плаша. Ето, сега знаеш истината и престани с този тон!

Изръмжа ядосан. Може би е щяла да му пише? Как щеше да постъпи тогава? Щеше да се върне незабавно като победител и да се ожени за нея? Ами ако не се беше опомнил навреме? Да, но сега всичко бе наред и нямаше значение, че детето ще се роди с два месеца по-рано. Щеше незабавно да отведе сина си в Кармайкъл Хол. Ян я притисна грубо в прегръдката си.

– Казвал ли съм ти, че си много по-упорита от мен? Не, не клати глава. В сравнение с тебе аз съм направо мекушав. Ако още веднъж скриеш нещо от мен, кълна се, че ще те набия!

– Надявам се не и преди Коледа?

Внезапно го обзе решителност.

– Няма да има голяма сватба в Хановер Скуеър за тебе, момичето ми! Ще страдаш ли от това?

– Какво говориш? Не искам да вървя сред тълпа непознати, които очакват всеки момент да се спъна в булчинската си рокля.

– Отлично. Ще помоля Бърtrand да ми помогне в приготовленията. Ще се омъжиш ли за мен в събота, Бранди?

Тя дълго мълча. Вече беше готов да я разтърси, загубил търпение, когато чу:

– Добре, но само защото искам да бъда слаба.

Не можеше да повярва на облекчението, което го завладя.

– Поне няма да се притеснявам за тебе. Едуард Мюлхауз, отличен лекар и много добър мой приятел от Съфолк, ще се грижи за тебе.

– Мъж ли е? – Бранди изведнъж се притесни.

– Всички доктори са мъже. Хайде, Бранди, Едуард е млад, но няма да намериш по-добър от него в цялата околност. На какво прилича това? Страхуваш се, че лекарят е мъж, а два пъти сама дойде в спалнята ми и ме прелъсти?

Тя го ръгна в ребрата. Ян усети прелестните ѝ гърди. Затвори очи и преглътна с усилие.

– Не е точно така – отговори му и се притисна към него. Усети ръцете му върху корема си. – Там е нашето бебе – прошепна тя.

– Звучи невероятно! – Пръстите му се плъзнаха по-надолу.

– Хайде, Ян! Ако смяташ да си губиш времето, ще се наложи отново да те прелъстя!

– Това е добра идея – измърмори той.

Преди да заспи, сгушена в рамото му, Ян я попита:

– Бранди, за какво използва онези двеста лири, които ти оставих?

Тя мълча известно време. Гърдите ѝ учестиха дишането си. Желанието му да я притежава стана почти неудържимо. Не, не трябваше да го прави! От това сигурно щеше да я заболи много.

– Казах ти, че са за дрехи.

– Не ме лъжи, Бранди!

– Защо те интересува? Не мога да си представя, че такава сума може толкова да те безпокои. – Бранди се притисна към него. – Моля те, не ме карай да правя сметки, това ме затруднява! Освен това не мога да ти кажа!

– Отказваш да го сториш?

– Да! Не ме гледай така! Искам да ти напомня, че не можеш да ме наказваш, докато не се роди детето ни!

– О, мога да го правя, когато си поискам. Просто ще използвам ума си, за да те надвия. Ще говорим за това друг път, Бранди.

Той нямаше да се откаже, помисли тя. Точно сега не можеше да измисля друга лъжа. Сгуши се до него и обърна лице към гърдите му.

Ян се събуди на зазоряване. Спомни си за Мабли. Той сигурно щеше да получи удар, ако ги види така. Беше трудно, но отново трябваше

да облече Бранди в нощницата ѝ. Не искаше да я буди, а още по-малко да скрива прекрасните ѝ гърди. И всичко останало у нея. Господи, това беше повече, отколкото можеше да понесе един мъж!

Пренесе я в стаята ѝ, като се оглеждаше за подранили прислужници. Постава я в леглото, целуна я по челото и се върна за още няколко часа сън.

Бранди не се появи на закуска. Ян се усмихна. Представи си я как се протяга блажено и изгаря от желание да бъде отново с него. В трапезарията влезе Бъртранд, понесъл огромна счетоводна книга и усмивката му помръкна.

– Добро утро, Ян – поздрави делово братовчедът.

– Надявам се, че добре си почина през нощта? Имаш малко уморен вид, но се надявам да ти стигнат силите. Искам да прегледаме сметките.

– Добре съм, Бъртранд – отговори му и се усмихна. – Надявам се да ми позволиш първо да закуся?

– Разбира се. Къде е Краби? И кашата още не е сервирана. Добре, докато чакаш, ще ти прочета някои неща. Искам да знаеш как сме се справяли през изминалите два месеца.

– Мислех, че снощи си ми казал всичко?

– О, това беше само началото!

– По дяволите, Бъртранд! Добре, давай, щом си решил да ме тормозиш.

Бъртранд се чудеше дали херцогът наистина го слуша. Когато видя, че гледа замечтан през прозореца, разбра, че догадките му са били верни.

– Мисля, че Наполеон с удоволствие би се възползвал от услугите ми.

– Наполеон? За какво говориш, Бъртранд?

– Само глупости. Искях да се убедя, че наистина не ме слушаш. Мислите ти са прекалено далеч.

– Всъщност не толкова далеч – каза Ян и се ухили. – Извинявай. Ако трябва да бъда честен, наистина обмислям някои неща.

– Притесняваш се, че убиецът те дебне?

– Не съвсем. Сега, като отвори дума, може би не трябва да го забравям съвсем.

– Какво кроиш?

Херцогът му се усмихна широко.

– Съвсем скоро ще разбереш, приятелю. Снощи на вечерята видях, че с Констанс имаш напредък?

Бърtrand забеляза нещо върху пръстите си.

– По дяволите! – изруга внезапно той. – Толкова е малка и наивна въпреки желанието ѝ да изглежда като Бранди. Знаеш, че лейди Адела и баща ми постоянно ни дразнят, но това изобщо не помага. – Младият мъж въздъхна тежко. – Всъщност аз нямам какво да ѝ предложа. Да живее в пристройката с мен и баща ми? Въпреки че Пърси вече не е проблем, в ума ѝ непрекъснато се въртят хубави дрехи, карети, камериерки и живот сред висшето общество. Какво мога да ѝ дам тук, в Пендърлей? Само стадо миризливи овце!

– Не драматизирай нещата, Бърtrand! Ще ти кажа кой е проблемът, но не искам да ми се сърдиш.

– Не виждам защо трябва да го правя. Лейди Адела и баща ми са доста красноречиви. Когато млъкне единият, започва другият.

– Мисля, че трябва по-здраво да стегнеш юздите. За мен няма съмнение, че Констанс не е безразлична към тебе. Тя има нужда от здрава ръка, а твоята трябва да е точно такава. Констанс е романтична девойка и може да бъде много добра съпруга, ако успееш да я направиш такава.

Бърtrand оправи червения перчем върху челото си. Мълчеше, но си личеше, че сериозно обмисля думите му. Внезапно удари с ръка по коляното си.

– Прав си, по дяволите! Наистина ли смяташ, че трябва да бъде потвърд с нея?

– Разбира се. Уверявам те, че можеш да се справиш. Ако не го направиш, не искам да имам нищо общо с тебе!

Бърtrand стана. Счетоводната книга беше забравена.

– Да – измърмори повече на себе си. – Ще го направя! Не веднага, разбира се. Трябва да обмисля стратегията си. Липсата на такава даде възможност на англичаните да ни победят през четиридесет и пета. Ще реша точно какво и кога да направя.

– Желая ти успех – извика след него Ян.

Бърtrand изхвърча от трапезарията, без да се обърне назад. Прехвърли в ума си какви задачи имаше през деня. Никоя не беше по негов вкус. Усмихнато се съсредоточи върху една, която щеше да изпълни с удоволствие. Тъкмо беше тръгнал към пристройката, за да се по-изчисти, когато срещна Констанс. Вятърът рошеше тъмните ѝ къдрици. Той реши, че наистина е възхитителна. Изправи рамене и изчака да го приближи.

– Ох, миришеш на овце, Бърти!

Може би не беше най-доброто начало, но това нямаше значение.

Трябваше да се възползва от възможността, защото вече имаше стратегия.

– Да, Кони. Страхувам се, че няма спасение от това. Поне през деня.

Красивите ѝ зелени очи се разшириха. Тя имаше най-забележителните мигли на света и сама знаеше това.

– Какво означава поне през деня?

Изглеждаше наистина заинтересувана.

– Означава, че няма да има нощ, през която да не ме харесаш!

– О! – Девойката изучаваше върха на обувките си.

– Ще се разходиш ли с мен? – Младият мъж осъзна, че двамата стоят един срещу друг. Един господар на положението можеше да бъде красноречив и докато се разхождат.

– Да. – Когато ѝ протегна ръка, тя не се поколеба да я приеме.

– Кони, кога ще навършиш седемнадесет? – Въпросът му беше доста неочакван.

– През август, Бърти.

– Трябваше да си спомня. Съжалявам, но умът ми беше зает с други, по-важни дела. Не е ли странно, че съм те познавал през целия ти живот?

Констанс си спомни за пълничкото, рошаво момиченце, което беше, и пребледня. Тогава си представи Бъртранд, който беше с четиринадесет години по-възрастен от нея, и се засмя.

– Ти беше такъв дългунест! Косата ти беше по-червена от залез преди буря!

– Дали децата ни ще имат моята рижава четина или твоите красиви тъмни къдри, Кони?

Девойката се изсмя нервно.

– Що за въпрос, Бърти? Страхувам се, че си слънчасал! – Погледна го изпод ресниците си.

– Не, ти си тази, на която позволявам да стои много на слънце. Може да забравиш всички глупости за Пърси и за всеки друг мъж освен за мене!

Тя тръсна къдри.

– И какво ще стане, ако не го направя, господарю?

А, значи го беше признала! Господар! Звучеше прекрасно. Той отвърна леко усмихнат:

– Ще те напердаша, момиче. – Сграбчи я за раменете и я разтърси леко.

– Ще ме набиеш – задъха се тя. – Наистина ли ще го направиш, Бърти?

Това го възбуди. Самоувереността му се върна. Точно от това имаше нужда. Добре, че беше херцогът, за да му отвори очите.

– Да! Ако погледнеш друг мъж, ще те напердаша!

– Ако го направиш, вече няма да съм толкова хубава!

Бърtrand успя да запази свирепия си поглед, но в гласа му имаше голяма доза интимност.

– Никога няма да накърня хубостта ти, Кони! Но ако не си послушна, може и да натупам сладкото ти задниче. Да, ще те сграбча между краката си, ще вдигна роклята ти и... О, Господи, не ме изкушавай! – Гледаше я как навлажнява устни с езичето си. Бързо додаде: – Може би ще го направя, защото те искам, Кони? Искам ръцете ми да се уверят, че навсякъде си толкова бяла и нежна. Това сигурно ще ти достави удоволствие!

Тя се изчерви. Устните ѝ бяха разтворени. Гледаше го така, сякаш за пръв път го виждаше. Той беше гений!

– Искам да се омъжиш за мен през август! Нямам намерение да чакам повече, Кони!

Тъмните бадемови очи го изгледаха така, че едва се овладя да не я повали на земята. Констанс го погали по лицето и кимна с глава.

Бърtrand я притисна силно до гърдите си и я целуна. Когато устните ѝ се разтвориха, той помисли, че наистина е господар. А това беше едва първият му опит!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Херцогът огледа дневната. В нея се бяха събрали много хора, но Бранди не беше там. Къде, но дяволите, се губеше? Не я беше виждал цял ден. Каква игра играеше сега? Хвана се, че очаква с нетърпение новия ѝ номер. Тя наистина умееше да го изненадва. Влезе Бърtrand. На лицето му се беше настанила доволна физиономия. Ян забрави Бранди за момент.

– Скъпи мой приятелю – рече той, – от ликуващия блясък в очите ти мога ли да направя извода, че си победил момата?

– Да, но все още не казвай на никого! Искам да обявя нашия годеж по време на вечеря.

Бърtrand зяпна към вратата.

– Господи Боже!

Ян се обърна. В дневната грациозно влизаше Бранди. Самият той застина, загледан в нея. Беше облякла синята кадифена рокля, която ѝ беше купил в Единбург. Вървеше с изправени рамене. Прекрасните ѝ гърди се подаваха от деколтето. Беше вдигнала косите си и ги беше привързала със синя панделка. Върху голите ѝ рамене предизвикателно падаха две дълги къдрици. Ян не вярваше на очите си. Момичето беше изчезнало. На негово място се беше появила една от най-красивите жени на света. Тя имаше право. Цепката между гърдите започваше от гърлото ѝ. Ухили се, представил си как щеше да му се ядоса, щом ѝ го каже покъсно тази нощ.

Приятно му стана, като видя, че всички от семейството бяха застинали онемели.

Бранди потърси одобрение в очите му и изправи още по-гордо рамене.

Констанс първа се окопити.

– Бранди, какво си направила със себе си? Как успя да подредиш косите си така? Мислех, че умееш само да плетеш плитки. А деколтето ти? Не знаех, че имаш такива... Няма значение. Направо не е за ярване! Толкова си красива! Изобщо не приличаш на себе си!

Лейди Адела неочаквано се изсмя.

– Затваряй си устата, момиче! Това се отнася и за всички останали, особено за тебе, Клод! Е, дете, вече не се преструваш на парцалива повлекана? Ела тук да те разгледам отблизо! Божествена прелест! Точно

такава бях на твоите години.

– Не вярвам – обади се херцогът. – Бранди не би могла да достигне вашата висота.

Бъртранд до сега беше убеден, че Констанс е много по-зряла от сестра си. Той също успя да се овладее.

– Толкова си хубава, Бранди! Роклята, която Ян купи, ти стои прекрасно.

– Толкова е необичайно – измърмори Клод. – До вчера имаше вид на малко момиче, а сега прилича на кралица. От тази гледка със сигурност ще се обади подаграта ми. Като гледам онези части, които винаги е крила от нас, направо получавам сърцебиене.

Бранди само кимна и седна. Не в краката на лейди Адела, а на стола до нея. Не се беше съмнявала, че ще пожъне успех, но беше изплашена до смърт. Веднъж влязла в дневната, Ян беше всичко, от което имаше нужда. Тя беше красива! Всичко в нея беше красиво, дори гърдите й! Най-интересното беше, че чичо Клод беше получил сърцебиене. Това беше интересно. Бранди се усмихна на Ян. Погледът му си заслужаваше усилията. Покварен мъж!

– Надявам се да престанеш да си гризеш ноктите, госпожице – обади се лейди Адела. – Когато бях на твоите години и бях дори по-красива от теб, маникюрът ми беше съвършен!

Само Краби остана равнодушен при вида на Бранди.

– Вечерята е сервирана, ваша светлост.

Херцогът стана и се приближи към Бранди.

– Ще имам ли честта, госпожице Робъртсън, да ви придружа до трапезарията?

– След като ме молите така покорно и изискано, ваша светлост, ще бъде нелюбезно да ви откажа.

– Надявам се никога да не ми отказваш нищо – прошепна й той.

Беше покварен, но тя безумно го обичаше! Докато вървяха към трапезарията, Ян попита:

– Дали не ти се сторих снощи малко разколебан, та си решила да вземеш специални мерки относно външния си вид? Какъв щастливец съм само! Мога да те имам и облечена в тази прекрасна рокля така, както майка те е родила.

– Мислех същото, Ян. Първия път, когато те заварих гол в спалнята ти, ми се стори надут като пуяк. После те видях и във вечерно облекло. Пожелал да те притежавам и в двете ситуации. Сега съм щастлива, че постигнах мечтата си.

– Дали не ме надхитри?

Тя му се усмихна щастливо.

Ян я настани и се запъти към челното място на масата. Нареди тихо на слугата:

– Бъди така добър, Краби, и донеси няколко бутилки шампанско!

Бъртранд едва изчака прислужниците да напуснат трапезарията. Когато херцогът му намигна, той се покашля и се усмихна окуражително на Констанс.

– Бих искал да кажа, че въпреки дяволските подмятания на баща ми и на лейди Адела Констанс най-сетне ме убеди, че е мой синовен дълг да се ожена за нея. Накратко, тя ще стане моя жена през август, когато навърши седемнадесет години. Да, аз съм предан син и ще направя всичко, за да бъдат доволни моите роднини.

– Бърти, ти да не мислиш, че си забавен – изкрещя девойката.

– Нека се перчи, Кони – успокои я Бранди. – Мъжете имат нужда от това. Иначе как ще се надуват като пуяци? Толкова се радвам за тебе!

– Казах ти, Клод – подметна лейди Адела с широка усмивка. – Нашата Кони ще прелъсти сина ти. Но сякаш не е станало точно така? Какво си направил с внучката ми, Бъртранд?

– Каквото трябва да направи – каза баща му и се изсмя. – От блясъка в очите му разбирам, че момичето дълго време няма да може да ходи нормално. Да се надяваме, че това малко момиче ще го отърве от развратниците в града?

Бъртранд изпъшка. По дяволите несдържания език на баща му! Погледна към Констанс. За негова изненада тя гордо тръскаше тъмни къдрици. Явно ѝ се беше поправила забележката на неговия родител.

– Той няма да погледне друга жена, чичо Клод! Може да бъдеш сигурен в това – изрече тя.

Младият мъж едва не си глътна езика. Боже, как щеше да изчака до август?

– Значи ще се ожените през август? – Лейди Адела се намръщи, после лукаво продължи: – Мисля, Клод, че момичето е прекалено младо за това. Не мислиш ли, че е по-добре Бърти да се забавлява в града още две-три години?

– Но аз ставам на седемнадесет, бабо!

– Лейди Адела, не беше ли на шестнадесет години майката на Констанс, когато се омъжи за сина ви? – Бъртранд се чудеше какво е намислила този път старицата.

– Сама попаднахте в клопката си, мадам – обади се Ян.

Клод изглеждаше объркан. Сякаш сега беше влязъл в стаята и не знаеше за какво говорят останалите.

– Какво е това, лейди? Да не би да искате да намажете масло от двете страни на филията?

– И по средата също – обади се Бранди.

– Ти си затваряй устата, малка госпожице! Констанс поне си намерил съпруг, а ти сигурно ще ми висиш на гърба, докато побелеят косите ти! – За нейна изненада внучката ѝ се усмихна най-безсрамно. Старицата се обърна към Бъртранд, където беше по-голямата риба. – Значи си си опекар работата, момче? Мога ли да попитам защо не поиска разрешение от мен или от баща си, преди да се приближиш до малката Кони? Какво може да знае тя за мъжките номера? Да, момче, мисля, че не си постъпил правилно!

Херцогът, който безкрайно се забавляваше, каза:

– Значи не си смятала Бъртранд за толкова настъпателен, лейди Адела? Нека те успокоя. Преди да се доближи до Констанс, той поиска разрешение от мен.

– От теб – изсумтя лейди Адела. – Кой го е грижа за твоето позволение, сър?

– Аз съм неин настойник, мадам.

– Слушай, дали си херцог или не, това изобщо не ме интересува? Нагъл си и това не ми харесва. – Изражението ѝ изведнъж стана хитро. – И като неин настойник какво възнамеряваш да направиш за нея? Няма да допусна да отиде при съпруга си с празни ръце!

– Разбира се – отговори Ян. Гласът му беше спокоен, като Северно море тази вечер. Изгледа първо Клод, после Бъртранд. – Искам всички да ме чуete добре. Спомнете си, надявам се, че някой искаше да ме убие. Всъщност тази отрепка сигурно още не се е отказала да го стори. Въпреки че още не е известна истинската му самоличност, съмнявам се, че Клод или Бъртранд имат нещо общо със случилото се. – Херцогът замълча, загледан в учудените физиономии срещу себе си. – Убеден съм, че англичанин, макар и далечен роднина, не може да владее шотландско имение и титла. Мисля, че добре се запознах с традициите в Шотландия. Веднага щом бъдат върнати правата на Клод и Бъртранд, ще прехвърля графската титла на Пендърлей върху тях. Това, draga лейди Адела, ще бъде част от зестрата на Констанс. Един ден тя ще стане графиня Пендърлей.

– Значи затова беше толкова настоятелен тази сутрин? – Бъртранд беше толкова сащисан, че не можеше да измисли друго.

– Да, отчасти.

– Проклет да съм! – Клод гледаше в херцога така, сякаш го виждаше за пръв път. – Това кара сърцето ми да бие по-силно, отколкото, когато видях декол..., когато видях Бранди.

– Бъди по-ясен, херцоже – обади се лейди Адела. Ян помисли за момент, че е готова да захвърли вилицата си по него. Какво я беше ядосало толкова?

Младият мъж вдигна ръка, за да ги успокои.

– Няма какво да се обяснява повече, лейди. Наистина смятам, че англичанин не може да владее шотландско графство.

– Англичаните са ненаситни и алчни – заяви старицата. – Те не оставят току-така имения и титли!

Херцогът се засмя.

– Може би нещо в кръвта ми ме прави изключение.

– Но ти вложи английски средства в Пендърлей – припомни Бърtrand.

– Така е. Сега с изобилието от суров материал и под твоето умело ръководство имението ще процъфти.

– Ще бъде граф Пендърлей – избуча Клод. – Да бъде проклет! Ще бъде граф Пендърлей!

– А ти, Кони – намеси се Бърtrand, – ти ще имаш хубави дрехи и карети. Може би ще имаш и къща в Единбург.

– Ще стана графиня – изчурулика тя.

– Добре направено, сър – обади се Бранди. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от гордост.

– Майка ти със сигурност е излъгала баща ти, момко – заяви лейди Адела. – Не може да си наследил такова благородство от дребното влечуго!

– Наричате четвъртия херцог на Портмейн влечуго, мадам? Трябва да говоря с майка си по този въпрос. Вярно е, че не помня добре баща си. Той почина, когато бях на деветнадесет. Но съм сигурен, че не беше дребно влечуго!

– А какво ще стане – продължи лукаво лейди Адела, – ако шотландският съд откаже да върне правата на скъпите ми роднини?

Херцогът се усмихна.

– Не подлагам на съмнение вашите способности, лейди Адела! Ако вие откажете да се заемете с тази задача, ще бъде принуден аз да се заема с нея.

Тази старица никога ли не се предаваше? Колкото го забавляваше,

толкова го дразнеше. Да ѝ отнеме властта, щеше да бъде непоносим удар за нея. Вече мислеше, че тя разумно е стигнала до неговия извод, когато я чу да говори. Гласът ѝ беше толкова кисел, че можеше да разяде подносителите за храна.

– А какви намерения имаш, английски херцоже, за моите Бранди и Фиона? Сега, след като развали годежа си с лейди Фелисити, за Бранди няма никаква надежда. Бедното момиче ще остане тук завинаги. Ще се превърне в моя слугиня, докато се грижи за мене.

– Каква ужасна перспектива – отбеляза Бърtrand.

– Затваряй си устата, Бърти! След като си толкова щедър, херцоже, какво ще стане с другите ми внучки? Бранди вече е почти стара мома.

Младата жена познаваше добре баба си.

– Наистина ли съм почти стара мома, мадам?

– Затваряй си хубавата уста, момиче! Е, херцоже, какви са плановете ти за тях?

Ян изглежда парчето саздърма в чинията си: вече не изглеждаше апетитно.

– Мисля, че има един-единствен изход – изрече бавно той.

– Така ли? И какъв е той? – Лейди Адела се беше привела толкова ниско върху масата, че подареният ѝ от Ян шал почти беше топнат в соса.

Херцогът въздъхна.

– Трябва да се ожения за старата мома. След като съм неин настойник, така поне ще бъда сигурен, че няма да ме подведат. Да, така ще направя! Ще се жертвам и ще се ожения за момата. Това ще те задоволи ли, лейди Адела?

– Да се ожениш за Бранди? – Шалът вече плуваше в соса. – Не мога да повярвам! Ти да се ожениш за внучката ми?

– Ян, сигурен ли си... – Бранди внезапно млъкна.

– О, Бранди, ти ще бъдеш херцогиня, а аз – графиня? Ще властваме в салоните си! Всеки ще иска да се запознае с нас! Само си представи: всички дами ще ни подражават!

– Два пъти да бъда проклет – заяви Клод. – Негова светлост сигурно се шегува?

– Съвсем не – отговори херцогът и продължи: – Колкото до Фиона, мисля, че след няколко години ще намерим подходящ съпруг и за нея. А, ето го и Краби с шампанското! Тъкмо навреме, човече!

– Никога не съм се напивала, но тази вечер мисля, че ще го направя – оплака се Констанс.

Въпреки че чуваше радостни неща, лейди Адела нямаше вид на щастлива. Клод отново се обади:

– Да бъда проклет, аз ще бъда граф Пендърлей!

Старицата така тръсна чашата си на масата, че столчето ѝ се счупи.

– Млъквай, проклет глупак такъв! Същият си като дъртака Енгъс. Той само се перчеше с титлата и нищо не правеше, за да я заслужи. Знаеш много добре, че винаги съм била и господар, и господарка на имението! Така ще бъде и сега. Аз ще свиря на гайдата, а ти ще подскачаш според нея.

Ето какво било, осъзна Ян и погледна Клод. Сега ставаше интересно. Надяваше се Клод да не го разочарова. Старикът гордо изпъчи гърди и каза със завидно спокоен глас:

– Винаги си била властолюбива дърта вещица, лейди! Да, старият Енгъс ти позволяваше да си разиграваш коня и да правиш всички ни на глупаци. Вече си само бивша графиня Пендърлей. По тази причина най-подходящо място за теб е пристройката. Ако внимаваш какво говориш и се отнасяш към мен с нужното уважение, може и да ти разреша да останеш в замъка.

Лицето на лейди Адела беше станало пурпурночервено от гняв. Ян се уплаши, че старицата ще получи удар.

– Ти сама ми каза, лейди, че е време да се поправи сторената несправедливост – продължи спокойно Клод. – Херцогът направи това вместо теб. Не смей да го подвеждаш, защото той ще довърши започнатото докрай!

Бъртранд се наклони напред, взрян в лейди Адела.

– Ще ни разкажеш ли за моя дядо Дъглас? Ще ни кажеш ли защо възрастният граф го е лишил от наследство?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

– Да, госпожо – каза Клод. – Време е да се внесе яснота по този въпрос. Мразя тайните. От тях мухлясаха стените на замъка, а и сърцето ми. Кажй истината, иначе аз ще го направя! В края на краищата, ако не беше твоят безконтролен, буен...

– Затваряй си устата, Клод! – Лейди Адела потъна в креслото и затвори воднистите си очи. – Умееш само да хленчиш. Казвах на Дъглас да не ти се доверява, иначе няма да дочакаме нищо добро. Сега се оказва, че съм била права!

– Тъкмо обратното – заяви Бърtrand. – Всичко постепенно си идва на мястото. Кажй ми, татко, защо сме били лишени от наследство? Не ми се иска да узная истината на смъртния ти одър.

– Кажй ни, чичо – примоли се и Бранди, поставила лакти на масата. – Представи си, че гръм те порази! Никой от нас няма да узнае истината.

Лейди Адела стискаше счупената си чаша и се взираше в нея.

– Не, Клод! Да не си посмял! Няма да можеш да обясниш ситуацията добре. Аз ще го направя! Както знаете, като по-голям син Дъглас е трябвало да наследи титлата. Ти, Клод, щеше да бъдеш след него. Тогава бях много млада, а Дъглас, за разлика от брат си, беше силен мъж. Да, бяхме любовници. Никой нямаше да разбере това, ако възрастният граф не ни беше заварил в плевнята. Какъвто беше жесток, той едва не преби до смърт Дъглас. В своя гняв лиши от наследство големия си син и неговото поколение. Самодоволният позьор Енгъс никога не разбира причината за това. Баща му беше решил, че съм получила добър урок. Той не искаше бедният Енгъс да се разстройва от изневярата на съпругата си.

– Баща ми разказа това на смъртния си одър – потвърди Клод. – Тогава ти вече беше остаряла, лейди Адела. Не му повярвах. Като те гледах, не можех да допусна, че някой мъж ще поиска да се люби с теб, но е било истина.

Разтревожен от чутото, херцогът каза:

– Може би ще трябва по-основно да проуча произхода на Бранди? С тези тайни не се знае от чие семе се е пръкнала.

Постигна желания резултат. Лейди Адела внезапно вдигна глава. Погледът ѝ пламтеше.

– Ще ти бъда благодарна, ако внимаваш какво говориш, мили

херцоже! Ти самият едва ли си опазен от подобни тайни в семейството ти!

– Искам да изтъкна, че Дъглас се ожени и аз съм негов законен наследник.

– Твоя светлост, защо не се преместим в дневната – предложи Бранди. – Кони може да ни посвири на пианото. Това ще ни донесе малко успокоение.

– Да бъде проклет – заяви за кой ли път тази вечер чичо Клод.

Лейди Адела успя да се съвземе чак преди лягане. Ян я чу да казва:

– Графиня и херцогиня! Да, добре подредих две от момичетата. С Фиона ще направя същото!

С огромно съжаление Ян целуна Бранди пред стаята ѝ. После отвори вратата и я забута навътре.

– Трябва да изчакаме до събота!

– Нямам ли право на мнение по този въпрос?

– Не! Върви да лягаш. Бъди послушна и ме целуни отново.

– Приемете моите поздравления, ваша светлост – каза Фрейзър. Кръглото му лице грееше от удоволствие.

– Благодаря ти, Фрейзър. Бъртранд тук ли е, или кръжи около бъдещата си съпруга?

– Той обядва, ваша светлост. Държи вилицата и зяпа като малкоумен. Колкото до Клод, може да се досетите, че спа много малко тази нощ. Господин Бъртранд каза, че през цялото време е седял пред камината. Като удрял коляното си, постоянно повтарял, че ще бъде граф Пендърлей. Не спирал да окайва съдбата си.

Ян се засмя. Последва слугата и откриха Бъртранд. Не беше докоснал храната си. Седеше неподвижно, загледан през прозореца към хубавата градина на Фрейзър. Вдигна поглед и се усмихна широко на херцога.

– Заповядай, Ян. Фрейзър, донеси на негова светлост малко от прекрасните си кифли и ягодно сладко. Също като мен негова светлост трябва да събира сили. Предстоят ни трудни времена.

Херцогът седна срещу Бъртранд. Когато прислужникът излезе, каза:

– По-трудни отколкото можеш да си представиш, Бъртранд. За това съм тук. Колко време е необходимо да получиш документи в Шотландия?

– Нямах представа, че бързате толкова – учуди се той.

– Не искам да давам възможност на Бранди да промени намерение-то си. Трябва ни и свещеник.

– Кифлите ви, ваша светлост – обяви Фрейзър. Херцогът само кимна и замълча, докато прислужникът не се оттегли.

– Знаеш, че Пърси и Джоана ще пристигнат днес. Може да използваш техния свещеник. – Младият мъж поклати глава. – Господи, нямам търпение да видя каква физиономия ще направи Пърси!

– Надявам се да е възпитан, особено пред годеницата си. Това е много важно за него. Да, ще бъде учтив и любезен.

– Какво има Фрейзър? – попита Бърtrand, като извъртя стола си.

Фрейзър беше намръщен.

– Не знам, господарю. Малкият Алби донесе съобщение за негова светлост. – Той подаде бележката на херцога.

– Какво е това, по дяволите? – Ян грабна листа и го разстла на масата пред себе си. Препрочете няколко пъти набързо надрасканите думи, без да повярва на очите си.

Ако искаш да видиш Бранди жива, ще дойдеш невъоръжен и сам в дървената барака западно от пътя към скалите...

– Фрейзър, доведи веднага малкия Алби!

– Да, ваша светлост!

– Господи, какво има, Ян? Какво пише там?

Когато в стаята тронаво пристъпи малкият Алби, херцогът поклати глава и вдигна измачканата хартия.

– От къде взе това?

Слугата пребледня от грубия глас на херцога и погледна към Бърtrand.

– Бързо, Алби! Кой ти предаде това писмо за херцога?

– Един човек, който беше увил лицето си, ваша светлост. Каза, че е много спешно. Ще го искате повече, отколкото Сатаната душите ни.

– Къде отиваш, Ян?

– Извини ме, Бърtrand – отговори херцогът, забързан към вратата на салона. – Не казвайте на никого за случилото се! Да се надяваме, че скоро ще се върна.

Затича се към замъка. Когато влезе в стаята си, не обърна внимание на учудения поглед на Мабли. Грабна пистолета и го затъкна във високите си ботуши. Наложил си да бъде спокоен, въпреки че в ума му

непрекъснато се въртяха думите: „Ако искаш да видиш Бранди жива...“ Това беше някой луд шотландец. Вероятно един от семейство Робъртсън. Но кой? След десет минути оседла Херкулес, метна се на гърба му и яростно заби пети в хълбоците му.

Конят изцвил, изправи се на задните си крака и полетя напред. Краката на господаря му го подканяха да препуска по пътя към скалите.

Бранди усети, че нещо остро се забива в бузата ѝ. Бавно отвори очи. Силна болка в слепоочията бързо я изтръгна от съня. Ръката ѝ потърси раненото място. Разбра, че на бузата ѝ се е забила сламка.

– Мислех, че съм те убил.

Тя извърна поглед към спокойния глас, говорещ на безупречен английски. На една бала със слама до нея седеше Джил Бредстън. В ръката си държеше пистолет.

– Джил? Какво правиш тук? Какво говориш?

– Ти си умно момиче, Бранди. Как мислиш?

Бранди го гледаше учудено.

– Стоях на скалата и наблюдавах Фиона долу на брега... – Тя отново разтри слепоочията си. – Чух някакъв необичаен шум. Обърнах се, но нещо ме удари по главата. После вече не си спомням нищо.

– Ударих те с пистолета си.

Поразена от спокойствието в гласа му, младата жена успя да промълви:

– Колко глупави и абсолютно слепи сме били!

– Може и така да е, но искам да вярвам, че планът ми е блестящ. Както вече каза, никой в Шотландия няма да заподозре англичанин, при това пръв братовчед на херцога.

– Ти си стрелял по Ян на брега, нали?

– Да. Ако не беше ти, вече щях да бъда херцогът на Портмейн. Много ме ядоса, като се хвърли върху него, Бранди! Не можех да те убия, защото веднага щяха да ме заподозрат. Нито един Робъртсън няма да убие член на семейството.

Тя се огледа и веднага прозря какво цели.

– Значи аз съм стръвта, Джил?

– Да! Умно измислено, нали? Не се съмнявам, че Ян препуска като луд насам, за да те спаси. Страхувам се, че твоят херцог е в края на своето шармантно съществуване!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Внезапно Джил скочи на крака и се приближи до вратата на бараката.

– О, нашият герой пристига!

Бранди се заизвива, опитвайки се да седне. Изглежда диво към вратата и закрещя:

– Ян, върни се! Не влизай тук! Джил ще те убие! – Тя замлъкна, когато с един ритник херцогът изтръгна вратата и връхлетя вътре. Трябваше му време, за да привикне към мрака.

– Знам, че в дясната си ръка държиш пистолет, проклетнико – извика Джил. – Ако го използваш, ще убия Бранди. Виждаш, че съм взел главата ѝ на мушка. Хвърли оръжието си към мен!

Ян беше дълбоко разочарован. Взираше се в братовчед си и не вярваше на очите си. Джил, бил е Джил! Не някой Робъртсън, а първият му братовчед, неговия формален наследник. Хвърли пистолета към него.

– Направих, каквото пожела! Сега махни оръжието от главата ѝ!

Джил се подчини.

– Бранди, добре ли си – извика Ян.

Тя лежеше до една прогнила купа със сено. Джил стоеше до нея с насочен напред пистолет.

– Да. О, Ян, не трябваше да идваш тук!

– Не ставай глупава, Бранди! Браво, Джил. Бележката ти ме накара да помисля, че тук ще открия Пърси. Предположих, че иска да ме убие, преди да съм върнал правата на Клод и Бърtrand.

– Да – потвърди братовчед му. – Мисля, че ако първия път бях успял да те убия, щях да си спестя много неприятности.

– Защо го правиш, Джил?

– Мразя твоята откровеност, херцоже, но ще бъда искрен. Причината не е, че съм алчен. Мисля, че те мразя от мига, в който съм се родил. Още тогава съм усещал, че ти ще победиш, а за мен е отредена съдбата на обречения. Ти ще бъдеш херцогът на Портмейн, а аз – едно нищо.

За да печели време, Ян заговори бавно:

– Между нас има само две години разлика, Джил. Винаги си знаел, че титлата ще бъде за мен. Мразил си ме? Сигурно не съм ти дал повод за това? Никой никога не те е унижавал. И приходите ти са доста добри. Можеш да имаш всичко, което пожелаеш. Винаги си се забавлявал.

– Не си съвсем прав, Ян. Като твой формален наследник наистина не съм имал неприятности с кредиторите си. Аз съм единственият херцог на Портмейн, а не ти. Чувам, че си преотстъпил Пендърлей и титлата. Ще променя това, разбира се. След смъртта ти твоето огромно богатство ще премине в ръцете ми. Всички машинации на лейди Адела ще отидат по дяволите. Херцогът няма право да отстъпва рожденото си право. Ти си глупак, Ян!

Ян се опита да владее гласа си. Не искаше да проличи колко е ядосан.

– Когато се ожених за Мариан, ти не постъпи така. Ако не беше загинала, имаше голяма вероятност да ми се роди наследник.

Джил отговори:

– Не си ли спомняш колко време прекарвах с младата ти съпруга, братовчедо? Знаеш, че бяхме връстници. Бързо спечелих доверието ѝ. Винаги си се чудил защо толкова неочаквано реши да замине за Франция. Не разбираше защо не ти се е доверила, за да можеш да я спасиш от гилотината. Един ден, когато ти беше в своя клуб, аз я посетих. Уилям Дакр току-що ѝ беше казал, че е бременна. След няколко часа ѝ донесох спешно писмо. В него родителите ѝ, граф и графиня Дьо Во, я молеха да се яви пред трибунала на Робеспьер. Бях доста сладкодумен. Успях да я убедя, че ако узнаеш за бъдещия си наследник, няма да ѝ позволиш да замине. Придружих я до Франция. Там тя ми призна, че ти е оставила писмо. Не ти е казала за нашите взаимоотношения, защото се е страхувала да не обвиниш мене за всичко. Изпратих Мариан в Гражданския комитет. После открих, че родителите ѝ са били гилотинирани преди седмица. След това, разбира се, и тя ги последва.

Херцогът отначало не можеше да повярва на чутото. Джил се беше погрижил Мариан да бъде убита. Имаше желание да го удуши. Не можеше да овладее гнева си.

– Ти, гадно копеле! Мариан беше невинна! През целия си живот не беше наранила никого! Ти си причина за смъртта ѝ! Господи, ще те убия!

– Сигурен съм в това, херцоже. Не мърдай, иначе ще убия Бранди. Сега помисли! Ако ти беше родила син, щях да се простя с надеждата да стана херцог на Портмейн. Как щяха да се отнасят към мене кредиторите и приятелите ми? Щяха да ме третират като обикновен господин и нищо повече.

Бранди забеляза, че ръцете на Ян треперят от гняв. Тя трябваше да направи нещо, за да му даде време да се овладее.

– Лейди Фелисити трябваше да се омъжи за Ян, но ти не я уби. Ян е бил твоята цел?

Джил я изгледа.

– Както ти казах, Бранди, Шотландия ми даде възможности, които не исках да изпускам. Всеки щеше да подозира член на семейство Робъртсън. Трябва да призная, че за разлика от Мариан Фелисити беше алчна и студена кучка. Голям щастливец е Ян, като се отърва от нея.

– С всичките си приказки за нея, мислех, че искаш да ме предпазиш – отбеляза херцогът. – А ти си се стремял да я отвориш от мен, като й подчертаеш, че ще искам много деца. Искал си да я докараш до отчаяние, за да развали годежа ни?

– Точно така. Вече бях започнал да се отчайвам, когато проклетият ти инат, омразните Робъртсън, Бранди и Шотландия накрая ми помогнаха. Беше ми доста приятно да придружа Фелисити обратно до Лондон. Всички сметки бяха платени с парите ти и аз нямаше защо да се притеснявам повече за тази кучка.

– Подбуждал си и ревността й към Бранди, нали? Ти си я убедил, че трябва да дойде в Шотландия?

– Естествено. Дори разговарях с майка й, другата алчна кучка. Бележката, която ми написа в Лондон, беше като шок за мен. Смяташ да се ожениш за Бранди. Трябваше да се досетя за това. Как ли се чувства човек, когато държи под един покрив съпругата и любовницата си?

– Ян, недей! – Младата жена вдигна ръка. Херцогът замръзна. Джил отстъпи крачка назад. Застана на няколко сантиметра от Бранди. Тя усети, че е ледено спокойна. За нея нямаше съмнение, че Джил ще убие и двамата, за да приключи с пъкления си план. Почти не чуваше какво говори престъпникът. Панически опипваше около себе си, за да открие някакво оръжие. Вече беше решила да се хвърли срещу насилника, когато видя вила, затъкната дълбоко под изгнилото сено. Внимателно приближи крак към нея.

– Сигурен съм, че разбираш, Ян – каза Джил. – Не мога да ти позволя да се ожениш за Бранди. Съжалявам за това, което съм принуден да направя, но нямам друг изход. Планът ми е противен, признавам, но трябва да я убия. В момента, в който ти изпратих бележката, нейната съдба беше решена.

Ян видя младата жена да се прокрадва зад Джил. Само да успееше да отвлече вниманието му за секунда!

– Надявам се, че съм ти обяснил всичко. Сега ми предстои дълъг

път. Ще си бъда в Лондон, когато пристигне вестта за трагичната ти смърт на шотландска земя. Ах, каква суматоха ще предизвикам! Ще крещя отчаян в Камарата на лордовете, че благородният ми братовчед е станал жертва на дивите шотландци. Кой би могъл да предвиди какво ще последва? Може би тази смешна купчина камъни ще бъде лишена от присъствието на семейство Робъртсън?

С крайчеца на окоото си Ян видя Бранди да вдига вилата. Ако Джил забележеше нейното движение, всичко щеше да пропадне. Той побърза да заговори:

– Сега разбирам, че ме мразиш, Джил. Колко съм бил сляп! Сигурно много си се забавлявал, когато секретарят ми плащаше сметките ти? Или това те е карало да ме мразиш още повече?

– Разбира се, че не ми беше приятно. На мое място и ти би изпитвал същото.

– Кога измисли този план? Когато чу за наследството ми в Шотландия?

– Не веднага, но скоро след това. Не съм съвсем безчувствен и наистина съжалявам, че трябва да умреш, братовчедо. Сега трябва да ти кажа последно сбогом.

– Не! – Бранди изкрещя и вдигна високо оръжието си.

Джил веднага се извъртя. Удари я през лицето с пистолета и тя падна на земята. Ян се нахвърли срещу братовчед си и се впи в ръката му. Двамата се вкопчиха един в друг задъхани. Джил се опитваше да насочи пистолета към гърдите на Ян. Усети, че в стоманената прегръдка на братовчед си започва да губи сили. Отстъпи назад и повлече херцога със себе си. Ян се спъна във вилата и дръжката го удари през ръката. Джил заби юмрук в корема му. После отскочи назад и се прицели в главата на херцога.

– Задръжте, господин Бредстън!

Джил почти не чу рязката команда. Когато натисна спусъка, ужасен гръм проглуши ушите му.

Смаян Ян видя как лицето на Джил се изкривява от болка и почуда. После тялото му глухо тупна на земята.

– Добре ли сте, ваша светлост?

Херцогът изгледа изпитото лице на мъжа пред себе си.

– Ти спаси живота ни, човече. Кой, по дяволите, си ти?

– Казвам се Скрогинс, ваша светлост. – Хвърли димящия пистолет и помогна на Ян да се изправи. – Младата госпожа ме нае преди два месеца да ви пазя. Доста ме затруднихте, докато обикаляхте из Лондон, а

после и с пътуването си до Шотландия. Винаги ми е било приятно да се завръщам у дома, пък и се наложи тук да действам.

Двестате лири!

Бранди се опитваше да стане, зашеметена от удара на Джил. Тя му се усмихна невинно.

– Добре съм, Ян, не се тревожи! Благодаря ви, господин Скрогинс. Направихте точно това, което очаквах от вас. Благодаря, че спасихте живота ни.

Ян падна на колене пред нея и взе лицето и в ръце. Пръстите му нежно проследиха линията на брадичката ѝ.

– Благодаря на Господ, не си ранена! – каза той усмихнат. – Но на сватбата ще бъдеш цялата в синини. – Обърна се към неподвижното тяло на Джил. – Мъртъв ли е?

– Да, ваша светлост. Не можех да рискувам просто да го рана. Той щеше да ви убие, а вие сте мой клиент.

– Благодаря ти много, Скрогинс!

Скрогинс се ухили.

– Трябва да призная, че подлагах на съмнение мнението на младата лейди, но ви следвах неотклонно навсякъде. – Той се намръщи към тялото на Джил. – Умело се преструваше вашият братовчед. Дори аз се подведох. Но когато видях да препускате насам разтревожен, веднага разбрах каква е работата.

Ян хвърли последен поглед към Джил. Бранди хвана ръката му.

– Да си вървим оттук.

– Аз ще се погрижа за него, ваша светлост. Вие успокойте младата лейди.

– Има един местен следовател. Казва се Тревър. Ще изпратя някого от замъка да ти помогне. – Ян прихвана младата жена и двамата излязоха от бараката. Яркото следобедно слънце блестеше в безоблачната синева. Никога преди животът не му се беше струвал толкова скъп, а времето – толкова кратко.

– Дълга ти толкова много, Бранди, включително и живота си. Не си спомням друг път сумата от двеста лири да ми е донесла повече.

– Изобщо не знаех кой е човекът. Господин Макферсън уреди всичко. – Бранди замълча за момент, загледана в него. – Съжалявам, че те излъгах, Ян! Мислех, че ако ти кажа истината, веднага щеше да изгониш този човек. Ти си много горд и понякога се мислиш за непобедим.

Той си призна, че е права. Проклетата му гордост щеше да му коства живота.

– Може би е така – отбеляза. Един мъж не трябваше да прави големи признания. – Как се чувстваш? – Целуна я и я притисна силно към себе си.

– Как да се чувствам след толкова удари по главата? Надявам се бракът да не е толкова мъчителен?

– И аз се надявам да е така. Сега, като те гледам на светло, в събота наистина ще бъдеш цялата в синини. Всеки ще ме нарече грубиян и недостоеен за тебе.

– Ян, много съжалявам за Мариан!

Изпита силна болка. Въпреки че Джил беше платил с живота си, това не беше достатъчно. Толкова много загуби заради алчността на този човек!

– Благодаря ти, Бранди – каза и я вдигна на ръце. После я целуна и я настани върху гърба на Херкулес. – Да се връщаме у дома!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Денвърс, иконом на Кармайкъл от тридесет и пет години, погледна през прозореца. На поляната пред замъка крякаха два пауна. Мъжкият просто не можеше да остави женската. В този момент опашката му представляваше пищна гледка. Очарован от паунката, той я гонеше под брястовете.

Денвърс беше чувал херцога да нарича мъжкия Пърси. Не бил сигурен как да кръсти женската, но имал отлична идея. Въпреки всичко икономът нямаше нищо против да види този кресльо в тенджерата.

– Нямам и минутка спокойствие – оплака се госпожа Осмингтън – безценната домакиня на херцогството. – Няма да се учудя, ако доктор Мюлхауз им е дал тези жалки птици като сватбен подарък. Херцогинята оня ден каза, че на Англия ѝ липсват цветовете на Шотландия. Сигурна съм, че това пухтене ще изплаши всички сърни. – Пръстите ѝ несъзнателно си играеха с огромната връзка ключове, привързана към кръста ѝ. – Господин Денвърс, херцогинята призна пред господаря, че е имала предвид не пауни, а цветя. И както винаги се смееше с добродушния си смях.

Господин Денвърс изсумтя и се отдръпна от прозореца. Измъкна огромен часовник от джоба на черната си ливрея.

– Доктор Мюлхауз е горе с нейна светлост повече от час. Надявам се да няма проблеми с раждането.

Госпожа Осмингтън кимна.

– Добре поне, че херцогинята не препускаше из двора като кобила. Усложненията при лейди Дорингтън дойдоха от... – Тя внезапно млъкна, после продължи: – Колко сте прав, господин Денвърс! Наближава обяд. Трябва да уведомя готвачката, че ще имаме гост.

В това време доктор Едуард Мюлхауз се опитваше да измисли начин, по който да накара херцогинята да се отпусне. Тя беше вдървена като дъска. Очите ѝ бяха плътно затворени, а ръцете ѝ – стиснати в юмруци. Личеше, че е ужасно притеснена и нещастна. Ако херцогът не беше настоял така твърдо да я прегледа, тя нямаше никога да му позволи.

Опита се да я успокои:

– Всичко е наред, Бранди. Израждал съм поне двеста бебета. Моля те, не се притеснявай от мене! Искам да се успокоиш.

Нищо не се промени. Едуард вдигна поглед към херцога. Почувства се толкова несръчен, колкото пациентката му беше притеснена от него.

Херцогът призова на помощ целия си авторитет. Усмихна се хитро и каза:

– Бранди, ако не се отпуснеш, ще излея цяла чаша коняк в гърлото ти. Ще кашляш и ще се хилиш като в сряда вечерта. Не си ли спомняш...

– Да не си посмял, Ян! – Тя отвори очи и отпусна ръцете си. Той се разсмя.

– Хайде, позволи на нещастния Едуард да свърши работата си. Аз ще го наблюдавам внимателно. Не трябва да се притесняваш, че ще направи нещо нередно. Той знае, че ако това стане, ще го ударя. Вече съм го правил и няма да ми е трудно.

Бранди също се засмя.

– Не си забавен, Ян. Смя се, защото... Е, няма значение. Няма да ти простя, че говориш такива неща пред Едуард.

– Позволи му да си гледа работата – примочи се той. Придърпа стол към леглото и хвана ръката на жена си. – Хайде, Едуард, направи каквото трябва!

– Бранди, отпусни се. Така е добре. О, бебето рита! – Той се усмихваше, докато ръката му се плъзгаше по големия ѝ корем. – Това е едно жизнено малко детенце, което се върти като колелото на карета.

– Бебето е едно нахалниче – отбеляза Ян. – Тази сутрин се опитах да покажа любовта към съпругата си, но то ме отблъсна с ритник. Кълна се, че беше кракът му, въпреки че Бранди твърди, че била главата му. Уверих я, че всички херцози на Портмейн имат големи крака. Да, ще бъде точно като баща си! С големи крака и голям любовник.

– Не забравяй, че трябва да бъде и голям дипломат – допълни Едуард.

Ян видя ръцете на доктора да изчезват под чаршафа. Това не му харесваше. Представи си как Бранди ще скочи всеки момент. Не можеше да отрече, че Едуард действа доста бързо.

В следващия момент докторът стана и оправи завивките на пациентката си.

– Всичко е наред. Плодът е малко дребен, Бранди, но се надявам да няма усложнения. Сега искам да те помоля нещо. Чух, че играеш шах. Ян постоянно се хвали, че е по-добър от мене. Искам хубаво да го натупаш.

– Ще се опитам – обеща тя.

– Уверявам те, че ти и бебето сте добре. Не позволявай на Ян да те подлудява. Ако продължава да изисква подробности относно раждането, кълна се, че ще го накарам да го извърши!

– Не, благодаря – пребледня Херцогът. – Ти непременно трябва да дойдеш, Едуард!

– Мисля, че този път го хвана, Едуард. Поиграйте шах следобед. Сигурна съм, ще сега ще победиш.

Херцогът се засмя.

– Слизам долу, Бранди. Ще изпратя Люси при тебе. Сигурен съм, че обикаля из коридора като квачка. Ще обядваш с нас, нали, приятелю?

– Разбира се.

Ян потупа съпругата си по ръката и изведе доктора от стаята. Когато слизаха по огромната стълба, Едуард каза:

– Ако не беше там, тя нямаше дори да ме приеме.

– Въпреки недоволството Бранди спази уговорката. Беше обещала, че ще позволи да я прегледаш, когато бебето започне да ритя. Наистина ли всичко е така добре, както го описа пред нея?

– Да. – Дватама се бяха настанили в дневната и пиеха шери. – Детето е по-дребно от обикновено, но това е добре. Тя не е напълняла много и така ще роди по-лесно. – Едуард поклащаше красивата кристална чаша с питието си. – Освен това бебето е високо, което предполага, че ще бъде момче. Но не бих се обзаложил с теб за това.

– Бранди би искала да е момиче с червена коса. Искане да прилича на сестричката ѝ Фиона. Ще разберем това през следващия месец.

– Господи, Ян, какъв домошар и амбициозен съпруг си станал!

– Не вярвам Бранди да е съгласна да живеем постоянно в Англия. Ще прекарваме по няколко месеца и в Пендърлей. Трябва да ни посетиш, Едуард! Замъкът е доста стар, но кулите му наистина са пълни с романтика. Там има една прислужница Мораг, която никога не се къпе. Направи го само по случай сватбата на Пърси. Мога да си представя как седиш до лейди Адела. Тя ти нарежда какво и как да го направиш. Обзалагам се, че ще измисли най-невероятни оплаквания само за да те постави на изпитание. Ще ми бъде интересно да те видя как ще се справиш. През следващата пролет заминаваме за Шотландия.

– О, няма да ме затрудниш особено. Когато отидем в Лондон, предполагам, че някои ще си вирят носа пред Бранди, но тя все пак е херцогиня. Справя се много добре тук. Толкова се притеснява да не постъпи нетактично и да обиди някого. Прислугата е готова да я защитава с всички средства. Само Лиза не я одобряваше, но тя, естествено, вече не

е в Кармайкъл Хол. След като я уволни, тя се опита да злепостави херцогинята в селището, но никой не ѝ повярва. – Едуард потри ръце. – Господи, студът захвана доста рано тази година!

– Надявам се тези пауни да усетят това и да приберат перата си – каза херцогът.

– Не си любезен, Ян. Какво друго можех да ви подаря за сватбата? – Изглежда богатата сбирка от ловно оръжие. Представи си оловните войници, с които двамата си бяха играли като деца. – Човекът, който ми ги продаде, каза, че пауните са доста сънливи. Нали спят през нощта?

– Да. А, ето го Денвърс с пощата. – Ян взе един голям, поизцапан илик. Явно идваше от чужбина. – Имаме писмо от лейди Адела. Това сигурно ще успокои Бранди. Надявам се само да не получи контракции от изразите, които използва относно онзи особняк Клод. Горкият човек носи титлата повече от месец. Ужасявам се от думите, с които ще го нарича до следващата пролет.

Съпругата му не получи контракции, но не успя да изяде супата си от смях. Когато се задави, херцогът я потупа по гърба и ѝ заръча да внимава за бебето.

– Горката баба – каза тя. – Струва ми се, че е нещастна. Представяш ли си? Клод ѝ е заповядал да предаде всички ключове от замъка на Констанс. Не че баба ми се е загрижила много за домакинството. Но да я нарича... Къде беше? Ето: „престаряла натрапница и овдовяла графиня“. Сигурно е щяла да получи удар!

– Може и да получим съобщение, че го е застреляла?

– Или че е ударила болния му крак с бастуна си – допълни Бранди.

– Имам една леля. Казва се Мили. Тя много прилича на лейди Адела – каза Едуард. – От нейната язвителност местният свещеник направо припада. Сестрите и братята ѝ изпитват ужас от нея.

– Може би двете трябва да живеят заедно? Какво състезание ще се получи само – допълни херцогът. – А, Бранди, чуй това: лейди Адела пише, че Пърси е бил страшно нетърпелив да посее своето семе в утробата на Джоана. Изглежда, той е идеалният съпруг. Лейди Адела е на мнение, че това ще продължи, докато Джоана го държи изкъсо.

– Трябва да им пишем и да ги поздравим – предложи Бранди. – Ако някой може да сложи юздите на Пърси, това е Джоана.

– Щом като тя държи торбата с парите – добави херцогът. – Фиона я е помолила да ти пише, че почти е опитомила своята каша...

– Делфинчето, Ян. Каква умница е само!

Херцогът поклати глава и се обърна към приятеля си:

– Другият ми братовчед, Бъртранд, нарича Бранди морска сирена, защото много обича морето. Като я гледам, ми иде да се пръсна от смях. Виждал ли си бремна сирена?

– Чудя се как такава създание ще роди – продължи в същия тон Едуард. Като видя, че младата жена пребледня, побърза да изрече: – Предлагам, Ян, да спрем дотук. Не искам херцогинята да ме изхвърли навън заедно с пауните.

– Не се притеснявай, Едуард. Искам да кажеш на съпруга ми, че ще имаме близнаци. Това ще бъде друг начин да го повалиш на земята.

Той се засмя.

– Вече му казах, че бебето е едно, Бранди. Ще се наложи ти да измислиш нещо, за да го победиш.

– О, тя го прави всеки ден – оплака се херцогът, като отхапа от шунката. После погледна отново към писмото и каза: – Изглежда скъпата ти баба е изчерпала цялата си жлъч. Пожелава ни щастие. Чудя се дали от това не я е заболяло. Е, Едуард, сега си в течение на нашите семейни тайни. Надявам се, че няма да ни изнудваш?

– Няма да го направя, докато те бия на шах. – Докторът погледна часовника си. – Трябва да тръгвам. Обядът беше вкусен както винаги. Ще направя визитация в Ригби Хол. Лейди Елинор ще ражда десетото си дете. Явно не е щастлива със сръ Егберт.

– Аз също не бих била – каза Бранди. – Господи, десет деца!

Когато ставаха от масата, Ян каза:

– Спомням си, че се оплакваше, че нямаш работа. Е, ако всичко продължава така, ще се грижиш за доста бебета.

Двамата стояха на парадните стълби и махаха на Едуард. Бранди вдигна лице към съпруга си. Той я целуна и постави ръка на корема ѝ.

– Обичам те – каза.

Погали лицето му.

– Аз също, Ян.

Той отново я целуна. Ръката му се премести към гърдите ѝ.

– Толкова обичам да те усещам до себе си!

Херцогът чу да се приближава Денвърс и мислено изруга. Свали ръцете от жена си и погледна към поляната отпред.

Бранди изгаряше от желание да го докосне, но си наложи да бъде сериозна.

– Знаеш ли, Ян, Англия няма миризмите на Шотландия.

– Да, наоколо липсват овцете.

Денвърс вече беше до тях. Младата жена отстъпи от съпруга си и

постави ръка върху корема си.

– Нямах това предвид – каза тя.

Икономът се изкашля почти в ухото на херцога.

– Не се отчайвай, Бранди, поне имаме пауните. Ако, разбира се, Денвърс им позволи да стоят далеч от тенджерите на готвачката. Как мислиш, Денвърс? Да им разрешим ли да се перчат още поне седмица?

– Прекалено много е, ваша светлост.

Младата жена се засмя и се притисна отново към съпруга си. Той я прегърна.

– Колко хубав е животът – възкликна Бранди. – Толкова съм щастлива, че се омъжих за тебе!

– Това е хубаво наистина – съгласи се херцогът. – Но ако не го беше направила, щях да те отвлека на някой самотен остров.

– Това е добра идея.

Херцогът целуна жена си пред иконом на Портмейн. Прислужникът вече беше забравил защо беше дошъл.

КРАЙ

© 1981 Катрин Каултър
© 1997 Пенка Дамянова, превод от английски

Catherine Coulter
The Generous Earl [= The Duke], 1981

Сканиране: ?
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:
ИК „Бард“
Редактор: Лилия Анастасова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10287>]